

CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKA

CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

20. REVIDOVANÉ VYDÁNÍ Z ROKU 2022

**CÍRKEVNÍ
PŘÍRUČKA**

20. REVIDOVANÉ VYDÁNÍ Z ROKU 2022

CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKA

Vydala Církev adventistů sedmého dne
Česko-Slovenská unie
Londýnská 30, Praha 2 – Vinohrady
Praha 2022

20. revidované vydání z roku 2022

ISBN 978-80-88026-45-7

OBSAH

1. KAPITOLA – POTŘEBA CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKY.....	11
Vznik církevní příručky v Církvi adventistů sedmého dne.....	11
Smysl a autorita Církevní příručky	12
Přijímání změn	13
Výklad Církevní příručky.....	14
Termíny používané v Církevní příručce.....	14
2. KAPITOLA – CÍRKEV ŽIVÉHO BOHA.....	15
Bez rozdělující hradby	15
Nejdůležitější předmět zájmu Pána Ježíše	16
Církev Dokonalá v Kristu	17
3. KAPITOLA – ORGANIZACE A AUTORITA CÍRKVE	19
Biblický základ organizace.....	19
Důležitost organizace.....	20
Misijní poslání organizace.....	20
Novozákonní model	21
Církevní organizace dnes	22
Přehled organizačních úrovní v církvi	22
Církevní instituce.....	23
Autorita v prvokřesťanské církvi	23
Autorita Generální konference	24
4. KAPITOLA – KAZATELÉ A DALŠÍ PRACOVNÍCI CÍRKVE	25
Bohem ustanovená služba	25
Kazatelské pověření a povolení	28

5. KAPITOLA – ORGANIZOVÁNÍ, SPOJOVÁNÍ A ROZPOUŠTĚNÍ SBORŮ A SKUPIN	31
Organizování nových sborů	31
Organizování nových skupin	32
Spojování sborů	33
Rozpuštění nebo vyloučení sboru	34
Péče o členy, dokumenty a finanční prostředky	36
6. KAPITOLA – ZÍSKÁVÁNÍ UČEDNÍKŮ	37
Kdo je učedník?	38
Růst v učednictví	38
Praktické kroky	40
Láska – nejdůležitější charakteristika učedníka	40
7. KAPITOLA – ČLENSTVÍ V CÍRKVI	41
Křest	41
Křestní slib a vyznání	42
Křestní slib	43
Alternativní křestní slib	44
Vyznání víry	44
Opětovný křest	46
Přijímání členů na vyznání víry	47
Převádění členů	48
8. KAPITOLA – KÁZEŇSKÉ ŘÍZENÍ	53
Všeobecné zásady	53
Důvody pro disciplinární řízení	57
Proces kázeňského řízení	59
9. KAPITOLA – SBOROVÍ ČINOVNÍCI A ORGANIZACE	65
Základní předpoklady	65
Délka funkčního období	68
Starší sboru	68
Vedoucí sboru	72
Diakoni	72
Diakonky	75
Tajemník	76
Pokladník	77

Koordinátor práce se zájemci.....	80
Sborová oddělení a ostatní organizace	81
<i>Adventistická služba lidem se speciálními potřebami</i>	81
<i>Oddělení dětí</i>	82
<i>Oddělení komunikace</i>	84
<i>Oddělení výchovy</i>	85
<i>Oddělení křesťanského domova</i>	87
<i>Oddělení zdraví</i>	88
<i>Oddělení hudby a zpěvu</i>	89
<i>Oddělení náboženské svobody</i>	90
<i>Oddělení knižní evangelizace</i>	90
<i>Oddělení sobotní školy a osobní služby</i>	91
<i>Oddělení křesťanského správcovství</i>	96
<i>Oddělení služby žen</i>	97
<i>Oddělení adventistické mládeže</i>	98
Uvedení do služebnosti	103
<i>Organizace a činnosti mládeže v Česko-Slovenské unii</i>	103
10. KAPITOLA – VOLBY	105
Jmenovací výbor a proces voleb.....	105
Volba delegátů na konferenci sdružení	109
11. KAPITOLA – BOHOSLUŽBY A OSTATNÍ SHROMÁŽDĚNÍ.....	111
Všeobecné zásady	111
Hudba a zpěv při bohoslužbách	112
Kazatelna není místem k prezentování vlastních názorů	113
Důležitost zachování jednoty	114
Sobotní škola a bohoslužba	115
Večeře Páně	117
Modlitební shromáždění	120
Členská shromáždění.....	121
Výbor sboru a jeho setkání	122
Finanční výbor	126
Setkání správní rady školy	126
Setkání Sdružení pro domov a školu	126
Setkání mládeže	127
12. KAPITOLA – FINANCE	129
Křesťanské správcovství.....	130
Desátky	130

Dary.....	131
Všeobecné pokyny	132

13. KAPITOLA – ZÁSADY KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA 135

Povolání k vysoké úrovni v Ježíši Kristu	135
Studium Bible a modlitba	136
Náš vztah k okolnímu světu	136
Zachovávání soboty	137
Úcta k místu bohoslužby.....	138
Zdraví a střídmost.....	138
Oděv.....	139
Jednoduchost	140
Moderní média.....	140
Rekreace a zábava	141
Hudba	142
Závěr	142

14. KAPITOLA – MANŽELSTVÍ, ROZVOD A OPĚTOVNÝ SŇATEK..... 143

Rozvíjení mezilidských vztahů	143
Kladný vliv starší generace	144
Známost.....	145
Předmanželská výchova/poradenství	146
Manželství	146
Rozvod.....	148
Postoj církve k rozvodu a opětovnému sňatku	149
Sbor a služba rodinám	152

15. KAPITOLA – ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ VÝROKY CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMDÉHO DNE 153

1. Písmo svaté	153
2. Trojjediný Bůh	153
3. Otec	153
4. Syn	154
5. Duch svatý	154
6. Stvoření.....	154
7. Přirozenost člověka.....	155
8. Velký spor	155
9. Kristův život, smrt a zmrtvýchvstání	155
10. Zkušenost spasení	156
11. Růst v Kristu	156

12. Církev	157
13. Ostatek a jeho poslání	157
14. Jednota Kristova těla	157
15. Křest	158
16. Večeře Páně	158
17. Duchovní dary a služebnosti	158
18. Dar proroctví.....	158
19. Boží zákon	159
20. Sobota	159
21. Křesťanské správcovství.....	159
22. Křesťanský způsob života	160
23. Manželství a rodina	160
24. Kristova služba v nebeské svatyni	160
25. Druhý příchod Ježíše Krista	161
26. Smrt a vzkříšení	161
27. Tisíciletí a konec hříchu	162
28. Nová země	162

POZNÁMKY **163**

Poznámky k 9. kapitole.....	163
Poznámky k 10. kapitole	169
Poznámky k 11. kapitole	171
Poznámky k 12. kapitole	175

SEZNAM ZKRATEK..... **177**

POTŘEBA CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKY

VZNIK CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKY V CÍRKVI ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Proč má Církev adventistů sedmého dne *Církevní příručku*? Bůh je Bohem řádu a pořádku, což je patrné v jeho díle stvoření a vykoupení. Náležitý řád tedy patří i k podstatě jeho církve. Tento pořádek vychází z principů a pravidel, jimiž se církev řídí ve svých vnitřních aktivitách i při naplňování svého poslání na tomto světě. Má-li být církevní organizace úspěšná ve své službě Pánu a lidstvu, potřebuje řád, pravidla a kázeň. Písmo nás vyzývá: „Všechno ať se děje slušně a spořádaně“ (1K 14,40).

Ellen G. Whiteová na tuto potřebu poukázala už v roce 1875:

„Kristova církev je v neustálém nebezpečí, protože satan usiluje o to, aby zničil Boží lid. Rozum a úsudek jednotlivce nejsou dostatečně spolehlivé, abychom jim mohli důvěřovat. Následovníci Krista by se měli spojit jako církev, respektovat řád, pravidla a kázeň a podřizovat se sobě navzájem, pokládajíc jeden druhého za přednějšího než sebe.“ (3T 445)

Přestože se v prvních letech činnosti církve scházeli každoročně delegáti na zasedání Generální konference a přijímali rozhodnutí týkající se řádu v církevním životě, představitelé církve s knižním vydáním pravidel ohledně fungování církevní organizace nijak nespěchali. Až na zasedání Generální konference v roce 1882 delegáti odhlasovali, aby byly vypracovány „pokyny pro činovníky církve, které mají být otištěny v časopise *Review and Herald* nebo vyjít ve formě traktátu“. (*Review and Herald*, 26. 12. 1882) Toto usnesení ukazuje, jak bylo stále zřejmější, že řád v církvi je nezbytný, má-li církevní organizace účinně fungovat, a že je nutné v zájmu jednoty vydat tyto směrnice písemně.

Když však byl na zasedání Generální konference v roce 1883 předložen návrh, aby byla jednotlivá usnesení zpracována do trvalé podoby jako příručka, delegáti tuto myšlenku zamítli. Obávali se totiž, že by se tím církev stala formální a kazatelé by neměli osobní svobodu jednat v otázkách řádu tak, jak bylo potřeba.

Tato obava, která bezpochyby odrážela již dvacet let starou nechuť k jakémukoli druhu církevní organizace, však posléze ustoupila. Na každoročních

zasedáních Generální konference byla i nadále přijímána usnesení týkající se řádu v církvi.

I když církev oficiálně odmítla přijetí závazného řádu, přesto se čas od času její představitelé snažili vydat ve formě knihy nebo brožury všeobecně uznávané směrnice pro život církve. Zřejmě nejlivnější v tomto směru byla 184stránková kniha, kterou napsal známý průkopník J. N. Loughborough. Jmenovala se *Církev, její organizace, řád a kázeň* a byla vydána v roce 1907. Pojednávala o většině otázek, které jsou dnes obsaženy v *Církevní příručce*.

Rychlý růst církve v různých částech světa na počátku 20. století jen zvýraznil potřebu mít příručku, kterou by se řídili kazatelé i laičtí členové po celém světě. V roce 1931 rozhodl výbor Generální konference, že vydá *Církevní příručku*. J. L. McElhany, pozdější předseda Generální konference, tedy připravil rukopis, který byl v roce 1932 vydán.

Hned první věta předmluvy k prvnímu vydání vysvětluje: „Stále více se ukazuje, že nutně potřebujeme příručku pro vedení sborů, aby byla stanovena a uchována naše církevní praxe a směrnice.“

Všimněme si slova „*uchována*“. Nešlo o pokus najednou vytvořit a zavést celý model církevní organizace. Byla to spíše snaha nejprve *uchovat* všechna dobrá rozhodnutí přijatá během let a pak k nim přidávat směrnice, které vyžadoval rychlý růst a rozmanitost církve.

SMYSL A AUTORITA CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKY

Církevní příručka ve své podobě existuje již od roku 1932. Popisuje činnost a fungování místních sborů a jejich vztah k církevním strukturám, jichž jsou součástí. *Církevní příručka* také vyjadřuje, jak Církev adventistů sedmého dne chápe křesťanský život, správu církve a kázeň založenou na biblických principech a na autoritě řádně svolaných zasedání Generální konference. „Bůh určil, aby zástupci jeho církve ze všech částí světa, když se sejdou k zasedání Generální konference, měli autoritu.“ (9T 261)

Obsah *Církevní příručky* lze rozdělit do dvou kategorií: kapitoly (základní text) a poznámky. Základní text každé kapitoly platí na celém světě a je závazný pro každou církevní organizaci, sbor a člena. Protože uznáváme potřebu respektovat určité místní zvláštnosti, přidáváme k některým kapitolám poznámky – dodatečné informace, které mají sloužit jako rady k orientaci, vysvětlení nebo návod. Tyto poznámky, řazené na konci *Církevní příručky*, mají stejné podnadpisy jako příslušné odstavce v kapitolách a vztahují se k označeným stránkám.

Pravidla a praxe života církve představené v *Církevní příručce* vycházejí z biblických principů, které jsou zdůrazněny i ve spisech Ellen G. Whiteové¹. Je třeba je respektovat ve všech záležitostech týkajících se správy a chodu místních sborů. *Církevní příručka* také definuje vztah mezi místním sborem a sdružením nebo jiný-

¹ V původním anglickém textu je použito slovní spojení „in the Spirit of Prophecy“.

mi administrativními subjekty Církve adventistů sedmého dne. Není možné, aby někdo určoval podmínky členství nebo pravidla či předpisy ohledně fungování sborů, které by byly v rozporu s rozhodnutími přijatými při zasedání Generální konference, která jsou představena v této *Církevní příručce*.

PŘIJÍMÁNÍ ZMĚN

Generální konference v průběhu let přijímala důležité změny ohledně *Církevní příručky*. S vědomím toho, jak je důležité, aby v celosvětovém církevním díle panovaly „slušnost a pořádek“ (1K 14,40; B21), bylo na zasedání Generální konference v roce 1946 odsouhlaseno, že „všechny změny a úpravy, které mají být provedeny v *Církevní příručce*, musejí být schváleny při zasedání Generální konference.“ (*General Conference Report* č. 8, str. 197, 14. 6. 1946)

V roce 1948 si členové výboru Generální konference uvědomili, že místní podmínky někdy vyžadují zvláštní řešení, a proto bylo přijato rozhodnutí, že „každá divize světové církve, včetně severoamerické, nechtě připraví ‚dodatek‘ k nové *Církevní příručce*, který by nepozměnil samotný řád, ale obsahoval dodatečný materiál, který je použitelný pro podmínky a okolnosti převládající v dané divizi. Rukopisy dodatků mají být předloženy výboru Generální konference ke schválení, dříve než budou vytištěny.“ (*Usnesení podzimního zasedání výboru GK*, 1948, str. 19)

Při zasedání Generální konference v roce 2000 bylo schváleno zařazení části existujícího obsahu *Církevní příručky* do připojených poznámek, které představují spíše podněty pro orientaci a příklady než nařízení. Zároveň byl schválen proces přijímání změn. Změny *Církevní příručky*, kromě *Poznámek* a redakčních úprav, se mohou přijímat pouze rozhodnutím na zasedání Generální konference, kde se delegáti zastupující celosvětové společenství věřících mohou vyjádřit a mají právo hlasovat. Jestliže kterákoli složka církve (sbor, sdružení či unie) dojde k závěru, že je potřebné přijmout nějakou změnu v *Církevní příručce*, předloží návrh na změnu nejbližší vyšší organizační složce církve k prostudování a zvážení. Pokud tato složka vyjádří s návrhem souhlas, zašle jej další vyšší organizační složce k dalšímu posouzení. Jestliže na různých stupních organizační struktury církve byl vyjádřen souhlas s daným návrhem, tento návrh bude zaslán k prostudování výboru pro *Církevní příručku* při Generální konferenci, který také zváží všechna doporučení a připomínky. Pokud tento výbor navrhané změny schválí, připraví je k předložení výročnímu zasedání výboru Generální konference a/nebo zasedání delegátů Generální konference.

Při změně *Poznámek* je vyžadován podobný postup. Tyto změny však může schválit výbor Generální konference při kterémkoliv ze svých výročních zasedání.

Výbor pro *Církevní příručku* předkládá na výročním zasedání výboru Generální konference návrhy redakčních změn v hlavním textu *Církevní příručky*, které ovšem nejsou zásadního charakteru. Ty mohou být na tomto zasedání s konečnou platností schváleny. Jestliže je však na výročním zasedání alespoň jednou třetinou hlasů vyjádřeno přesvědčení, že by tato redakční úprava zásadním

způsobem pozměnila význam pasáže, musí být tento návrh na změnu postoupen k projednání při zasedání Generální konference.

Při posledním výročním zasedání na závěr svého pětiletého funkčního období výbor Generální konference znovu probere všechny změny týkající se *Poznámek* a v případě potřeby je zapracuje do navrhovaných dodatků k hlavnímu obsahu *Církevní příručky*.

Církevní příručka vychází nově po každém zasedání Generální konference. Platné je vždy jeho poslední vydání. Toto aktuální vydání zahrnuje dodatky schválené delegáty na zasedání Generální konference v roce 2015.

VÝKLAD CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKY

Se žádostí o radu jak spravovat sbor nebo když vzniknou otázky související s uplatňováním *Církevní příručky* se činovníci, vedoucí sboru, kazatelé a členové mají obracet na příslušné sdružení. Pokud nedojde k vzájemnému porozumění, pro objasnění by měla být sporná záležitost prokonzultována s uníí.

TERMÍNY POUŽÍVANÉ V CÍRKEVNÍ PŘÍRUČCE

Církev – Anglický text *Církevní příručky* rozlišuje mezi výrazy „Church“ a „church“, z nichž první je zástupným pojmem pro Církev adventistů sedmého dne, zatímco druhý označuje místní sbor věřících². Odkazy na místní sbor se všeobecně vztahují i na skupinu.

Sdružení, misie, sekce, svěšená oblast, pole, unie sborů – Pro zjednodušení a úsporu místa se slovem „sdružení“ označuje podle kontextu „sdružení, misie, pole, sekce, svěšená oblast nebo unie sborů“. Všeobecně je každý sbor součástí bratrského svazku sborů pod názvem sdružení. Pokud ale místní organizační jednotka získá statut sdružení, podle *Pracovních předpisů Generální konference*³ je možné ji nazývat misie, sekce, svěšená oblast nebo pole. V některých divizích unie sborů v konkrétních zemích působí pro místní sbory jako sdružení a pro další církevní organizace jako unie.

Pastor a kazatel – Většina oblastí celosvětové církve používá slovo „pastor“ pro označení duchovního, proto má použití tohoto výrazu v *Církevní příručce* přednost před slovem „kazatel“, bez ohledu na to, jaké má místním sdružením předepsané zodpovědnosti. Použití výrazu „pastor“ v *Církevní příručce* nenařizuje povinnost používat ho tam, kde je zvykem používat spíše slovo „kazatel“. Pastor, o kterém se mluví v této příručce, je člověk pověřený sdružením dohlížet na záležitosti místního sboru nebo oblasti.

Zkratky knih Ellen G. Whiteové se nacházejí v části „Označení zkratk“ uvedené v závěru *Církevní příručky* na straně 177.

² V češtině není takové rozlišování nutné, protože lze použít dvou odlišných slov. Na následujících stranách tedy bude používáno podle kontextu českých slov „církev“ a „sbor“.

³ V angličtině se pro tyto předpisy standardně používá označení „Working Policy“.

CÍRKEV ŽIVÉHO BOHA

Písmo popisuje církev různými výrazy, jako například „Boží církev“ (Sk 20,28), „Kristovo tělo“ (Ef 4,12) či „církev živého Boha“ (1Tm 3,15).

Být členem Boží církve může být pro každého člověka jedinečná přednost, která naplňuje jeho vnitřní potřeby. Bůh si přeje shromáždit lidi ze všech končin světa a spojit je v jeden celek, Kristovo tělo – církev, ve které je On hlavou. Všichni, kdo jsou Božími dětmi v Ježíši Kristu, jsou části tohoto těla a v tomto svazku se mohou těšit ze vzájemného společenství a také ze společenství se svým Pánem.

Slovo „církev“ používá Bible nejméně ve dvojitým významu: ve všeobecném smyslu označuje církev na celém světě (Mt 16,18; 1K 12,28) a v užším smyslu označuje církev (sbor) v určitém městě nebo v oblasti, například v Římě (Ř 1,6.7), v Korintu (1K 1,2), v Tesalonice (1Te 1,1), v Galacii (1K 16,1), v Asii (1K 16,19), v Sýrii a Kilikii (Sk 15,41).

Kristus jako hlava církve a její živý Pán projevuje hlubokou lásku k jednotlivým částem svého těla. On má být v církvi oslaven (Ef 3,12), jejím prostřednictvím chce zjevit „mnohotvárnou moudrost Boží“ (Ef 3,10). Každý den svou církev „živí“ (Ef 5,29) a jeho toužebným přáním je, aby „připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná“ (Ef 5,27).

BEZ ROZDĚLJÍCÍ HRADBY

Kristus se snažil slovem i příkladem učit pravdě, že u Boha neexistuje žádná rozdělovací hradba mezi Izraelem a jinými národy (J 4,4–42; 10,16; L 9,51–56; Mt 15,21–28). Apoštol Pavel napsal: „Pohané jsou spoludědicové, část společného těla, a mají v Kristu Ježíši podíl na zaslíbeních evangelia“ (Ef 3,6).

Mezi následovníky Ježíše Krista také neměly být žádné kasty – národnosti, rasy nebo barvy pleti – neboť všichni lidé jsou z jedné krve. Bohem vyvolení lidé jsou součástí univerzálního (Kristova) těla, tvoří nové lidské pokolení zachráněné Kristovou krví, která je k dispozici všem. „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši“ (Ga 3,28.29).

„Kristus přišel na tuto zem s poselstvím milosti a odpuštění. Položil základy náboženství, kde židé i pohané, černí i bílí, svobodní i otroci jsou spojeni v jedno společné bratrství, v něm jsou před Bohem všichni rovnoprávní. Spasitel miluje každého člověka nezměrnou láskou.“ (7T 225)

„Bůh neuznává dělení lidí podle národností, ras nebo společenských vrstev. Je Stvořitelem celého lidstva. Všichni lidé tvoří jednu rodinu na základě stvoření i vykoupení. Kristus přišel strhnout přehradu mezi lidmi, otevřít každé oddělení svatyně, aby všichni lidé měli volný přístup k Bohu... V Kristu není rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným. Všichni jsou sblíženi díky Kristově prolité drahocenné krvi.“ (COL 386)

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PŘEDMĚT ZÁJMU PÁNA JEŽÍŠE

Lidé, kteří jsou povoláni do Kristovy služby, aby vedli církev, mají „se o Boží církev starat“ (1Tm 3,5), mají „být pastýři Boží církve“ (Sk 20,28) a projevit „zájem o všechny sbory“ (2K 11,28) (viz str. 23–29).

„Dosvědčuji svým bratrům a sestrám, že Kristova církev, jakkoli slabá a chybná, je jediným předmětem na zemi, jemuž Pán věnuje svou nejvyšší péči. Záměrem vyzývá celý svět, aby se k němu obrátil a byl zachráněn, pověřuje své anděly, aby zprostředkovali Boží pomoc každému člověku, který k němu přichází v kajícím a pokorném duchu, a Duchem svatým přichází osobně do středu své církve.“ (TM 15)

Od církve se jako od Kristovy nevěsty a nejdůležitějšího předmětu jeho lásky očekává, že bude ve všem svém působení odrážet řád a charakter Boží.

„V této době si má církev obléci čisté roucho – ‚Kristovu spravedlnost‘. Zachováváním Božích přikázání a Ježíšovy víry je potřeba světu představit jasné a jednoznačné odlišnosti, které musejí být obnoveny. Krása svatosti se má zjevit ve svém přirozeném trýpytu v protikladu k temnotě a porušenosti nevěrných, kteří se vzbouřili proti Božím zákonu. Takto uznáváme Boha a jeho zákon, základ jeho vlády na nebi i na zemi. Máme před světem jasně a zřetelně hlásat a zdůrazňovat jeho autoritu a nemáme respektovat zákony, které odporují zákonům Hospodinovým. Kdybychom dovolili, aby svět ovlivnil naše rozhodnutí nebo naše jednání proti Božím řádům, byl by Boží záměr zmařen. Kdyby církev v této věci selhala, bude o ní v nebeských knihách zaznamenáno, že se dopustila zrady na nejsvatějším svěceném dědictví a na Kristově království, bez ohledu na to, jak klamně byly okolnosti. Církev má pevně a rozhodně hájit své zásady před celým vesmírem a před všemi lidmi. Neochvějná věrnost v zachovávání posvátného Božího zákona upoutá i pozornost a obdiv světa a mnozí lidé budou dobrými skutky a příklady přivedeni k tomu, aby ctili našeho Otce v nebesích.“ (TM 16.17)

Apoštol Petr napsal: „Vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9).

CÍRKEV DOKONALÁ V KRISTU

„Pán obdařil svou církev schopnostmi a požehnáním, aby mohla představit světu obraz jeho vlastní dokonalosti, aby církev mohla být v něm dokonalá, aby představovala jiný, věčný svět a vyšší zákony, než jsou zákony pozemské. Jeho církev má být chrámem postaveným podle Božího vzoru. Andělský architekt přinesl z nebe zlaté měřítko, aby každý kámen mohl být otesán a opracován podle Boží míry a vyleštěn tak, aby zářil jako symbol nebes a odrážel všemi směry zářivé a jasné paprsky Slunce spravedlnosti...“

Pán Ježíš působí na lidská srdce svým milosrdenstvím a bohatou milostí. Vytváří tak úžasnou proměnu, že satan bezmocně stojí se vším troufalým vychloubováním a s celým svým společenstvím zla sjednoceným proti Bohu a zákonům jeho vlády a hledí na tyto proměněné lidi jako na pevnost, kterou nedobude ani svou chytrostí a svody. Jsou pro něj nepochopitelným tajemstvím. Boží andělé, serafíni a cherubíni, mocnosti pověřené spoluprací s lidmi, přihlížejí s úžasem a radostí, jak lidé, kteří byli kdysi dětmi hněvu, rozvíjejí v Kristově škole své charaktery k Božímu obrazu, stávají se Božími syny a dcerami a předmětem péče a radosti nebeských bytostí.

Kristus daroval své církvi bohaté dary, aby ho vykoupení mohli slavit a chválit. Církev oděná Kristovou spravedlností je místem, kde se má v plné a dokonalé kráse projevit bohatství jeho milosrdenství, lásky a dobroty.“ (TM 17.18)

„Kristus pohlíží na svůj lid v jeho nepotřísněné čistotě a bezvadné dokonalosti jako na odměnu veškerého svého utrpení, pokoření, lásky a jako na naplnění své slávy. Kristus je jediný zdroj, z kterého vyzařuje veškerá sláva. „Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.““ (TM 18.19)

Církev adventistů sedmého dne se cítí vázána těmito zásadami duchovní jednoty Kristovy církve. Pokojem a mocí, které přináší Kristova spravedlnost, chce církev usilovat o zdolávání všech bariér, jež mezi lidmi postavil hřích.

ORGANIZACE A AUTORITA CÍRKVE

Organizace církve je založena na Božích principech. „Bratři, nikdy nedovolte, aby nějaké cizí myšlenky zviklaly vaši víru, pokud jde o řád a soulad, který má panovat v církvi... Bůh nebes je Bohem pořádku. Žádá od všech svých následovníků, aby dodržovali pravidla a směrnice a zachovávali pořádek.“ (5T 274)

BIBLICKÝ ZÁKLAD ORGANIZACE

Když Bůh povolal Izraelce z Egypta a vyvolil je za svůj zvláštní lid, dal jim obdívuhodný systém organizace, kterým se měly řídit jejich občanské i náboženské záležitosti.

„Správní systém Izraele se vyznačoval vynikající organizací. Je podívuhodný jak svou všestranností, tak svou jednoduchostí. Pořádek, který se tak zřetelně projevuje v dokonalosti a uspořádání Božího stvořitelského díla, se projevoval také ve státní správě Hebrejů. Bůh byl středem moci a vlády, panovníkem Izraele. Mojžíš byl od Boha ustanoveným viditelným vůdcem Izraele, aby v jeho jménu uplatňoval zákony. Později byla ze starších jednotlivých kmenů zvolena rada sedmdesáti, aby Mojžíšovi pomáhala řešit veřejné záležitosti národa. Dále to byli kněží, kteří se radili s Pánem ve svatyni. Náčelníci, neboli knížata, vládli kmenům. Jim byli podřízeni velitelé nad tisíci, setníci, padesátníci, desátníci a konečně správci, jimž byly svěřovány zvláštní úkoly.“ (PP 374)

Sledujeme-li novozákonní církev, zjišťujeme stejnou dokonalost organizace. Kristus, který ustanovil církev (Mt 16, 18), „dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl“ (1K 12, 18). On je vybavil dary a schopnostmi, přiměřenými pro úkoly na ně kladené, a zorganizoval je v živé, činné tělo, jehož je sám hlavou.

„Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy“ (Ř 12, 4, 5). „On [Kristus] jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem“ (Ko 1, 18).

„Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán“ (1K 12, 4, 5). „Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla

jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem“ (1K 12,12). „Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, mluvení jazyky“ (1K 12,27.28).

DŮLEŽITOST ORGANIZACE

Tak jako nemůže existovat živé a funkční lidské tělo, jestliže jeho části nejsou organicky spojené a centrálně řízené, tak nemůže existovat ani živá, rostoucí a prosperující církev, jestliže její členové nejsou zorganizováni v jednotné tělo, v němž každý vykonává Bohem svěřené povinnosti a úkoly pod vedením Bohem ustanovené autority. Žádná instituce, žádné společenství ani žádné hnutí nemůže prospívat bez organizace. Národ bez vlády by brzy upadl do zmatku.

Podnik bez organizace by se brzy zhroutil. Tak by tomu bylo i s církví. Bez organizace by se rozpadla a zanikla.

Pro zdravý vývoj a pro dokončení slavného úkolu nést evangelium o spasení celému světu dal Kristus své církvi prostý, ale účinný systém organizace. Úspěch jejího úsilí splnit poslání závisí na tom, zda se bude poslušně řídit Božím vzorem.

„Někteří lidé rozšířili myšlenku, že ke konci času každé Boží dítě bude jednat nezávisle na jakékoli náboženské organizaci. Ale Pán mne poučil, že v tomto díle nemůže žádný člověk jednat nezávisle.“ (TM 489)

„Jak by se satan radoval, kdyby se mu podařilo vniknout mezi tento lid a dezorientovat dílo v době, kdy důkladná organizace je nanejvýš důležitá a stane se největší silou k zadržení falešných hnutí a k odmítnutí názorů, které nejsou potvrzeny Božím slovem. Chceme zachovat vyrovnané řady, aby nedošlo ke zhroucení organizačního systému a pořádku, který byl vybudován moudrým a pečlivým úsilím. Pověření nesmí být dáno neuspořádaným lidem, kteří touží v této době vzít dílo pod svou kontrolu.“ (TM 489)

MISIJNÍ POSLÁNÍ ORGANIZACE

Naše poslání zůstává neměnné, ať už se nacházíme kdekoli na světě. Církev adventistů sedmého dne vznikla kvůli naplnění misijního poslání. Toto poslání naplňujeme různými formami zvěstování s ohledem na různorodost kulturních a společenských podmínek. Když se snažíme sdílet evangelium v různých kulturních kontextech, setkáváme se se společenstvími, kde konkrétní náboženské skupiny považují za posvátné jiné spisy, kde nikdy existují omezení náboženské svobody, kde se vyskytují různé názory a praktiky, a další výzvy. Naplnit poslání v takovýchto různorodých kontextech znamená spolehnout se na vedení Ducha svatého a využívat proměnlivý přístup ke zvěstování Boží lásky tak, aby zasáhla srdce posluchačů a přitom zůstalo zachováno jedinečné povolání a identita adventistů sedmého dne.

Podmínky, ve kterých adventisté sedmého dne šíří Ježíšovo poselství lidem jiných náboženství, jsou ve velké míře podobné těm, se kterými se setkávali apoštolé. Způsob, jakým konali misijní práci, je poučný i pro nás. I když se přizpůsobovali posluchačům, neodchýlili se od hlásání jedinečnosti Ježíše jako naděje světa. Nikdy nenaznačili, že jejich cílem je pomoci posluchačům najít hlubší duchovní zkušenost v rámci jejich vlastního náboženství. Naopak, vyzývali je, aby přijali spásu, kterou nabízí Kristus.

Měly by vznikat skupiny, které by vedly lidi do spásného vztahu s Ježíšem Kristem a do společenství církve ostatku. Při vytváření těchto skupin by se měl s modlitbou připravit a realizovat teologicky zdravý, kulturně přijatelný plán činnosti, který nové věřící povede ke členství. Skupiny se mají založit a podporovat ve spolupráci s místním sdružením a směrnicemi celosvětové církve. Vedoucí skupin by se měli snažit přivést lidi ke členství v Církvi adventistů sedmého dne.

Církev je misijním společenstvím a její organizace slouží k naplnění tohoto účelu.

„Když se naše řady rozrostly, bylo zřejmé, že bez určité formy organizace by nastal zmatek a dílo by nešlo úspěšně kupředu. Organizace se stala nezbytnou pro finanční zajištění kazatelské služby, pro rozvoj díla v nových územích, pro ochranu sborů a kazatelů před nečestnými a nezodpovědnými členy, ke spráování církevního majetku, pro šíření pravdy tiskem a z mnoha dalších důvodů.“ (TM 26)

„Jako členové viditelné církve a pracovníci na Boží vinici by všichni, kdo se prohlašují za křesťany, měli vynaložit veškeré úsilí k zachování pokoje, souladu a lásky v církvi. Sledujte Kristovu modlitbu: ‚Aby všichni jedno byli jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.‘ Jednota církve je přesvědčujícím důkazem, že Bůh poslal Pána Ježíše na svět jako Vykupitele.“ (5T 619.620)

NOVOZÁKONNÍ MODEL

Spasitelův příkaz církvi nést evangelium celému světu (Mt 28,19.20; Mk 16,15) neznamená pouze, že máme kázat poselství stále novým lidem, ale také, že je třeba nadále pečovat o ty, kdo už poselství přijali. Zavazuje nás k pastýřské péči, k ochraně stáda a k ochotě řešit problémy v mezilidských vztazích. To vše vyžaduje organizaci.

Na počátku apoštolové ustanovili radu, která z Jeruzaléma řídila činnost prvotní církve (Sk 6,2; 8,14). Když se církev v tomto městě natolik rozrostla, že se správa praktických záležitostí stala problémem, byli ustanoveni diakoni, kteří měli pečovat o časné potřeby členů církve (Sk 6,2–4).

Později vyrostly další sbory nejen v Asii, ale i v Evropě, a to si vyžádalo další rozvoj organizace. V Malé Asii, v „každé církvi“, tedy sboru, byli ustanoveni starší (Sk 14,23). Rozšíření díla v různých provinciích římské říše si vyžádalo organizaci sborů, kterou bychom dnes mohli nazývat „sdružení“ (Ga 1,2). Takto se po-

stupně rozvíjela organizace prvotní církve. Ve shodě se vzrůstajícími potřebami Bůh vedl a řídil vedoucí svého díla, aby po poradě s církví vytvořili určitou formu organizace, která by chránila zájmy Božího díla.

CÍRKEVNÍ ORGANIZACE DNES

Církev adventistů sedmého dne přijala zastupitelský (reprezentační) model řízení, což znamená, že autorita přísluší celému členstvu a je vyjadřována prostřednictvím řádně zvolených zástupců na všech organizačních úrovních. Výkonná odpovědnost ve správě církve, na každé její úrovni, je svěřena zastupujícím orgánům a jejich představitelům. *Církevní příručka* vztahuje tento princip zastupování na činnost sboru. V organizacích, které mají statut misie, jsou pravidla ohledně zastupování stanovena provozními směrnicemi. V organizacích se statutem sdružení způsob zastupování určuje ústava a vnitřní směrnice. V této formě církevní správy je také ordinace duchovních ke službě uznávána církví po celém světě.

„Každý člen církve je oprávněn hlasovat při volbě činovníků sboru. Delegáti sborů volí činovníky sdružení. Delegáti zvolení ve sdruženích volí činovníky unie a delegáti zvolení uniemi volí činovníky Generální konference. Tímto zřízením má každá oblast, každá instituce, každý sbor a každý jednotlivec buď přímo nebo prostřednictvím svých zástupců svůj hlas při volbě těch, kteří nesou hlavní odpovědnost v Generální konferenci.“ (8T 236.237)

Současná podoba organizace církve je výsledkem vývoje teologického chápání poslání církve, početního růstu členské základny a rozšíření působnosti církve na téměř celou planetu. Zástupci jednotlivých sdružení se v roce 1863 setkali, aby vytvořili Generální konferenci adventistů sedmého dne.

Církev adventistů sedmého dne má několik organizačních stupňů, které vedou od jednotlivého věřícího k celosvětové organizaci díla. Členové těchto jednotlivých organizačních úrovní se pravidelně scházejí k oficiálním pracovním jednáním, kterým se říká konference nebo zasedání. (Takové pracovní setkání na úrovni místního sboru se obvykle označuje jako „členské shromáždění“.) Žádná organizace v rámci Církve adventistů sedmého dne si nemůže určovat a definovat svůj vlastní statut nebo fungovat tak, jako by neměla žádnou zodpovědnost vůči církevní „rodině“, jíž je součástí.

PŘEHLED ORGANIZAČNÍCH ÚROVNÍ V CÍRKVI

1. Sbor – společenství jednotlivých členů církve v daném místě, kterému byl rozhodnutím konference sdružení přiznán oficiální statut sboru.

2. Sdružení – společenství sborů v určité zeměpisné oblasti, kterému byl rozhodnutím výboru divize při jeho jarním nebo podzimním zasedání nebo při zasedání administrativní rady divize přiznán oficiální statut sdružení (misie nebo

pole) a následně na konferenci unie bylo přijato do bratrského svazku sdružení (viz str. 14).

3. Unie sborů – společenství sborů v určité zeměpisné oblasti, kterému byl rozhodnutím zasedání Generální konference přiznán oficiální statut unie sborů, s postavením sdružení nebo misie.

4. Unie sdružení nebo misí – společenství sdružení v určité zeměpisné oblasti, kterému byl rozhodnutím zasedání Generální konference přiznán oficiální statut unie sdružení nebo misí.

5. Generální konference a její divize – Generální konference reprezentuje celosvětový rozměr života církve. Její složení je definováno její ústavou. Pro usnadnění celosvětové práce zřídila Generální konference své regionální pobočky, nazvané divize Generální konference. Tyto divize jsou pověřovány výborem Generální konference při jeho výročních zasedáních administrativním dohledem nad svěcenými uniemi a ostatními církevními jednotkami v dané zeměpisné oblasti.

Bible je základem a zdrojem víry i praxe pro církve. Na jejím základě formuluje Generální konference při svém zasedání základní věroučné články církve. Při těchto zasedáních schvaluje Generální konference také zřízení unií a připojení nových polí, reviduje *Církevní příručku*, volí představitele Generální konference a jejích divizí, vykonává další funkce předepsané v její ústavě a předpisech a věnuje se tématům, která doporučil k projednání její výbor. Výbor Generální konference má v období mezi zasedáními pravomoc danou ústavou a předpisy, aby jednal jménem celé Generální konference. Církevní organizace po celém světě tak uznávají rozhodnutí zasedání Generální konference jako hlas církve.

CÍRKEVNÍ INSTITUTE

Církve na jednotlivých organizačních úrovních své působnosti provozuje řadu vzdělávacích, zdravotnických, publikačních a dalších institucí, které chtějí v Ježíšově jménu naplňovat potřeby současného nešťastného světa. V teologii a filozofii života Církve adventistů sedmého dne jsou tyto instituce od svého vzniku považovány za nezbytný nástroj sloužící k plnění duchovního poslání církve sloužit lidem a nést světu evangelium.

Žádná z církevních organizací nebo institucí nenese zodpovědnost za závazky, dluhy, činy nebo chyby jiných církevních organizací jen proto, že patří ke stejné církvi.

AUTORITA V PRVOKŘEŠŤANSKÉ CÍRKVI

Jako Stvořitel, Vykupitel a Udržovatel, Pán a Král celého tvorstva, je jedině Bůh zdrojem a základem autority pro církve. Svou autoritu delegoval prorokům

a apoštolům (2K 10,8). Proto tito lidé zastávali klíčovou a jedinečnou úlohu při předávání Božího slova a budování církve (Ef 2,20).

Prvotní křesťanská církev nesla odpovědnost za čistotu učení a praxe. Velká autorita byla svěřena starším (biskupům). Mezi jejich nejdůležitější funkce patřila pastorační péče a dohled (Sk 20,17–28; Žd 13,17; 1Pt 5,1–3). Jejich zvláštním úkolem bylo i vyučování, předávání „zdravého učení“ a usvědčování odpůrců (1Tm 3,1.2; Tt 1,5.9).

Měli také „zkoumat duchy, zda jsou z Boha“ (1J 4,1), nebo jak to vyjádřil apoštol Pavel: „Všechno zkoumejte, dobrého se držte“ (1Te 5,21).

Totéž platilo o uplatňování církevní kázně (Mt 18,15–17). Uplatňování církevní kázně zahrnovalo celou škálu postupů od soukromého laskavého napomenutí (Mt 18,16; Ga 6,1) až po vyloučení z církve (Mt 18,18; 1K 5,11.13; 2K 2,5–11).

Církev tedy měla právo (autoritu) stanovit pravidla, kterými se řídil její život.

AUTORITA GENERÁLNÍ KONFERENCE

Dnes je zasedání Generální konference a v mezidobí také výbor Generální konference nejvyšší církevní autoritou v otázce administrativního řízení Církve adventistů sedmého dne. Výbor Generální konference má podle své Ústavy pravomoc vytvářet podřízené organizace, jejichž prostřednictvím vykonává své úkoly. Všechny organizace a instituce v rámci církve tedy uznávají zasedání Generální konference a v mezidobí také výbor Generální konference za nejvyšší církevní autoritu pro adventisty sedmého dne, která je však nutně podřízena Bohu.

Dojde-li k neshodám v jednotlivých sborech, sdruženích či institucích, nebo mezi nimi, a problém není vzájemně vyřešen, je třeba obrátit se na vyšší správní stupeň. Jestliže spor nebyl vyřešen na tomto stupni, stěžující strana se může postupně odvolávat k vyššímu organizačnímu stupni. Organizační složka, ke které bylo odvolání nasměrováno, má právo daný problém neprojednávat. V tomto případě bude rozhodnutí nejvyšší organizační složky, která byla ve sporu zaangažována, považováno za konečné. Pokud organizace revidují rozhodnutí jiné organizace, nepřijímají tím na sebe zodpovědnost za závazky jiné organizace.

„Mnohokrát jsem byla Pánem poučena o tom, že ničí úsudek by neměl být podřízen úsudku jiného člověka. Názor jednotlivce nebo úzké skupiny lidí by neměl být nikdy považován za dostatečně moudrý a silný na to, aby řídil naše dílo a určoval plány, kterými se budeme řídit. Jestliže ale během zasedání Generální konference dojdou bratři shromáždění z různých částí světa k nějakému rozhodnutí, nemá nikdo právo jednat nezávisle a nemá právo umíněně trvat na svém názoru, ale má se podřídít. Žádný pracovník nesmí považovat za ctnost, jestliže umíněně prosazuje svůj názor navzdory rozhodnutí církve jako celku.“ (9T 260)

KAZATELÉ A DALŠÍ PRACOVNÍCI CÍRKVE

BOHEM USTANOVENÁ SLUŽBA

„Bůh má svou církev a ta má Bohem ustanovený kazatelský úřad. Jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeného mírou Kristovy plnosti.“

Bohem určení mužové byli vyvoleni, aby ji s úzkostlivou péčí a s bdělou vytrvalostí střežili, aby nebyla zničena lstivými úskoky satana, ale aby ve světě mezi lidmi šířila Boží slávu.“ (TM 52.53)

Předseda sdružení – Předsedou sdružení má být zkušený ordinovaný⁴ kazatel s dobrou pověstí. Stojí v čele duchovenských pracovníků sdružení a je hlavním starším, který má dohled nad všemi sbory. Pracuje pro duchovní blaho a budování sborů. Radí jim v jejich činnosti a plánech. Má přístup do všech sborů sdružení, na členská shromáždění a zasedání výborů. Nemá v nich hlasovací právo, pokud mu ho sbor neposkytl nebo pokud on sám není členem daného sboru. Je-li to potřebné, může z titulu své funkce předsedat zasedáním kteréhokoli sboru. Má přístup ke všem sborovým záznamům, knihám, zprávám apod.

Neuhrazuje řádně zvolené činovníky sboru, ale spolupracuje s nimi. Ti jsou povinni uznávat svou příslušnost ke sdružení a radit se s ním o všem, co přispívá k prospěchu sboru. Nesmějí se pokoušet bránit mu ve správném vykonávání jeho povinností.

Vedoucí oddělení při sdružení – Vedoucí oddělení při sdružení konají práci v důležitých odvětvích církve. Po poradě s předsedou jako zodpovědným vedoucím všech odvětví díla ve sdružení pracují podle všeobecných směrnic výboru sdružení. Mají-li tyto pracovníci úspěšně konat svěžené dílo, musejí mít přístup

⁴ Kazatel s pověřením (vysvěcený kazatel).

do sborů. Musí jim být dána příležitost představovat a rozvíjet ve sborech své plány. Od těchto pracovníků se očekává, že projeví pochopení pro všechny plány církve, i když se přímo netýkají jejich oddělení.

Vedoucí oddělení nejsou vybaveni administrativní nebo výkonnou pravomocí, ale jejich vztah ke sborům je vztah poradce. Jejich práce není ve stejném vztahu ke sborům jako práce výboru sdružení nebo předsedy. Při plnění svých specifických úkolů pracují v celém sdružení. Avšak neočekává se od nich, že budou radit sborům ve věci sborových voleb a v provádění jiných správních odpovědností nebo konat jakýkoli podobný druh služby, pokud k tomu nebyli pověřeni předsedou sdružení.

Ordinovaní kazatelé⁵ – Ordinovaní kazatelé, ustanovení výborem sdružení jako kazatelé sboru nebo vedoucí okrsku, nezauímají na svých působitích místo předsedy. Nejsou pověřeni administrativní pravomocí jako předseda, ale spolupracují s ním při plnění plánů a rozhodnutí sdružení.

Je-li ordinovaný kazatel ustanoven za kazatele místního sboru, spolupracují s ním místní starší sboru jako jeho pomocníci. Na základě své ordinace je oprávněn vykonávat všechny církevní úkony a obřady. Má být duchovním vedoucím a rádcem sboru. Má vést činovníky sboru při plnění jejich povinností a má s nimi plánovat veškerou sborovou práci a činnost.

Kazatel je členem výboru sboru a slouží jako jeho předseda. V případě, že si kazatel nepřeje předsedat sborovému výboru, převezme tuto úlohu starší sboru a kazatel s ním spolupracuje (viz str. 64, 65). Od kazatele se očekává, že ve spolupráci se staršími sboru bude plánovat a povede všechna duchovní shromáždění sboru, jako například sobotní dopolední bohoslužbu a modlitební shromáždění, a povede Večeři Páně a křest. Nemá se obklopit skupinou rádců podle své vlastní volby, ale má vždy spolupracovat s řádně zvolenými činovníky sboru.

Je-li evangelista požádán, aby konal evangelizaci v obci nebo městě, kde působí sbor s ustanoveným kazatelem, pak má sdružení vyzvat kazatele, aby evangelistovi pomáhal. Tím poskytne kazateli příležitost seznámit se s budoucími členy.

Kazatelé a pomocní kazatelé⁶ nejsou jmenováni nebo voleni sborem. O jejich službě ve sboru rozhoduje výbor sdružení, který může své rozhodnutí kdykoli změnit (viz str. 27, 69).

Kazatel může být odvolán z kazatelského úřadu usnesením výboru sdružení, aniž by tím bylo dotčeno jeho členství v církvi. Je-li kazatel vyloučen z církve a později opět přijat do sborového společenství jako laický člen, není tím obnovena jeho kazatelská služba.

⁵ Používá se také výraz „vysvěcení“.

⁶ Výraz „pomocný kazatel“ se užívá v případě, že sbor má víc kazatelů.

Kazatelé s povolením⁷ – Sdružení uděluje nadějným zájemcům kazatelské povolení, aby jim byla dána příležitost projevit své povolání ke službě, zvláště v oblasti evangelizace. Udělení takového povolení jim dává příležitost rozvíjet kazatelské obdarování.

Kazatelé s povolením jsou oprávněni kázat, konat evangelizaci, vést misijní práci a pomáhat v různých sborových činnostech.

Existují však okolnosti, kdy je nutné, aby sdružení oprávnilo kazatele s povolením, aby vykonával odpovědnost kazatele nebo pomocného kazatele sboru či skupiny sborů. Aby mu byla dána možnost konat některé kazatelské úkony, sbor nebo skupina sborů, kterým slouží, jej mohou zvolit za staršího sboru. Právo povolit toto rozšíření pravomoce a odpovědnosti má na prvním místě výbor divize. Proto je nutné mít jeho usnesení dříve, než kterékoli sdružení rozšíří autoritu a odpovědnost kazatele s povolením. Takové usnesení má specificky a jasně stanovit, které další kazatelské funkce může kazatel s povolením vykonávat. Rozumí se však, že svou funkci staršího sboru a své rozšířené pravomoce bude uplatňovat pouze ve sboru nebo skupině sborů, kterým slouží. Výbor sdružení může přijmout rozhodnutí rozšířit pravomoc a odpovědnost kazatele s povolením jen na základě předchozího rozhodnutí výboru divize (viz str. 69, 70).

Výbor sdružení nesmí rozšířit pravomoce kazatele s povolením nad rámec toho, co již odsouhlasil výbor divize. Kazatelé s povolením nesmí také poskytnout právo vykonávat rozšířené zodpovědnosti mimo sbor nebo skupinu sborů, jichž je starším. Usnesení výboru sdružení nemůže nahradit volby sboru nebo ordinaci ke službě evangelia.

Bibličtí pracovníci – Sdružení může zaměstnat biblické pracovníky a pověřit je zodpovědností v rámci evangelizační práce nebo mohou pracovat ve spojení s místním sborem. I když jsou bibličtí pracovníci obecně zodpovědní sdružení, v případě zapojení do evangelizační činnosti jsou pod přímým vedením evangelisty a v práci pro sbor jsou pod vedením místního kazatele. Bibličtí pracovníci nemají být žádáni, vyjma zvláštních ujednání se sdružením, aby zastávali nějakou služebnost ve sboru, ale mají se naplno věnovat evangelizační činnosti.

Zaměstnanci sdružení – Předseda sdružení v úzké spolupráci s výborem sdružení řídí všechny zaměstnance sdružení – kazatele, biblické pracovníky, vedoucí oddělení atd., kteří od sdružení dostávají svá pověření. Jsou odpovědní sdružení, nikoli některému místnímu sboru ve sdružení. Sbory mohou požádat předsedu sdružení o službu nebo pomoc zaměstnanců sdružení, rozhodnutí však je ve všech případech v pravomoci výboru sdružení. Výbor sdružení může úkoly a zařazení zaměstnance změnit, kdykoli to uzná za potřebné. Zaměstnanec nebo sbor mohou požádat výbor sdružení o slyšení ve věci rozhodnutí o přeložení zaměstnance z jeho působiště. Výbor sdružení věc pečlivě zváží a s ohledem

⁷ Neordinovaný kazatel.

na potřeby celého sdružení učiní rozhodnutí. Jestliže zaměstnanec odmítá spolupracovat s výborem sdružení a jednat v souladu s jeho rozhodnutími, jeho chování může být považováno za porušení pracovní kázně a podle toho se s ním bude dál jednat. V žádném případě se zaměstnanec nemá ve věci takových rozhodnutí odvolávat ke sboru. Jestliže sbor podporuje zaměstnance v jeho odmítnutí spolupracovat, vystavuje se také disciplinárnímu řízení ze strany sdružení.

KAZATELSKÉ POVĚŘENÍ A POVOLENÍ

Boží dílo musí být odpovědnými vedoucími pečlivě střeženo na všech stupních organizace, od místních sborů až po Generální konferenci. Zodpovědné kontrolní výbory proto udělují na určité stanovené období všem zaměstnancům církve na plný úvazek oficiální pověření a povolení.

V rámci místního sdružení pověřuje výbor některé jedince právem zastupovat církev jakožto kazatelé nebo evangelizační pracovníci. Toto právo se uděluje vydáním písemného pověření nebo povolení, náležitě datovaného a podepsaného vedoucími sdružení. Toto oprávnění není udělováno jednotlivcem, nespočívá v rozhodnutí jednotlivce, nýbrž v pravomoci organizační složky církve, která ho vystavuje. Může být kdykoliv odvoláno, jsou-li k tomu oprávněné důvody. Pověření ani povolení nejsou osobním vlastnictvím zaměstnanců církve. Jakmile pracovní poměr skončil nebo pokud o to požádá organizace, která jej vydala, je pracovník povinen jej organizaci vrátit.

Nikomu nesmí být dovoleno mluvit k jakémukoli shromáždění, pokud nebyl pozván sborem v souladu se směrnicemi stanovenými sdružením. Je přirozené, že mohou nastat okolnosti, kdy naše shromáždění budou oslovena vládními úředníky nebo občanskými představiteli, avšak nikdo neoprávněný nemá právo oslovovat členy z kazatelsky (viz str. 113,115).

Propadlé pověřovací listiny – Pověřovací listiny (pověření či povolení) jsou vystavovány na období určené ústavou a ustanoveními daného sdružení (unie, misie, pole). Pověření se obnovují hlasováním při jednání delegátů konference sdružení nebo rozhodnutím výboru. Pokud někdo vlastní staré a propadlé pověřovací listiny, neopravňuje ho to k výkonu jakékoli činnosti vázané s těmito dokumenty.

Zaměstnanci církve v důchodu – Zaměstnanci církve v důchodu si zaslouží úctu a uznání za dlouholetou pomoc při budování Božího díla. Jsou-li místním sborem zvoleni do určité zodpovědnosti, mohou být i nadále velkým požehnaním a pomocí. Mohou také vykonávat kazatelské úkony, avšak pouze tehdy, jsou-li o to požádáni výborem sdružení.

Bývalí kazatelé bez platného pověření – Mohou nastat případy, že jedinci, kteří byli dříve ordinováni jako kazatelé, z nějakého důvodu nyní nemají od církve

pověřovací listiny. Tito lidé mohou být zvoleni za starší sboru, a jestliže jejich ordinace nepozbyla platnosti, nemusejí již být pro zodpovědnost staršího sboru nově ordinováni. V této zodpovědnosti jsou však omezeni jen na práva a povinnosti staršího sboru.

ORGANIZOVÁNÍ, SPOJOVÁNÍ A ROZPOUŠTĚNÍ SBORŮ A SKUPIN

ORGANIZOVÁNÍ NOVÝCH SBORŮ

Sbory organizuje ordinovaný kazatel na doporučení výboru sdružení. (Ohledně postupu při organizování skupin viz str. 32.) Jelikož je založení sboru spojeno s mnoha povinnostmi, má být přítomen předseda sdružení.

Když je skupina pokřtěných věřících připravena, aby se ujala odpovědností vyplývajících ze založení sboru, má být požádán o radu předseda sdružení a po získání souhlasu výboru sdružení může být stanoveno datum ustavujícího shromáždění.

Když se při této příležitosti shromáždí pokřtění věřící, předsedající shromáždění má nejprve představit stručný přehled základních věroučných bodů Církve adventistů sedmého dne.

Když se tak stalo, má být učiněna výzva, aby všichni, kteří souhlasí s těmito zásadami a kteří si přejí vytvořit nové sborové společenství, přišli dopředu. Má být zaznamenáno jméno každé osoby. Předsedající si má předem ověřit a požádat o převedení sborových listů těch, kteří jsou již členy sboru při sdružení nebo jiného sboru, aby se mohli připojit k novému sboru. Tito členové vytvoří jádro sboru.

Pokud nejsou přítomni žádní členové převádění z jiných existujících sborů, mají být vybráni tři členové jako jádro (pokud možno ti, kteří již delší dobu zachovávají sobotu). Pak mohou být položeny tyto otázky: „Přijímáte Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele? Souhlasíte cele se zásadami víry, které byly právě předneseny? Byli jste pokřtěni ponořením? Máte mezi sebou dobré vztahy a důvěřujete si navzájem?“

Jsou-li tyto otázky zodpovězeny kladně, kazatel oznámí, že tito tři lidé tvoří jádro nového sboru. Potom jsou podle seznamu čtena jména přítomných, jedno po druhém. Každý, kdo je vyvolán, povstane, odpoví na shora uvedené otázky a předsedající pak dává hlasovat „jádro sboru“ o přijetí jednotlivce do sborového

společenství. Každá takto přijatá osoba se stává členem sboru a je oprávněna hlasovat o dalším jménu. Je nutné dbát, aby mezi přijatými členy bylo opravdové společenství a bratrská láska. Kdyby však vzniklo nedorozumění v otázkách učení nebo sborového společenství, má být v takovém případě jednání odloženo, pokud není vše laskavě a taktně urovnáno.

Když byli všichni přijati, sbor začíná fungovat jako organizační jednotka a může volit své činovníky. Zvolí jmenovací výbor, jemuž předsedá přítomný kazatel pověřený sdužením. Tento výbor navrhuje členy pro různé sborové zodpovědnosti. Po volbě mají být starší sboru ordinováni ke své službě, pokud k ní nebyli odděleni už dříve. Stejná slavnostní ordinace, byť kratší, se týká i diakonů a diakonek. Když se tak stalo, sbor je plně organizován a připraven k službě.

Dříve než takové shromáždění skončí, mělo by být hlasováním přijato usnesení, že nově zorganizovaný sbor žádá sdužení o přijetí do bratrského svazku sborů při příští konferenci sdužení.

Je třeba zajistit, aby byl každý nově určený činovník dobře poučen o svých povinnostech. Sbor si má opatřit také věci potřebné k Večeři Páně, která by se pokud možno měla konat jako součást tohoto setkání. Pokladník, tajemník sboru a další činovníci mají obdržet nezbytné pokyny a tiskopisy pro vedení záznamů.

ORGANIZOVÁNÍ NOVÝCH SKUPIN

Tam, kde žije v blízkém okruhu několik osamělých věřících nebo těch, kteří vytvářejí domácí skupinu⁸ či skupinu, která zakládá sbor, mohou se organizovat jako skupina věřících k duchovnímu společenství, ke společným pobožnostem a misijní práci se záměrem, že skupina bude dále růst, aby se stala sborem, nebo aby byly založeny další domácí skupiny v této oblasti.

Taková organizovaná skupina může vzniknout pouze na základě předchozího souhlasu výboru příslušného sdužení, a když to bude nutné, může být také na základě rozhodnutí výboru sdužení rozpuštěna. Každá divize či sdužení by měly mít jasně daná pravidla pro organizování nových skupin na svém území.

Členové církve, kteří jsou součástí malých skupin nebo domácích skupin, mohou vytvořit jádro nové skupiny. Jejich členství pak bude vedeno buď ve sboru při sdužení, nebo v jejich původním (mateřském) sboru. Pokud budou chtít být členy sboru při sdužení, výbor sdužení jejich převod odhlasuje a dá jim na vědomí, že jsou považováni za součást nově vzniklé skupiny.

Pokud výbor sdužení schválí vznik nové skupiny, je třeba, aby v ní byl určen tým jejich představitelů složený z vedoucího, tajemníka a pokladníka. To může udělat okrskový kazatel nebo jiný kazatel určený výborem sdužení po poradě s místními členy.

⁸ Anglicky „house church“.

Všichni ostatní činovníci mají být zvoleni pokřtěnými členy skupiny při shromáždění, kterému předsedá okrskový kazatel nebo osoba zmocněná výborem sdružení. Volení mohou být jen řádní členové Církve adventistů sedmého dne.

Vedoucí takové skupiny není pro svou službu ordinován. Nemá právo provádět úkony, které přísluší staršímu sboru. Mohou však nastat mimořádné okolnosti, kdy výbor sdružení uzná za potřebné jmenovat člověka zkušeného ve službě církvi a vykazujícího vlastnosti vedoucího, aby skupině sloužil jako starší.

Protože v organizovaných skupinách se ordinace nevykonává, diakoni a diakonky by neměli být voleni ve skupině, ale v místním sboru jako „asistenti skupiny“. Jejich povinnosti se podobají povinnostem diaconů a diakonek místního sboru, pro něž se nevyžaduje ordinace (viz str. 75–79).

Tajemník skupiny vede evidenci všech aktivit a setkání skupiny a pravidelně zasílá statistické zprávy mateřskému sboru nebo tajemníkovi sdružení. Tyto zprávy by měly zahrnovat statistiku návštěvnosti a aktivit skupiny, včetně misijní činnosti v týdnu nebo v sobotu.

Pokladník skupiny vede řádnou evidenci všech přijatých a vydaných finančních prostředků. V termínu určeném sdružením zasílá včas všechny desátky a dary, kromě prostředků vybraných pro místní účely, hospodáři sdružení, který je také pokladníkem sboru při sdružení.

Pokud jsou členové organizované skupiny zároveň členy sboru při sdružení, nemá skupina právo rozhodovat o církevní kázni nebo o převodu a přijímání členů. Všechny takové záležitosti musejí být předány výboru sdružení, který je zároveň výborem sboru při sdružení, jehož starším sboru je předseda sdružení.

Pokud patří tato skupina k určitému mateřskému sboru, a ne ke sboru při sdružení, potom náležejí výše uvedené záležitosti (zasílání zpráv a otázky členství) do správy tohoto mateřského sboru.

Skupina věřících má růst a rozvíjet se tak, aby se mohla stát řádným sborem. Vedení skupiny by proto mělo členy na jejich budoucí statut připravovat a uvést do života všechny aktivity obecně pořádané a organizované církví.

SPOJOVÁNÍ SBORŮ

Je-li vhodné spojit dva sbory, výbor sdružení má k tomu dát doporučení. Na řádně svolaném členském shromáždění, které vede buď předseda sdružení, místní kazatel nebo jiný ordinovaný kazatel, mají sbory, jichž se to týká, hlasovat o spojení. Jestliže sloučení oba sbory svým hlasováním podpořily, má se konat společné shromáždění obou sborů, které vede předseda sdružení nebo v jeho nepřítomnosti ordinovaný kazatel určený sdružením.

Je nutno pečlivě připravit písemnou smlouvu, v níž jsou uvedeny důvody pro sloučení i jiné zvláštní okolnosti a vymezeny majetkové záležitosti, úhrada finančních závazků atd. Má být stanoveno nové jméno sjednoceného sboru a všichni dosavadní činovníci obou sborů mají být zproštěni svých funkcí.

Přijme-li spojený sbor text smlouvy, je sjednocení obou sborů provedeno. Pak má být zvolen jmenovací výbor, který navrhne činovníky pro spojený sbor a ti slouží po zbytek volebního období.

Kopie smlouvy je zaslána sdružení.

Když se toto vše stalo, jsou všichni členové obou sborů členy nového sboru. Při této příležitosti není dovoleno vynechat jméno některého člena a nezanést je do seznamu pořízeného v době spojení. Spojený sbor je zodpovědný za řád a kázeň všech členů. V případě členů, u nichž bylo uplatněno kázeňské opatření, je třeba postupovat podle pokynů této *Církevního příručky*.

Všechny záznamy a zápisy obou sborů se stávají součástí záznamů nově spojeného sboru. Sdružení musí být o celém postupu informováno, aby mohlo při nadcházející konferenci učinit další potřebné kroky pro přijetí do svazku sborů.

ROZPUŠTĚNÍ NEBO VYLOUČENÍ SBORU

„Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná... Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údý jeho těla“ (Ef 5,25–30).

Tento postoj by měl proniknout do každého úsilí v pomoci chybuujícímu sboru a měl by být patrný v každém kázeňském řízení, které může být uloženo. Ať jde o jednotlivce, nebo o sbor jako celek, jde vždy o to, pomáhat a zachraňovat lidi pro Boží věc.

Statut organizovaného sboru není něčím trvalým. Sbor může být rozpuštěn nebo vyloučen z bratrského svazku sborů z následujících důvodů:

1. Ztráta členů – Mohou nastat případy, kdy navzdory úsilí zachovat sbor se tolik členů z oblasti vystěhuje, umře nebo odpadne, že je existence sboru ohrožena. Za takových okolností má výbor sdružení doporučit dotyčnému sboru jeho možné rozpuštění.

Dříve než sbor učiní konečné rozhodnutí o rozpuštění, mají být zbývající členové vyzváni, aby převedli své členství do jiných sborů.

Zůstane-li dostatečný počet členů, může se převod odhlasovat během členského shromáždění, které vede předseda sdružení nebo kazatel, kterého určí. Při takovém shromáždění se odhlasují převodní listy všem zbývajícím řádným členům, aby se mohli stát členy jiných sborů. Takto se sbor rozpouští sám na základě doporučení výboru sdružení. To opět umožní výboru sdružení, aby rozpuštění sboru vzal na vědomí.

Jestliže podle posouzení výboru sdružení je příliš málo členů pro svolání takového shromáždění, má výbor sdružení právo doporučit převod řádných členů, aby se stali členy jiných sborů nebo sboru při sdružení. Tímto způsobem je sbor rozpuštěn.

Vztahuje-li se v době rozpuštění sboru na některé z jeho členů kázeňské opatření, a tedy jim není možno vystavit doporučení o převodu členství, jejich členství má být přechodně vedeno ve sboru při sdružení. Vedení sdružení zajistí, aby bylo vynaloženo veškeré úsilí co nejdříve pomoci takovýmto členům, aby začali žít řádným křesťanským životem. Je-li toto úsilí úspěšné, jejich členství se potvrdí ve sboru při sdružení nebo jim jsou vystavena doporučení k převodu členství do jiných sborů. Jestliže nepřijímají nabídku pomoci a jestliže nemohou být získáni, měli by být vyloučeni hlasováním výboru sdružení.

2. Kázeňské důvody – Vyloučení sboru z kázeňských důvodů je zcela výjimečné, protože posláním církve je hledat a zachraňovat ztracené. Tam, kde přetrvávají vážné problémy jako odpadnutí, odmítání řídit se *Církevní příručkou* nebo odmítání respektovat autoritu sdružení, má být vynaloženo veškeré úsilí k odvrácení nebezpečí rozpuštění sboru. Kazatel se má snažit prohloubit duchovní život sboru svými kázáními a osobními návštěvami. Ve spolupráci se sdružením má zorganizovat řadu shromáždění pro oživení sboru. Členové mají být vedeni k tomu, aby obnovili svoji smlouvu s Pánem. Nesetká-li se toto úsilí s úspěchem, kazatel se ve spolupráci s výborem sdružení poradí se sborem a jeho vedoucími a pak společně usilují o ozdravení a smíření, aby byl sbor zachován. Je lepší podniknout léčebná opatření než nechat, aby se vztahy dále zhoršovaly, což může vést k vyloučení sboru.

Jestliže se však veškeré úsilí o zachování sboru mine účinkem, výbor sdružení má pečlivě prozkoumat otázku vyloučení. Jestliže dojde k závěru, že sbor má být vyloučen, pak je nutno postupovat následujícím způsobem:

a) Rozhodnutí výboru sdružení doporučující rozpuštění sboru i jeho zdůvodnění má být předneseno jako informace a námět k uvažování sboru, jehož se to týká, během řádně svolaného členského shromáždění.

b) Jestliže sbor nepřijme doporučení, aby se rozpustil sám, může odpovědět jedním z dále uvedených způsobů:

1. Přijmout opatření, aby byly odstraněny důvody k nejzazšímu kázeňskému řešení, přijmout doporučení a požadavky výboru sdružení a požádat výbor sdružení, aby zrušil svoje rozhodnutí rozpustit anebo vyloučit sbor.

2. Odvolat se k výboru unie, anebo divize v případě unie sborů, aby záležitost znovu posoudil a rozhodl ve sporu mezi sborem a sdružením.

c) Jestliže sbor i nadále setrvá ve vzpouře, výbor sdružení doporučí konferenci sdružení, řádně nebo mimořádně svolané, aby sbor rozpustila.

d) Jestliže konference rozpuštění a vyloučení sboru odhlasuje, sdružení rozhodnutí provede.

PÉČE O ČLENY, DOKUMENTY A FINANČNÍ PROSTŘEDKY

Ve sboru rozpuštěném nebo vyloučeném z kázeňských důvodů mohou být věrní členové, kteří si přejí zůstat ve společenství Církve adventistů sedmého dne. Kvůli nim mají být členové vyloučeného sboru dočasně vedeni nejvýše jeden rok jako členové sboru při sdružení, aby byla dána příležitost těm, kdo si opravdu přejí být členy sboru při sdružení nebo chtějí převést své členství do jiného sboru podle své volby. Výbor sdružení má zhodnotit jejich postoj k církvi. Je-li hodnocení příznivé, mohou být doporučeni za členy sboru při sdružení nebo jiného sboru podle své volby.

Jména členů rozpuštěného nebo vyloučeného sboru, na něž se v té době vztahovalo kázeňské opatření, mají být sdělena tajemníkovi sdružení, aby se jimi výbor sdružení mohl včas zabývat, jak je to uvedeno v části „Ztráta členů“.

Po rozpuštění nebo vyloučení sboru pro ztrátu členů nebo z kázeňských důvodů jsou všechny dary, úspory a veškerý nemovitý i movitý majetek, ať je veden na jméno místního sboru, sdružení nebo jiné instituce církve, předán do správy sdružení. Sdružení má proto právo, oprávnění a povinnost spravovat a chránit tento majetek i finanční prostředky a disponovat jimi. Všechny záznamy a zápisy takového sboru mají být předány tajemníkovi a pokladníkovi sdružení.

V případě, že nejde o kázeňské důvody, je možno namísto rozpuštění sboru přistoupit alternativně k návratu do statutu *skupiny*. Toto rozhodnutí musí být potvrzeno většinovým hlasováním výboru sdružení po konzultaci s kazatelem a s členy sboru a poté je sboru představeno buď kazatelem, nebo zástupcem sdružení.

Při členském shromáždění (viz str. 34) se poté odhlasuje doporučení k převodu všech zbývajících členů buď do sboru při sdružení, nebo do jiného sboru, kam by si přáli patřit. Při stejném shromáždění vybere místní kazatel po poradě se členy tým představitelů nové skupiny, tedy vedoucího, tajemníka a pokladníka. (Pro podrobnější detaily viz kapitulu „Organizování nových skupin“ na str. 32.)

ZÍSKÁVÁNÍ UČEDNÍKŮ

Získávání učedníků je nepřetržitý proces, ve kterém se člověk stává učedníkem Ježíše Krista, dospívá jako jeho učedník a získává další učedníky. Křest je podstatnou součástí procesu učednictví, ale není jeho konečným výsledkem.

Adventisté sedmého dne se ctí a pokorou přijímají Ježíšův příkaz v pověření evangelia „jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“ (Mt 28,19). Protože žijeme v posledních dnech, chceme naplňovat toto poslání v kontextu poselství tří andělů (Zj 14,6–12).

Kristovo poslání „získávat učedníky“ se skládá ze tří částí:

1. „Jděte a získávejte mi učedníky“ je Ježíšův příkaz, jak splnit misijní poslání. Získávání učedníků by mělo být součástí našeho způsobu života. Toto poslání máme plnit v našich domovech, v zaměstnání, ve škole a v každodenním vztahu s ostatními. Máme získávat učedníky z každého národa, kmene, jazyka a lidu. Cílem svědectví a evangelizace je učednictví (Mt 10,25; Mt 28,19.20).

2. „Křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ není konečným cílem, ale důležitou součástí procesu učednictví. Lidé tak uznávají Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, stávají se součástí jeho církve a zavazují se získávat další učedníky. Učedníci jsou pokřtěni do Kristova těla, církve. Jejich závazek následovat Krista při získávání učedníků se má projevit už před křtem.

3. „A učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ naznačuje, že učení je životně důležitou a trvalou zkušeností dozrávání ve zkušenosti učednictví. „Vyučování“ by mělo probíhat před křtem i po něm.

Získávání učedníků je nepřetržitý proces, jehož cílem je růst „v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2Pt 3,18) až do křesťanské zralosti a také rozšiřování počtu učedníků.

Růst učedníka a získávání učedníků a jejich příprava na druhý příchod Ježíše není pouhá možnost. Jde o podstatu pověření, které jsme jako adventisté sedmého dne v závěru dějin přijali. Právě učednictví je výsledkem úžasné milosti Ježíše

Krista. Je pro nás útěchou, že mu byla dána všechna moc na nebi i na zemi a že slíbil, že s námi bude po všechny dny až do konce světa (Mt 28,18–20). Zaslíbil nám Ducha svatého jako našeho Učitele, Průvodce a Moc (J 16,7–16; L 24,46–49; Sk 1,4.5.8; 2,37–39).

KDO JE UČEDNÍK?

V Ježíšově době byli učedníci následovníky, kteří přinášeli komplexní a ucelené pokyny. Učedníci strávili s Ježíšem mnoho času, až nakonec přijali jeho učení a také cenná ponaučení ohledně životního stylu. Učedník je člověk, jehož volby, rozhodování a pohled na svět proměňuje Duch svatý prostřednictvím Božího slova.

Křesťanští učedníci svou vírou, charakter a poslání formují podle víry, charakteru a poslání svého učitele – Ježíše. Učedník se zavazuje následovat Krista a podřídit mu svůj život.

Učedník se stále více podobá Ježíši Kristu (Ef 4,15). Získávání učedníků je nepřetržitý proces. Zahrnuje také vyučování nových věřících, jak mají uvádět svůj život do souladu s Božím slovem prostřednictvím různých programů, jako je duchovní vedení, služba v malých skupinách, biblické studium, praktická služba atd.

1. Učednictví ovlivňuje každou oblast našeho života: víru, charakter, životní styl, vztahy, práci, zábavu, finance, zdraví, svědectví i touhu vidět bližní v Božím království.

2. „Ať ve všem“ naznačuje, že učednictví je stálým následováním Ježíše.

3. „Dorůstáme v Krista“ znamená, že Kristus je náš Spasitel a Pán a jediný dokonalý příklad, který máme následovat.

RŮST V UČEDNICTVÍ

Cesta učednictví začíná ve chvíli, kdy člověk udělá první kroky k Ježíši (viz J 1,35–2,2). Každodenní život s Kristem a následování jeho Slova napomáhá růstu do Kristovy podoby. Níže jsou uvedené některé z klíčových oblastí, ve kterých podle Písma učedníci mají dožrát v osobním životě nebo jako součást společenství věřících:

1. *Uctívání/osobní oddanost*: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (Mt 22,37). Uctívání je odpověď na Boží prvotní působení v našem životě. Právě uctívání není zaměřeno na nás, ale na Boha (Ž 150,6; J 4,23; Zj 14,7).

„Musíme si vážit a pěstovat ducha pravého uctívání, ducha a oddanosti v Pánův svatý, posvěcený den. Měli bychom se shromáždit ve víře, že nám Ježíš Kristus poskytne útěchu a naději, světlo a pokoj.“ (FLB 35)

„Osobní víra se projevívá nesením dobrého ovoce. Posvěcení není dílem okamžiku, ale celého života... V srdci každého má být milost, která může kvést v Boží zahradě. Sobectví odstraňuje vzácnou Kristovu podobu, vyhání pokoru, sebezapření a oddanost.“ (PM 91)

2. *Služba druhým*: „Miluj svého bližního jako sám sebe“ (Mt 22,39). Každý učedník je povolán a obdarován Bohem k užítku církve a proto, aby nesl světu poselství evangelia (1Pt 2,9; 4,10).

„Bylo to nejvýznamnější poslání, k jakému byl kdy člověk povolán, po Kristově poslání to úplně nejdůležitější. Měli spolupracovat s Bohem na záchraně lidstva.“ (AA 19)

3. *Svědectví/evangelizace založená na potřebách*: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...“ (Mt 28,19). Svědectví a evangelizace jsou nejúčinnější, když následujeme Kristovu metodu služby zaměřenou na osobu jako celek.

„Skutečný úspěch při styku s lidmi může přinést jen Kristova metoda. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: „Následujte mne.““ (MH 143)

4. *Poslušnost*: „... a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,20). Nejviditelnějším znakem pravého učednictví je věrnost Kristu a jeho Slovu a poslušnost našeho Pána. Ježíš řekl: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“ (J 14,15).

„Poslušnost – služba a oddanost lásky – je pravým znakem učednictví. Proto Písmo říká: „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.““ (SC 60)

Věrný učedník rozpozná Pastýřův hlas a neustále se učí dokonalejší poslušnosti. Naší prvořadou touhou má být snaha odrážet Kristův charakter a podílet se na šíření jeho království. To zahrnuje budování charakteru, správcovství a službu (Ef 4,13–15; Ř 8,29; 2K 3,17.18; 1J 3,2).

5. *Společenství/evangelizace*: „... a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28,19). Pravé učednictví se odehrává pouze ve společenství postaveném na základě, jímž je Ježíš Kristus a jeho Slovo a ve kterém má bohoslužba, služba, evangelizace a poslušnost nejvyšší prioritu (Zj 14,6–12).

„Ať se lidé shromáždí večer, odpoledne nebo brzy ráno v malých společenstvích, aby studovali Bibli. Ať si oddělí čas na modlitbu, aby byli posílení, osvíceni a posvěceni Duchem svatým. Toto dílo chce Kristus vykonat v srdci každého pracovníka. Pokud sami otevřete dveře, abyste ho přijali, obdržíte velké požeh-

nání. Ve vašem shromáždění budou přítomni Boží andělé. Budete se sytit listy stromu života. V tomto vzácném čase, kdy hledáte Boží požehnání a vzájemnou lásku mezi spolupracovníky, vydáte živé svědectví.“ (7T 195)

PRAKTICKÉ KROKY

Milost Ježíše Krista není laciná. Obětoval za ni život. Každý, kdo přijímá Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, si musí uvědomit, že být jeho učedníkem něco stojí. „Kdo chce jít se mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mk 8,34).

Povaha učedníků roste do Kristovy podoby uprostřed každodennosti života. Prostřednictvím pravidelného denního studia Bible, modlitby, služby a zvěstování rosteme v našem učednickém odevzdání. Oddaný učedník neustále kráčí s Kristem, je v jeho blízkosti a řídí svůj život podle něj a poslouchá ho v běžných každodenních činnostech.

Získávání učedníků je trvalý proces. „Poslání, které Kristus svěřil učedníkům, se vztahuje na všechny věřící. Zahrnuje i křesťany, kteří budou žít před koncem času.“ (DA 822) Žít život podle Ježíšova příkladu je proto osobní zodpovědností každého člena. Zároveň je také spojen se závazkem vyučovat začínající ve víře. Členství v církvi ani činnost pro církve nestačí. Pro vybudování živého a trvalého vztahu s Bohem je také nezbytný trvalý osobní růst v učednictví.

LÁSKA – NEJDŮLEŽITĚJŠÍ CHARAKTERISTIKA UČEDNÍKA

Milovat druhé tak, jak Bůh miluje nás, což je úzce spojeno s jednotou, je nejdůležitějším znakem pravého učednictví. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,35).

„Kristus nám vlastním životem ukázal vzor. Připoutal své následovníky jednoho k druhému a k sobě. Jednota s Kristem je vede k vzájemné lásce, protože láska je ovocem jednoty s Kristem. Spasitel vyhlásil, že jejich vzájemná láska je jasný znakem jejich učednictví.“ (Ms 51,1894)

Živá láska k Ježíši znamená víc než jen vzájemnou lásku mezi učedníky. Zahrnuje i sdílení Boží lásky s bližními. Jestliže milujeme Boha, budeme poslouchat jeho příkaz: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...“ (Mt 28,19).

Boží láska je určující charakteristika učedníka, protože v lásce se završují všechny ostatní znaky učednictví. „Pán vyslovil jedinou podmínku nutnou pro to, aby člověk mohl být jeho učedníkem a pracovat v jeho službě. Zeptal se: „Miluješ mne?“ (DA 815) „Kristova láska není nestálý pocit, ale živý princip, který se má projevit jako stálá moc v srdci.“ (RC 345)

ČLENSTVÍ V CÍRKVI

Každému, kdo žádá o přijetí do církve, musíme představit vážnost a posvátnost závazku členství v církvi. Pouze lidé, jejichž život vykazuje, že prožili znovuzrození a duchovní zkušenost s Pánem Ježíšem, jsou připraveni pro přijetí do církve. Kazatel má důkladně poučit kandidáta členství o základních věroučných článcích a souvisejícím způsobu života, aby měl dobrý duchovní základ pro vstup do církve. I když není určen věk, kdy může být někdo pokřtěn, doporučujeme, aby mladší děti, které projeví touhu nechat se pokřtít, byly povzbuzeny, aby se zapojily do programu vyučování, které pak může vést ke křtu.

Apoštol Pavel napsal: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života“ (Ř 6,3.4).

A v knize Skutky apoštolů můžeme číst tuto zprávu: „Petr jim odpověděl: ‚Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.‘ (...) Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí“ (Sk 2,38.41).

„Členové církve, které Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají vyzářovat jeho slávu. Církev je pokladnicí bohatství Kristovy milosti. Skrze církev se nakonec zjeví i ‚knížatům a mocnostem na nebesích‘ konečný a plný projev Boží lásky.“ (AA 9)

KŘEST

Křest je podmínkou pro vstup do církve – „Kristus ustanovil křest jako znamení vstupu do svého duchovního království. Učinil jej zřetelnou podmínkou, kterou musejí splnit všichni, kdo si přejí podřídit se autoritě Otce, Syna a Ducha svatého...

Křest je slavnostním zřeknutím se světa. Lidé, kteří jsou pokřtěni ve trojitě jméno Otce, Syna a Ducha svatého, při vstupu do křesťanského života veřejně prohlásují, že opustili službu satanu a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Uposlechli příkaz: ‚A proto vyjděte z jejich středu a oddělte se...

a ničeho nečistého se nedotýkejte. Na nich se také naplňuje zaslíbení: „Já vás přijmu a budu vám Otcem a vy budete mámi syny a dcerami, praví Hospodin zástupů“ (2K 6,17.18).“ (6T 91.92)

Křest je „vstupní branou“ do církve. Jde v podstatě o vstup do smluvního vztahu s Kristem, a proto by měl být považován jak za vážnou událost, tak i za radostné přijetí do Boží rodiny.

Církevní členství je možné mít pouze ve sborech, které jsou zahrnuty do bratrského svazku sborů v rámci určitého sdružení.

Způsob křtu – Adventisté sedmého dne uznávají křest ponořením a přijímají jako členy pouze ty, kdo byli tímto způsobem pokřtěni. Uzná-li někdo, že je ztracený hříšník, činí-li upřímné pokání ze svých hříchů a prožije zkušenost obrácení, může být po důkladném poučení považován za vhodného uchazeče o křest a členství v církvi.

Důkladná příprava a veřejná zkouška – Zájemci o členství v církvi by měli být seznámeni s poselstvím Bible a souvisejícími základními věroučnými body církve, stejně jako s praktickými zásadami křesťanského života a zodpovědností plynoucí z členství v církvi. Tato příprava může být buď individuální, nebo v rámci skupiny zájemců. Při veřejné zkoušce pak kazatel před členy sboru prokazuje, že kandidáti křtu jsou náležitě připraveni učinit tento důležitý životní krok a že se ve svém praktickém životě a jednání ztotožňují s tím, čemu církev věří a za kterými zásadami stojí. Tyto praktické zásady jsou totiž viditelným projevem přijetí biblického poselství, protože „je poznáte po jejich ovoci“ (Mt 7,20).

Tato zkouška se může z praktických důvodů konat jen před výborem sboru nebo před komisí určenou výborem sboru, jako je například výbor starších, který má podat sboru zprávu o tomto setkání ještě před křtem.

„U lidí, kteří se ucházejí o křest, není zkouška učenictví prováděna tak důsledně, jak by měla být. Měli bychom vědět, zda jen přijímají jméno adventistů sedmého dne, nebo zda se cele postavili na stranu Pána Ježíše, chtějí vyjít ze světa, „oddělit se a nečistého se nedotýkat“. Před křtem se máme důkladně dotázat na zkušenost kandidátů. Takové otázky nemají být kladeny chladným způsobem a nezúčastněně, ale laskavě a citlivě. Ukažme přitom nově obráceným na Božího Beránka, který snímá hřích světa. Pak kandidátům křtu předložme požadavky evangelia, aby je odpovědně vzali na sebe.“ (6T 95.96)

KŘESTNÍ SLIB A VYZNÁNÍ

Kandidát křtu nebo ten, kdo chce být přijat do sborového společenství na základě vyznání víry, potvrdí v přítomnosti sboru nebo k tomu pověřeného výboru nebo komise (viz výše), že přijímá základní věroučné výroky Církve adventistů sedmého dne.

Kazatel nebo starší sboru položí následující otázky kandidátům křtu nebo přijetí do církve, kteří vyjádří svůj souhlas buď ústně, pozvednutím ruky nebo jiným způsobem odpovídajícím dané kultuře.

KŘESTNÍ SLIB

1. Věříte v jednoho Boha, v jednotu tří věčných osob božství, v Boha Otce, Syna a Ducha svatého?
2. Přijímáte smrt Ježíše Krista na Golgotě jako smírnou oběť za vaše hříchy a věříte, že z Boží milosti jste vírou v jeho prolitou krev zachráněni od hříchu a trestu za něj?
3. Přijímáte Ježíše Krista jako svého Pána a osobního Spasitele a věříte, že vám Bůh v Kristu odpustil vaše hříchy a dal vám nové srdce? Vzdáváte se proto hříšných zvyků a způsobů tohoto světa?
4. Přijímáte vírou spravedlnost Ježíše Krista, našeho Přímluvce v nebeské svatyni, a spoléháte se na jeho slib, že vám jeho proměňující milost a síla umožní žít láskyplným, Kristu podobným životem doma i před světem?
5. Věříte, že Bible je Bohem inspirované slovo a tvoří jediné pravidlo víry a života křesťana? Zavazujete se k tomu, že budete pravidelně věnovat čas studiu Písma a modlitbě?
6. Přijímáte Desatero Božích přikázání jako vyjádření Božího charakteru a zjevení jeho vůle? Jste rozhodnuti v síle Ježíše Krista zachovávat tento zákon včetně čtvrtého přikázání, které vyžaduje svěcení sedmého dne týdne jako soboty Hospodinovy a památníku stvoření?
7. Těšíte se na blízký příchod Pána Ježíše a splnění křesťanské naděje, kdy „toto smrtelné tělo obleče nesmrtelnost“ (1K 15,54)? Chcete se připravit na setkání s Pánem, svými slovy i životem svědčit jiným lidem o Boží laskavé nabídce spasení a pomáhat jim, aby se také připravili na jeho slavný příchod?
8. Přijímáte biblické učení o duchovních darech a věříte, že dar proctví je jedním z charakteristických znaků církve ostatku?
9. Uznáváte církevní organizaci? Chcete uctívat Boha a podporovat církev svými desátkami a dary, svým osobním úsilím a vlivem?
10. Věříte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého a chcete tedy Boha oslavovat také tím, že budete pečovat o své tělo? Budete se vyhýbat užívání všeho, co je

škodlivé, zdržovat se nečistých pokrmů, užívání, výroby a prodeje alkoholických nápojů a tabáku v jakékoli formě, právě tak jako i zneužívání narkotik a jiných drog a obchodování s nimi?

11. Znáte základní biblické zásady, jak jim učí Církev adventistů sedmého dne, a rozumíte jim? Chcete z Boží milosti naplnit Boží vůli tím, že se v životě těmito zásadami budete řídit?

12. Přijímáte učení Nového zákona o křtu ponořením? Přejete si být takto pokřtěni na veřejné vyznání své víry v Krista a jeho odpuštění vašich hříchů?

13. Přijímáte a věříte, že Církev adventistů sedmého dne je podle biblického proroctví církví ostatku a že lidé z každého národa, rasy a jazyka jsou zváni a přijímáni do jejího společenství? Přejete si stát se členy místního sboru této celosvětové církve?

ALTERNATIVNÍ KŘESTNÍ SLIB

1. Přijímáte Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele a Pána a toužíte prožívat svůj život ve spásném vztahu s ním?

2. Přijímáte učení Bible tak, jak je vyjádřeno v základních člancích víry Církve adventistů sedmého dne, a zavazujete se, že z Boží milosti budete žít v souladu s tímto učením?

3. Přejete si křtem veřejně vyjádřit svoji víru v Ježíše Krista, být přijat do společenství Církve adventistů sedmého dne a podporovat církev a její poslání jako věrný správce svým osobním vlivem, desátky, dary a životem služby?

Křestní smlouva – Církev považuje souhrn 28 věroučných bodů spolu s křestním slibem, potvrzením o křtu a vyznáním víry za dokument křestní smlouvy. Ten je předán všem, kteří se křtem stali členy církve. Podobné potvrzení by mělo být předáno i těm, kteří byli přijati na základě vyznání víry.

Potvrzení o křtu a vyznání víry obsahuje také místo pro podpis nového člena, kterým je stvrzen souhlas s vyznáním víry. Toto potvrzení spolu s vyznáním víry je po křtu předáno novému členovi jako doklad o uzavření smlouvy s Bohem. Uvedené vyznání víry zní následovně:

VYZNÁNÍ VÍRY

1. Věřím v jednoho Boha, v jednotu tří věčných osob božství, v Boha Otce, Syna a Ducha svatého.

2. Přijímám smrt Ježíše Krista na Golgotě jako smírnou oběť za moje hříchy a věřím, že z Boží milosti vírou v jeho prolitou krev jsem zachráněn od hříchu a trestu za něj.

3. Přijímám Ježíše Krista jako svého Pána a osobního Spasitele a věřím, že mi Bůh v Kristu odpustil mé hříchy a dal mi nové srdce. Chci se proto vzdát hříšných zvyků a způsobů tohoto světa.

4. Přijímám vírou spravedlnost Ježíše Krista, mého Přímluvce v nebeské svatyni, a spoléhám se na jeho slib, že mi jeho proměňující milost a síla umožní žít láskyplným, Kristu podobným životem doma i před světem.

5. Věřím, že Bible je Bohem inspirované slovo a tvoří jediné pravidlo víry a života křesťana. Zavazuji se k tomu, že budu pravidelně věnovat čas studiu Písma a modlitbě.

6. Přijímám Desatero Božích přikázání jako vyjádření Božího charakteru a zjevení jeho vůle. Jsem rozhodnut v síle Ježíše Krista zachovávat tento zákon včetně čtvrtého přikázání, které vyžaduje svěcení sedmého dne týdne jako soboty Hospodinovy a památníku stvoření.

7. Těším se na blízký příchod Pána Ježíše a splnění křesťanské naděje, kdy „toto smrtelné tělo obleče nesmrtelnost“ (1K 15,54). Chci se připravit na setkání s Pánem, svými slovy i životem, svým obdarováním a schopnostmi svědčit jiným lidem o Boží laskavé nabídce spasení a pomáhat jim, aby se také připravili na jeho slavný příchod.

8. Přijímám biblické učení o duchovních darech a věřím, že dar proroctví je jedním z charakteristických znaků církve ostatku.

9. Uznávám církevní organizaci. Chci uctívat Boha a podporovat církev svými desátkami a dary, svým osobním úsilím a vlivem.

10. Věřím, že mé tělo je chrámem Ducha svatého a chci tedy Boha oslavovat také tím, že budu pečovat o své tělo. Budu se vyhýbat užívání všeho, co je škodlivé, zdržovat se nečistých pokrmů, užívání, výroby a prodeje alkoholických nápojů a tabáku v jakékoli formě, právě tak jako i zneužívání narkotik a jiných drog a obchodování s nimi.

11. Zním základní biblické zásady, jak jim učí Církev adventistů sedmého dne, a rozumím jim. Chci z Boží milosti naplnit Boží vůli tím, že se v životě těmito zásadami budu řídit.

12. Přijímám učení Nového zákona o křtu ponořením. Přeji si být takto pokřtěn na veřejné vyznání své víry v Krista a odpuštění hříchů.

13. Věřím, že Církev adventistů sedmého dne je podle biblického proroctví církví ostatku a že lidé z každého národa, rasy a jazyka jsou zváni a přijímáni do jejího společenství. Přeji si stát se členem místního sboru této celosvětové církve.

Doporučení ke křtu – Když křtenci uspokojivě odpověděli před sborem nebo určeným výborem na předchozí otázky nebo byl-li sbor informován, že na tyto otázky kladně odpověděli již dříve, mají být členové sboru požádáni, aby hlasovali o jejich přijetí do církve prostřednictvím křtu. Tento obřad by pak neměl být zbytečně oddalován.

Přijímání členů, kteří nejsou známi – Evangelista, který křtence připravuje, by měl pozvat kazatele nebo staršího sboru, aby je spolu s ním navštívil a seznámil se s nimi. Takové kontakty lépe připraví sbor na přijetí nových členů do sborového společenství.

Příprava na obřad křtu – Při tomto obřadu mají diakoni učinit potřebné přípravy a pomáhat křtencům (mužům) do vody a z vody. Diakonky mají pomáhat ženám, které jsou křtěny.

Měli bychom dbát na to, aby byl pro křtence opatřen vhodný oděv. Dáváme přednost rouchům z vhodného těžšího materiálu. Nejsou-li taková roucha k dispozici, křtenci by měli mít jiný jednoduchý oděv.

Po obřadu křtu má následovat krátké uvítání nového člena do společenství.

OPĚTOVNÝ KŘEST

Bible se zmiňuje o opětovném křtu pouze jednou (Sk 19,1–7), kdy ho Pavel vyžadoval u skupiny 12 lidí. Byli již dříve pokřtěni křtem Janovým, který byl křtem pokání. Křestanský křest je kromě pokání také spojen s jasným pochopením a přijetím evangelia, učení Ježíše Krista a s přijetím Ducha svatého. Právě na základě tohoto rozšířeného porozumění a závazku je nový křest přijatelný.

Lidé z jiných křestanských společenství – Lidé z jiných křestanských společenství, kteří přijali poselství Církve adventistů sedmého dne a kteří již byli dříve pokřtěni ponořením, mohou na biblickém základu požádat o nový křest.

Nicméně následující příklady naznačují, že opětovný křest není nutné vyžadovat. Příklad popsán ve Sk 19 byl jedinečný, protože o Apollovi je napsáno, že již přijal Janův křest (Sk 18,25), ale nikde není uvedeno, že by byl pokřtěn znovu. Zdá se, že i někteří z apoštolů byli pokřtěni Janovým křtem (J 1,35–40), ale nikde nenacházíme záznam o tom, že by byli pokřtěni znovu.

Ellen G. Whiteová podporuje opětovný křest v případě, že člověk přijal nové důležité pravdy a pod vedením Ducha svatého o opětovný křest sám požádá. Takový postup odpovídá modelu popsanému v knize Skutků 19. Lidé, kteří byli dříve pokřtěni na vyznání víry, by se na základě nové duchovní zkušenosti měli rozhodnout, jestli touží být znovu pokřtěni. Nikdo by je k tomu však neměl nutit.

„K této otázce (opětovnému křtu) musí každý jednotlivec zaujmout svědomitě a v Boží bázni vlastní stanovisko. Záležitost musí být řešena citlivě a s láskou. Naléhání přísluší jedině Bohu, a proto dejte Bohu možnost, aby působil svým svatým Duchem na mysl tak, aby jednotlivec byl o tomto kroku dokonale přesvědčen a souhlasil s ním.“ (Ev 373)

Odpadnutí a opětovný křest – Přestože odpadnutí od víry se zjevně vyskytovalo již v apoštolské církvi (Žd 6,4–6), Písmo neřeší otázku opětovného křtu. Ellen G. Whiteová podporuje opětovný křest v případech, kdy členové odpadli, poté prožili nové obrácení a chtějí se opět připojit k církvi (viz str. 62, 63, 149).

„Pán vyžaduje rozhodnou nápravu. Je-li člověk opravdu znovu obrácen, ať je znovu pokřtěn. Ať obnoví svou smlouvu s Bohem a Bůh obnoví svou smlouvu s ním.“ (Ev 375)

Nepatříčný opětovný křest – Na základě učení Písma a rad Ellen G. Whiteové by se opětovný křest měl vykonávat pouze za zvláštních okolností a relativně zřídka. Opakované vykonávání křtu nebo opětovný křest vyvolaný pouze emocemi snižuje význam křtu a představuje nepochopení jeho podstaty a významu, který mu připisuje Písmo. Členové církve, kteří duchovně ochladli, potřebují ducha pokání, který povede k oživení a reformaci. Tato zkušenost je provázena účastí na obřadu umývání nohou a Večeře Páně, který zdůrazní jejich nové očistění a společenství v Kristově těle. Proto není potřeba nového křtu.

PŘIJÍMÁNÍ ČLENŮ NA VYZNÁNÍ VÍRY

Ten, kdo se ztotožnil s věroukou adventistů sedmého dne a chce se stát součástí této církve, může být přijat jako člen církve na základě vyznání víry v těchto čtyřech případech:

1. Oddaný křesťan, který přichází z jiného křesťanského společenství, kde již byl pokřtěn ponořením, tedy způsobem, který praktikují také adventisté sedmého dne. (Viz str. 42.)
2. Člen Církve adventistů sedmého dne, který v důsledku mimořádných událostí nebo okolností ve světě nemůže získat doporučení k převodu členství ze svého mateřského sboru. (Viz str. 50.)

3. Člen Církve adventistů sedmého dne, jestliže sbor, jehož byl dosud členem, vůbec neodpověděl na žádost o převod členství. V takovém případě je nutné požádat o pomoc sdružení. Jestliže mateřský sbor člena je součástí jiného sdružení, je nutné požádat o pomoc obě zainteresovaná sdružení.

4. Věřící, který byl dříve členem Církve adventistů sedmého dne, jehož členství však zaniklo, protože se ztratilo administrativní chybou při převodu nebo byl považován za „nezvěstného“ a „chybějícího“ člena, který však ve skutečnosti zůstal věrným křesťanem.

Při přijímání členů na základě vyznání víry je nutno postupovat velmi opatrně, zvláště když byli dříve členy jiného sboru. Žádá-li někdo o členství na základě vyznání víry, je třeba pečlivě zjistit, jak se choval dříve. Vedoucí sboru by měli požádat předsedu sdružení o radu a pomoc. Této věci je třeba věnovat dostatečný čas ke zjištění všech skutečností.

V případě, že někdo žádá o členství na základě vyznání víry a zjistí se, že je dosud členem jiného sboru naší církve, nemůže být přijat, dokud sbor, jehož byl dosud členem, mu nevystaví Doporučení převodu členství⁹. Odmítne-li sbor jeho žádosti vyhovět, a člen se domnívá, že jeho žádost byla zamítnuta neprávem, může se odvolat k výboru sdružení. Výsledkem tohoto postupu by mělo být hlubší uvědomění si posvátného charakteru členství v církvi a náprava toho, co bylo nesprávné. Žádný sbor nemá právo odmítnout vydat Sborový list členovi, který není v církevní kázni.

Jestliže se členem církve chce stát dříve vyloučený člen, je to za normálních okolností možné na základě opětovného křtu (viz str. 62, 63).

PŘEVÁDĚNÍ ČLENŮ

Jestliže se člen církve přestěhuje na jiné místo, tajemník mateřského sboru by měl požádat tajemníka sdružení, do jehož území se zmíněný člen přestěhoval, aby zmíněného člena osobně navštívil kazatel, který působí nejbližší jeho nového bydliště. Taková pastorační návštěva by měla usnadnit následný převod jeho členství do nového sboru.

Tajemník mateřského sboru musí zároveň členovi, kterého se to týká, předem oznámit, že má v úmyslu předat jeho novou adresu sdružení, na jehož území se nachází jeho nové bydliště.

Přestěhuje-li se nějaký člen z jednoho místa na druhé na dobu delší než šest měsíců, měl by ihned požádat nejbližší sbor o převod členství; v případě, že bydlí na osamělém místě, kde není v rozumné vzdálenosti žádný sbor, má požádat o členství ve sboru při sdružení.

⁹ V Česko-Slovenské unii se tento formulář doporučující převod členství nazývá Sborový list.

Způsob vyřizování žádostí o převod členství – O převod členství žádá člen tajemníka sboru, do něhož chce být přijat. Ten pošle žádost tajemníkovi sboru, z něhož si člen přeje být převeden. (Ohledně alternativního způsobu viz str. 49.)

Tajemník předá došlou žádost kazateli nebo staršímu sboru, který ji ihned předloží výboru sboru. Po zralé úvaze výbor doporučí sboru žádosti vyhovět nebo zaujme jiný postoj (viz str. 31–34, 48–52, 61–63, 76). Kazatel nebo starší předloží sboru doporučení výboru pro první čtení. Konečné jednání se uskuteční o týden později, kdy je žádost opět předložena sboru, který o ní hlasuje.

Týdenní odklad je stanoven proto, aby členové sboru měli možnost vznést námitky proti doporučení převodu členství. Námitky nemají být vyhlašovány veřejně, ale mají být sděleny kazateli nebo staršímu sboru, jehož povinností je svolat výbor sboru a námitky zvážit. Namítajícímu má být poskytnuta příležitost dostavit se před výbor sboru a zdůvodnit své výhrady. Nejsou-li opodstatněné, má být napomenut, aby je odvolal. Jsou-li námitky podloženy pádnými důvody, je povinností výboru sboru učinit patřičné kroky k ověření situace. V takovém případě je konečné jednání o vystavení doporučení k převodu odloženo, dokud se celá záležitost dostatečným způsobem nevyřeší.

Pokud vznikly nesnáze pro osobní rozpory, je nutné vynaložit veškeré úsilí, aby došlo ke smíření. Došlo-li k veřejnému pohoršení, je nutno zavést kárné řízení. Jde-li o duchovní selhání, je třeba snažit se o nápravu dotčeného člena.

Tajemník sboru vystaví Sborový list – Když sbor vyhověl žádosti o převod členství, tajemník vyplní formulář určený k tomuto účelu a zašle jej tajemníkovi sboru, jehož členem se chce žadatel stát. Tajemník tohoto sboru předá list kazateli nebo staršímu sboru, který jej nejdříve předloží výboru sboru k posouzení a pak je žádost oznámena sboru při nejbližší pravidelné bohoslužbě. Konečné projednání se uskuteční o týden později, kdy se hlasováním rozhodne o přijetí žadatele do sboru. Tajemník přijímajícího sboru zapíše pak jméno člena do seznamu členů sboru s uvedením data přijetí. Tajemník také vyplní vratnou část Sborového listu (potvrzení o přijetí), kde potvrdí přijetí člena, a zašle ji zpět tajemníkovi sboru, z něhož byl člen převeden (viz str. 76).

Platnost doporučení – Sborový list platí šest měsíců od data vystavení.

Alternativní způsob převodu členství – Divize mohou schválit alternativní formy převodu členů z jednoho sboru do druhého v rámci své divize. Pokud se však převod uskutečňuje do sboru v jiné divizi, je nutné dodržet výše uvedený „Způsob vyřizování žádostí o převod členství“.

Členství během doby převodu – Za žádných okolností nesmí tajemník sboru odesílajícího Sborový list vyškrtnout člena ze seznamu členů sboru, dokud neobdrží vratnou část dokumentu, na které je potvrzeno, že člen byl hlasováním přijat do společenství nového sboru. Postupovat jinak by znamenalo zbavit

člena příslušnosti k církvi během doby převodu. Tajemník, starší sboru, kazatel a předseda sdružení jsou odpovědní za jednotné dodržování tohoto postupu ve všech sborech.

Přijímání členů rozptýlených v důsledku mimořádných událostí – Různé okolnosti ve světě mohou způsobit, že o některých osobách nemohou být sborem, kde se vede jejich členství, poslány nebo přijaty žádné zprávy. V takovém případě by se měl přijímající sbor, po poradě se sdružením, přesvědčit o chování a postoji žadatele a pak ho přijmout na základě vyznání víry. Jestliže je později možné navázat spojení s bývalým sborem nebo příslušným sdružením, přijímající sbor podá dopisem zprávu o této záležitosti.

Zahrnutí do statistických zpráv – Na konci čtvrtletí a roku, kdy se sestavují statistické výkazy, mají být všichni členové, pro něž byl zaslán Sborový list, ale jejichž vratné části dosud nedošly, počítáni jako členové sboru, který odeslal Sborový list. Po obdržení vratné části, potvrzující, že člen byl přijat novým sborem, škrtně původní sbor jeho jméno ze svých záznamů a neuvádí jej již ve své příští statistické zprávě.

Není-li člen přijat – Sbor, jemuž je Sborový list adresován, je povinen člena přijmout, pokud nemá pádný a dostatečný důvod, proč ho nemůže přijmout za člena. V případě, že sbor člena nepřijme, tajemník sboru je povinen vrátit Sborový list vysílajícímu sboru s důkladným vysvětlením důvodů. Členství dotyčné osoby zůstává pak v původním sboru, který by měl spolupracovat se členem na vyřešení této situace.

Sborový list vydáváme pouze řádným členům – Sborové listy se vystavují pouze řádným členům, nikdy ne členům, u nichž je uplatňováno kázeňské řízení. V doporučeních nesmějí být uváděny osobní hodnotící údaje o členovi, kromě případů, kdy kazatel nebo výbor mají konkrétní a ověřené informace o tom, že se tento člověk dopouští zneužívání dětí. V tomto případě, v zájmu ochrany dětí, by měl kazatel nebo starší sboru důvěrně upozornit kazatele nebo staršího přijímajícího sboru na tuto skutečnost.

Jestliže člen, který se odstěhoval ze svého domovského sboru, ochladl a zhloustejně, může kazatel nebo starší sboru v zájmu vyjasnění záležitosti převodu projednávat věc s kazatelem nebo starším sboru, kam se člen přestěhoval, a to dříve, než je převod schválen.

Sbor nemá právo převést člena do jiného sboru bez jeho souhlasu – V žádném případě nesmí sbor odhlasovat převod člena proti jeho vůli nebo bez jeho souhlasu. Také žádný sbor nesmí přijmout do společenství člena na základě Sborového listu vystaveného za takových okolností. Členství v církvi je projevem

osobního vztahu jednotlivce ke Kristovu tělu. Církev má respektovat tento vztah a vyvarovat se každého kroku, který by mohl být pokládán za svévolný.

Od člena se na druhé straně očekává, že uznává prospěšnost sborového společenství a udělá všechno pro to, aby sbor uchránil před problémy, které působí členové nenavštěvující shromáždění. Když se přestěhuje z oblasti, kde má své sborové členství, je jeho povinností spolupracovat na převodu svého členství tím, že bezodkladně sám požádá o převod členství.

V případě, že je některý sbor vyloučen z bratrského svazku sborů usnesením konference sdružení, je nutné pro zachování členství věrných členů převést dočasně všechny členy vyloučeného sboru – kromě těch, kteří odmítají být takto převedeni – do sboru při sdružení. Sbor při sdružení je zmocněn vystavit Sborový list převodu členství věrným členům, případně řešit další záležitosti týkající se členství v církvi (viz str. 33–36).

Výbory sborů nemohou samy vystavovat Sborové listy – Výbor sboru nemá oprávnění sám odhlasovat vydání Sborového listu nebo přijetí členů z jiných sborů. Jeho působnost je v této záležitosti omezena na pouhé doporučení sboru. Všechny převody členů, se souhlasným nebo jiným stanoviskem, jsou rozhodnuty sborem. (Viz str. 44, 45.) Tajemník má právo škrtnout nebo připsat jména do seznamu členů sboru pouze po odhlasování sborem nebo tehdy, když člen písemně požádá o ukončení svého členství v církvi; v takovém případě výbor sboru musí této žádosti vyhovět. Výjimkou je písemná žádost člena o ukončení členství, které musí výbor vyhovět. Sbor je o žádosti člena pouze informován, neproběhne o ní žádná diskuse. Je potřebné vynaložit veškeré úsilí, aby se bývalý člen znovu vrátil do sborové rodiny. Když člen sboru zemře, tajemník ke jménu přepíše datum úmrtí. Jiný úkon není potřeba.

Členství ve sboru při sdružení – Členové, kteří bydlí daleko od organizovaných sborů, by se měli připojit ke sboru při sdružení, což je organizační útvar vytvořený pro rozptýlené věřící, kteří se nemohou zapojit do řádného sborového života. Staří a nemocní členové, kteří žijí poblíž organizovaného místního sboru, stejně tak jako představitelé sdružení a jeho zaměstnanci včetně kazatelů, mají být členy místního sboru, ne sboru při sdružení.

Předseda sdružení má být první starší ve sboru při sdružení. Úkony běžně prováděné tajemníkem sboru a pokladníkem sboru má konat tajemník a pokladník sdružení. Jelikož sbor při sdružení vzhledem k svému charakteru nemá sborový výbor, musí výbor sdružení plnit všechny úkoly, které jinak provádí členské shromáždění a výbor sboru. Výbor sdružení má také určit delegáty ze sboru při sdružení pro konferenční zasedání.

Seznam členů – Sbor může vést pouze jeden aktuální a pravidelně aktualizovaný seznam členů. Jména do něj jsou přidávána nebo z něj odstraněna pouze

na základě hlasování sboru, v případě úmrtí nebo na vlastní žádost člena (viz str. 72).

Pastorační audit seznamu členů – Místní sbor uchovává aktuální seznam členů. Nejbližší vyšší organizační složka vykonává jeho pravidelnou kontrolu. Toto pravidlo, které se týká každé organizační složky, poskytuje maximální zabezpečení soukromých informací o členech a má být v souladu se zákonnými požadavky.

V Bibli je napsáno: „Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův“ (Žd 10,25). Existuje reálná potřeba hledat ty, kteří se vzdálili. Ellen Whiteová říká: „Není-li ztracená ovce přivedena zpět do stáda, bloudí, až zahyne. Kolik lidí takto chřadne, protože jim nikdo nepodal pomocnou ruku.“ (COL 191) Pravidelný audit seznamu členů je jedna z nejdůležitějších pastoračních zodpovědností. Je důležité k ní přistupovat v Kristově vykupitelském duchu.

KÁZEŇSKÉ ŘÍZENÍ

VŠEOBECNÉ ZÁSADY

Bible i prorocká poselství Ellen G. Whiteové¹⁰ poukazují jasně a jednoznačně na důležitou odpovědnost, která spočívá na Božím lidu za zachovávání čistoty, neporušenosti a duchovní horlivosti církve. Jestliže členové zlhostejní nebo odpadnou, musí se církev snažit získat je znovu pro Pána.

Jednání s chybujícími členy – „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi“ (Mt 18,15–18).

„Při jednání s bloudícími členy se má Boží lid pečlivě řídit poučením, které dal Spasitel v 18. kapitole evangelia podle Matouše.

Lidé jsou Kristovým vlastnictvím, vykoupil je za nesmírnou cenu. Připojil je k sobě láskou, kterou jim on sám a jeho Otec projevil. Jak opatrní bychom proto měli být při jednání s bližními! Nejsme oprávněni podezírat své bližní. Členové sboru nemají právo řídit se vlastními pocity a náladami při jednání se členy, kteří se dopustili chyby. Nemají dokonce ani vyjádřit své předsudky týkající se chybujících, tím by zanechali v mysli druhých kvas zla...

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima“ (Mt 18,15)... Nevyprávěj druhým o jeho chybách. Dozví se to jeden, pak další a ještě další, zpráva se postupně šíří a zlo narůstá. Nakonec trpí celý sbor. Vyřeš záležitost ‚mezi čtyřma očima‘. To je Boží plán.“ (7T 260)

---

¹⁰ The Spirit of Prophecy.

Boží plán – „Ať je provinění jakéhokoli rázu, není to důvod pro změnu způsobu, který Bůh ustanovil k urovnání nedorozumění a osobních ublížení. Soukromý rozhovor v Kristově duchu s tím, kdo se dopustil chyby, často odstraní všechny těžkosti. Jdi k bloudícímu se srdcem naplněným Ježíšovou láskou a soucitem a snaž se vše urovnat. Jednej s ním tiše a klidně. Nepromluv ani jediné slovo v hněvu! Mluv způsobem, který by jej vedl k lepšímu náhledu na věc. Pamatuj na slova: ‚Vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů‘ (Jk 5,20).

Celá nebesa se zajímají o rozmluvu mezi člověkem, kterému bylo ukřivděno, a chybujícím. Jestliže bloudící přijme domluvu podanou v Kristově lásce a uzná svou chybu, požádá o odpuštění Boha a svého bratra, naplní jeho srdce nebeský jas... Boží Duch sjednocuje lidská srdce a v nebesích zní hudba nad dosaženým sjednocením...

‚Nedá-li si říci, příber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď‘ (Mt 18,16). Vezmi s sebou duchovně založené lidi a promluvte s bloudícím o jeho hříchu... Uvidí-li, že i ostatní mají na věc stejný názor, může být jeho mysl osvícena.

‚Jestliže ani je neuposlechne‘, co máme dělat dál? Má několik členů výboru vzít na sebe odpovědnost a vyloučit z církve bloudícího člena? Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi‘ (Mt 18,17). Ať sbor rozhodne o svých členech.

‚Jestliže však neuposlechne ani církve, ať je ti jako pohan nebo celník‘ (Mt 18,17). Neuposlechne-li ani hlasu církve a bude-li nadále odmítat všechny domluvy a snahy o nápravu, pak je odpovědností sboru, aby jej vyloučil ze svého společenství. Jeho jméno bude vyškrtáno ze seznamu členů.

Žádný činovník sboru nemá radit, žádný výbor doporučit ani žádný sbor hlasovat, aby jméno chybujícího bylo vyškrtáno ze seznamu sboru, dokud se věrně nepostupovalo podle směrnic Ježíše Krista. Jestliže sbor postupoval přesně podle daných směrnic, nenese před Bohem odpovědnost za zlo. Pak musí být zlo ukázáno v pravém světle a být odstraněno, aby se nemohlo šířit dál. Musíme zachovat zdraví a čistotu církve, aby mohla stát před Bohem neposkvrněna, oděna rouchem Kristovy spravedlnosti...

Potom Kristus pokračoval: ‚Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi‘ (verš 18).

Tento výrok platí po celé věky. Církvi je udělena moc jednat na místě Ježíše Krista. Ona je Božím nástrojem k zachování řádu a kázně v Božím lidu. Bůh jí světil právo urovnávat všechny otázky týkající se její prosperity, čistoty a pořádku. Na církvi spočívá odpovědnost vyloučit ze svého společenství ty, kteří nejsou toho hodni a kteří by svým nekristovským chováním způsobili pohanu pravdě. Vše, co církev koná v souladu s pokyny danými v Božím slově, bude v nebesích schváleno.“ (7T 261–263)

Autorita církve – ‚Vykupitel světa udělil své církvi velkou moc. Určil pravidla, jimiž se má řídit v případě potíží s některými členy. Když uvedl jasné směrnice,

jak má církev jednat, řekl: „Amen, pravím vám, cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi, a cokoli [v církevní kázni] odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi.“ Tím nebeská autorita potvrzuje církevní kázeň vůči členům, jestliže sbor postupoval podle biblických zásad.

Boží slovo nedovoluje jednotlivci stavět svůj názor proti úsudku církve ani mu nedovoluje svůj názor vnucovat církvi.“ (3T 428)

Zodpovědnost církve – „Bůh bere svůj lid jako celé tělo k odpovědnosti za hříchy jeho jednotlivých částí. Jestliže vedoucí církve nesledují bedlivě hříchy, které přivádějí Boží nelibost na celou církev, stávají se zodpovědnými za tyto hříchy.“ (3T 269)

„Kdyby nebylo církevní kázně a vedení, církev by se rozpadla, nedržela by spolu jako tělo.“ (3T 428)

Neposvěcení lidé brání kázni – „Mnozí lidé nevykazují uvážlivost Jozueho, nepocítují povinnost odhalovat zlo a rychle se vypořádat s hříchem existujícím mezi nimi. Nechtějí tito lidé nebránit jiným, kteří tuto odpovědnost vnímají, nechtějí nestojí v cestě těm, kdo tuto povinnost mají. Někteří činí z této záležitosti předmět otázek a pochybností a považují za chybu, že Bůh toto dílo nesvětil jim, nýbrž někomu jinému. Takoví lidé stojí v cestě jako překážka jiným, na které Bůh vložil břemeno napomínání a nápravy zřejmých hříchů, aby Boží hněv mohl být odvrácen od Božího lidu. Kdyby mezi námi vznikl případ podobný Achanovu, mnoho lidí by obviňovalo muže jednající jako Jozue, který odhalil zlo. Budou o nich tvrdit, že jsou zlí a kritičtí. Bohu se však nebude nikdo posmívat a přehlížení jeho napomenutí převrácenými lidmi nezůstane bez trestu...“

Lidé, kteří pracují v Boží bázní a usilují oprostit církev od nesnází a překážek, napravit žalostné chyby, aby Boží lid mohl vidět oškřivenost hříchu, aby prospíval v čistotě a jméno Páně mohlo být oslaveno, se budou vždycky setkávat s odporem neposvěcených lidí.“ (3T 270.271)

Zachování jednoty církve – Křesťané by měli vyvinout veškeré úsilí, aby se vyhnuli tendencím, které by je rozdělily a přivedly pohanu na celé dílo. „Božím úmyslem je, aby jeho děti žily v jednotě. Neočekávají snad, že budou žít spolu v tomtéž nebi? (...) Lidé, kteří odmítají pracovat v souladu s jinými, zneuctívají Boha.“ (8T 240) Církev by měla bránit každé akci, která by ohrozila soulad mezi jejími členy; měla by trvale povzbuzovat k jednotě.

I když mají všichni členové církve stejná práva, neměl by žádný jednatel v církvi ani žádná skupina iniciovat nějaké hnutí, vytvořit vlastní organizaci, vyhledávat stoupence k dosažení nějakého cíle či zvěstovat nějaké učení nebo poselství, které není v souladu se základními náboženskými cíli a učením církve. Takové jednání by jen posilovalo ducha rozdělení, vedlo k tříštění společného svědectví, a tím bránilo církvi v plnění závazků, které má vůči Pánu a světu.

Urovnání sporů mezi členy – Měli bychom vyvinout veškeré úsilí o urovnání sporů mezi členy církve sboru a udržet spory v co nejmenším kruhu. Urovnání rozporů uvnitř církve a mezi jejími členy by se mělo ve většině případů uskutečnit, aniž by bylo třeba smířčího jednání konaného v rámci církve nebo občanskoprávního řízení.

„Kdyby bratři nehovořili o nedorozuměních, která mají mezi sebou, s jinými lidmi, ale otevřeně o nich mluvili mezi sebou v duchu křesťanské lásky, zabránilo by se mnohému zlu. Kolik hořkosti, která mnohé poskvřňuje, by tím odstranili. Jak úzce a srdečně by mohli být následovníci Kristovi spojeni v jeho lásce.“ (MB 59)

„Hádky, spory a soudní pře mezi bratry jsou pohanou věci pravdy. Lidé, kteří takto jednají, vystavují církev posměchu nepřátel a pomáhají silám temna, aby zvítězily. Znovu rozjitřují Kristovy rány a vystavují Krista veřejné potupě. Neuznáním autority církve pohrdají Bohem, který dal církvi její autoritu.“ (5T 242.243)

Občanskoprávní spory jsou často vedeny v duchu sváru, který je projevem lidského sobectví. Církve, která usiluje o projevení Kristova ducha, by měla své členy odrazovat od takového nepřátelského postupu. Křesťanská nesobeckost povede Kristovy následovníky k tomu, aby „raději trpěli křivdu“ (1K 6,7), než by šli „k pohanským soudcům místo k bratrům“ (1K 6,1).

Ve světě se při řešení sporných věcí žádá soud o rozhodnutí, ale křesťané by měli dát přednost urovnání svých sporů za pomoci církve a omezit žádosti o soudní rozhodnutí na takové případy, které spadají zřetelně do pravomoce soudů, a nikoli do pravomoce církve, nebo kde církev nemá vhodné prostředky k vyřešení věci. Takový postup před soudem pak nemá být nikdy veden v nepřátelském, mstivém duchu, ale má vycházet z touhy po urovnání a smírném vyřešení nesrovnalostí.

Takovým příkladem může být (není však na něj omezeno) uplatnění nároků pojištění, vydání dokladu o vlastnictví nemovitosti, rozhodnutí o spravování pozůstalosti a ustanovení poručnictví nad nezletilými dětmi.

Zatímco církve se v mezích legální praxe varuje typu soudních sporů, o nichž je řeč v 1. listu Korintským, 6. kapitole, musí být na druhé straně na stráži, aby se nezpronevěřila svému evangelijnímu poslání a nepřebírala úkoly civilních orgánů. (L 12,13.14; 9T 216–218)

Podle Božího ideálu mají členové církve, „pokud to na nich záleží, žít se všemi v pokoji“ (Ř 12,18). Církev má použít přístupný, rozumný a rychlý postup, aby urovnala mnohé rozpory mezi členy. Kdyby se církvi nepodařilo na žádost člena o pomoc urovnat spor, nebo uzná-li církev, že případ svou povahou nespadá do její pravomoce, je třeba uznat, že člen vyčerpal možnosti biblického postupu k urovnání sporu a že další jeho postupování bude záležitostí jeho svědomí. (6 BC 698)

Když se však církve snaží včas a smírně urovnat rozpory mezi členy a doporučí řešení, nemělo by se toto doporučení církve odmítnout. První list Korintským 6,7

naznačuje, že by nemělo být bráno na lehkou váhu, pokud se některý člen církve snaží vést spor s jiným členem mimo řádný proces v rámci církve.

Se členy, kteří projevují netrpělivost a sobectví svou neochotou počkat a přijmout doporučení církve při urovnání nesnází s jiným členem církve, může být právem zahájeno disciplinární řízení (viz str. 55–56), protože odmítají uznat právoplatně ustanovenou autoritu církve a jejich vliv na církve je destruktivní.

Řešení stížností členů proti církvi – Tytéž zásady, kterými se řídí řešení sporů mezi členy církve, platí také v případě urovnání námitek členů proti církevním organizacím a institucím.

Členové církve by neměli iniciovat soudní spor s jakoukoli organizační složkou církve, s výjimkou případů, kdy církev neumožnila adekvátní postup pro urovnání problému nebo pokud se jedná o záležitost, kterou církev jednoznačně nemůže v rámci své pravomoci řešit.

Řešení stížností církve proti členům – Mohou nastat okolnosti, kdy církevní organizace nebo instituce mají problémy se členy církve. V takových případech musejí administrátoři církve v křesťanské trpělivosti pamatovat na biblickou radu k urovnání námitek církve vůči svým členům a jednat podle ní. Církev by se měla vyvarovat toho, aby řešila své problémy u světského soudu; měla by vyvinout veškeré úsilí o spolupráci s členem a volit postup, který by pomohl k řádnému vyřešení problému.

Církev adventistů sedmého dne uznává potřebu věnovat velkou péči ochraně nejvyšších duchovních zájmů svých členů, zajistit čestné jednání a udržovat dobré jméno církve. Nemůže připustit, aby se hřích bral na lehkou váhu, ani to, aby její rozhodnutí byla ovlivňována osobními názory. Zároveň se však musí snažit získat zpět ty, kdo bloudí.

„Činí-li zbloudilý člověk pokání a podvoluje se Kristově kázní, má se to s ním znovu zkusit. Ale i když nečiní pokání a postaví se mimo církve, mají Boží služebníci usilovat o jeho záchranu. Mají se usilovně snažit přivést ho k pokání. Jestliže se podvolí působení Ducha svatého, vyzná svůj hřích, opustí jej a podá důkaz pokání, má mu být odpuštěno a má být opět přijat do církve, ať bylo jeho provinění jakkoli závažné. Jeho bratři jej mají vhodně povzbudit k správnému životu a jednat s ním tak, jak by si přáli, aby se jednalo s nimi, kdyby sami byli na jeho místě, a pamatovat na to, aby sami nepodlehli pokušení.“ (7T 263)

DŮVODY PRO DISCIPLINÁRNÍ ŘÍZENÍ

Mezi důvody k zahájení disciplinárního řízení patří:

1. Popření víry v základní body evangelia a v základní věroučné články církve nebo učení naukám, které jim doporučují.

2. Přestoupení Božího zákona, jako je modloslužba, vražda, krádež, rouhání, hazardní hry, porušování svatosti soboty nebo svévolná a navyklá lež.

3. Přestoupení přikázání Božího zákona, které říká: „Nezcižoložíš“ (Ex 20, 14; Mt 5, 27.28), a týká se instituce manželství a křesťanského domova, biblických norem mravního chování a každého projevu sexuální intimity mimo manželský vztah a/nebo vyžadování sexuálních praktik v manželství, ať už jsou považovány za legální, nebo nelegální. Toto jednání zahrnuje, ale není omezeno na pohlavní zneužívání dětí a bezbranných. Manželství je definováno jako veřejný, právně závazný, monogamní a heterosexuální vztah mezi jedním mužem a jednou ženou.

4. Smilstvo¹¹, které zahrnuje kromě jiných praktik také promiskuitu, homosexuální aktivity, incest, sodomii a pohlavní styk se zvířaty.

5. Produkce, užívání nebo distribuce pornografie.

6. Opětné manželství rozvedené osoby, kromě partnera, který zůstal věrný manželskému slibu v případě rozvodu z důvodu cizoložství nebo sexuální perverze.

7. Fyzické násilí, včetně násilí v rodině.

8. Podvodné nebo nepoctivé obchodní jednání.

9. Pohoršlivé jednání, které přináší potupu církvi.

10. Členství nebo účast v odštěpných nebo nelojálních hnutích nebo organizacích. (Viz str. 51.)

11. Trvalé odmítání uznat řádně ustanovenou církevní autoritu nebo odmítání podvolit se řádu a kázni církve.

12. Konzumace, výroba nebo prodej alkoholických nápojů.

13. Používání, výroba a prodej tabáku v jakékoli formě určené pro užívání lidmi.

14. Užívání nebo výroba nelegálních drog. Užívání, zneužívání nebo prodej narkotik či léků bez příslušného lékařského důvodu nebo povolení.

---

¹¹ Anglicky „fornication“ – pohlavní styk bez uzavření manželství, předmanželský styk.

PROCES KÁZEŇSKÉHO ŘÍZENÍ

Pokud někdo závažně zhřešil, má sbor zahájit kázeňské řízení, a to jedním ze dvou způsobů:

1. Hlasováním o kázeňském opatření.
2. Hlasováním o zbavení členství.

Udělení kázeňského opatření – V případech, kdy není provinění považováno sborem za tak závažné, aby vyžadovalo krajní řešení, totiž ukončení členství, může sbor vyjádřit svůj nesouhlas odhlasováním kázeňského opatření.

Toto napomenutí sleduje dvojí cíl: (1) Umožnit sboru, aby vyjádřil svůj nesouhlas se zarmucujícím proviněním, které přivedlo potupu na Boží dílo. (2) Vštípit členům, kteří se provinili, potřebu nápravy života a změny chování a zároveň stanovit zkušební lhůtu, během níž má k nápravě dojít.

Toto kázeňské opatření je dáno na určité období – od jednoho do dvanácti měsíců. Během této doby je chybný člen zproštěn všech sborových služebností, které zastával, a práva být v průběhu tohoto období volen do jakékoli služebnosti. Členové, kterých se kázeňské opatření týká, nemají právo hovořit a hlasovat při sborových záležitostech ani vést církevní aktivity, tedy např. vyučovat v sobotní škole. Nejsou však zbaveni přednosti účastnit se sobotní školy, sborové bohoslužby nebo obřadu Večeře Páně. V průběhu trvání kázeňského opatření není možný převod členství do jiného sboru.

Rozhodnutí o kázeňském opatření nesmí obsahovat žádné usnesení, jehož nedodržení by mělo automaticky mít za následek vyloučení z církve. Po uplynutí stanovené lhůty se má vhodným způsobem zjistit, zda napominaní členové opravdu změnili své jednání či postoje. Je-li jejich chování uspokojivé, mohou být bez dalšího jednání považováni opět za řádné členy a má být ohlášeno, že kázeňské opatření skončilo. Jestliže nezměnili své postoje, má sbor opět zvážit potřebné disciplinární kroky. Opětovné zastávání sborových služebností je po tomto období možné jen na základě nového zvolení.

Zbavení členství – Zbavit někoho členství v církvi, tedy v Kristově těle, je tím nejzazším disciplinárním krokem, ke kterému může sbor přistoupit. Sbor se může uchýlit k tomuto kroku jen tehdy, jestliže se řídil všemi pokyny uvedenými v této kapitole, po poradě s kazatelem (nebo v jeho nepřítomnosti se sdružením) a jestliže selhaly všechny snahy o odvrácení chybujícího člena od jeho nesprávného jednání a o jeho uvedení na správnou cestu.

Dodatečné požadavky pro členství – Pravomoc určovat podmínky členství v církvi patří výhradně zasedání Generální konference. Každý, kdo se snaží zavádět jiné podmínky než ty, které jsou takto stanoveny, nezastupuje církev správně (viz 1T 207).

Včasně uplatnění kázeňského opatření – Je povinností sboru uplatnit disciplinární proces v rozumné lhůtě a sdělit konečné rozhodnutí laskavě a co nejdříve. Opožděné uplatnění potřebných disciplinárních kroků může zvyšovat frustraci a utrpení dotyčného člena i samotného sboru.

Opatrnost při posuzování charakteru a pohnutek – „Kristus jasně učil, že z církve mají být vyloučeni všichni, kdo setrvávají ve zjevném hříchu. Nepověřil nás však, abychom posuzovali povahu a pohnutky lidí. Zná nás příliš dobře, a proto nám toto dílo nesvěřil. Kdybychom se pokoušeli vyloučit z církve každého, koho pokládáme za nepravého křesťana, určitě bychom se dopouštěli přehmatů. Často považujeme za beznadějně případy právě ty, které Kristus přitahuje k sobě. Kdybychom s nimi naložili podle svého nedokonalého úsudku, možná bychom jim vzali poslední příležitost. Mnohé, kteří se považují za pravé křesťany, Pán Ježíš nakonec nepřijme. V Božím království budou naopak mnozí lidé, o kterých si ostatní mysleli, že tam nikdy nevejdou. ‚Člověk se dívá na to, co má před očima, Bůh však hledí na srdce‘ (1S 16,7). Koukol a pšenice mají spolu růst až do žně. Žeň představuje ukončení doby milosti.

Toto podobenství Pána Ježíše v sobě skrývá ještě další naučení, naučení o úžasné shovívavosti a velké lásce. Podobně jako kořeny koukolu se vzájemně proplétají s kořeny obilí, mohou být „falešní bratři“ v církvi těsně spojeni s pravými následovníky Ježíše Krista. Skutečná povaha těchto domnělých věřících se plně neprojevuje. Kdybychom je však vylučovali z církve, mohli bychom zapříčinit pád dalších, kteří by jinak zůstali věrní.“ (COL 71.72)

Kázeňské řízení na řádně svolaném členském setkání – Sbor může zahájit disciplinární řízení se členy na základě dostatečných důvodů pouze na řádně svolaném členském shromáždění (viz str. 115, 116), a to za předpokladu, že výbor sboru daný případ již předem projednal a zvážil. Takové shromáždění musí vést ordinovaný kazatel nebo kazatel s povolením, který však byl ordinován jako starší daného sboru, nebo v jeho nepřítomnosti a po dohodě s ním nebo s předsedou sdružení může takové shromáždění vést starší tohoto sboru.

Rozhodnutí většinou hlasů – Členové mohou být vyloučeni z církve nebo jinak disciplinárně kázněni pouze rozhodnutím většiny hlasů členů sboru přítomných a hlasujících při řádně svolaném členském shromáždění¹². „Většina sboru je autorita, která by měla rozhodovat o svých členech.“ (5T 107)

Výbor sboru nemůže nikomu ukončit členství – Výbor sboru může členskému shromáždění doporučit vyloučení člena, ale v žádném případě nemá právo sám

¹² Podle *Církevní příručky* (str. 115) by měl mít každý sbor stanovené kvorum, tj. minimální počet členů přítomných na členském shromáždění, aby jeho rozhodnutí byla platná.

jeho členství ukončit, kromě případu úmrtí nebo na vlastní žádost člena (viz str. 55, 56, 66, 80, 81).

Základní práva členů – Základním právem každého člena je být předem informován o shromážděních, na kterých se bude navrhovat disciplinární opatření (str. 121), právo na to, hájit se, představit důkazy a potřebná svědectví. Sbor by neměl rozhodnout o disciplinárním opatření za podmíněk, které by člena připravily o toto právo. Dotyčný člověk musí být písemně informován o plánovaném setkání výboru sboru alespoň dva týdny před jeho konáním a dva týdny před členským shromážděním a zároveň mu mají být oznámeny důvody disciplinárního řízení.

Právníci nemohou zastupovat členy – V rámci církevní správy vykonává sbor duchovní činnost, která nemá v žádném směru nic společného s občanským nebo právním řízením. Proto církev neuznává právo člena dát se zastupovat právníkem při členském shromáždění nebo při jednání výboru svolaného za účelem řešení disciplinárních otázek nebo urovnání sporu v kterékoli jiné záležitosti týkající se církve (sboru). Proto mají být naši členové informováni, že jim nebude poskytnuto slyšení, budou-li se snažit přivést právníka na takové setkání.

Sbor rovněž nemá připustit do svých pracovních setkání a porad, jedná-li se o řád a disciplinární záležitosti, lidi, kteří nejsou jeho členy, s výjimkou těch, kdo jsou pozváni jako svědkové.

Převod členů, s nimiž je vedeno kázeňské řízení – Žádný sbor nesmí přijmout jako svého člena člověka, jemuž bylo jiným sborem uděleno kázeňské opatření. Takový krok by obhajoval nesprávné jednání člena, kvůli němuž s ním sbor zahájil kázeňské řízení. Přijetí za člena někoho, s kým je vedeno kázeňské řízení, je tak závažným přestupkem proti církevním pravidlům, že za něj může konference sdružení zahájit disciplinární řízení s celým sborem, který se proti této zásadě provinil.

Neučast na bohoslužbách není důvodem k vyloučení – Představitelé sboru mají věrně navštěvovat všechny nepřítomné členy a každého z nich povzbuzovat, aby pokud možno obnovil návštěvy shromáždění, a tak mohl mít užitek z požehnání, které přináší účast na společné bohoslužbě. Nemůže-li někdo pro stáří, nemoc nebo z jiných nepřekonatelných důvodů pravidelně navštěvovat pobožnosti, měl by považovat za svou povinnost být v úzkém styku s vedoucím sboru, ať již písemně, nebo jiným způsobem. Pokud však takový člen má kladný postoj k církvi a jejímu učení, nesmí být jeho nepřítomnost při bohoslužbách považována za dostatečný důvod k vyloučení.

Členové, kteří se odstěhovali a nepodávají o sobě zprávy – Přestěhuje-li se některý člen, je jeho povinností informovat o tom staršího nebo tajemníka sboru a oznámit mu své nové bydliště a adresu. Pokud zůstává členem dosavadního sboru, má považovat za svou samozřejmou povinnost, že bude zasílat sboru pravidelné zprávy, desátky a dary, a to alespoň čtvrtletně. Jestliže však takový člen nesdělil sboru svou novou adresu, nesnaží se být ve spojení se svým domovským sborem, nezasílá mu zprávy a není možné zjistit jeho bydliště, pak po dvouleté nepřítomnosti může být vyškrtnut ze sborové knihy na základě hlasování sboru, a to za předpokladu, že vedoucí sboru mohou dosvědčit, že opravdově a upřímně usilovali zjistit jeho nové bydliště, ale bez úspěchu. Tajemník sboru pak zaznamená v patřičném sloupci: „Místo pobytu neznámé. Hlasováním sbor vzal na vědomí, že jmenovaný člen je neznámý.“

Členové nemají být vylučováni z finančních důvodů – I když je povinností každého člena podporovat podle možností dílo církve finančně, nikdy nemá být zbaven členství proto, že nemůže nebo opomíjí finančně podporovat církev.

Ukončení členství na vlastní žádost – Se členy, kteří sami žádají o ukončení svého členství, je třeba jednat s velkou opatrností.

Církev uznává právo jednotlivce na ukončení svého členství. Dopis se žádostí o ukončení členství má být předložen výboru sboru, který ukončení členství zaznamená podle data uvedeného v dopisu žadatele. Na základě křesťanského ohledu na zainteresovaného jedince žádosti musí být vyhověno, aniž by se o ní veřejně diskutovalo. Zároveň je nutné vyvinout úsilí pro navrácení tohoto člověka do sborové rodiny.

Zpráva vyloučenému členovi – Sbor, který vylučuje svého člena, je povinen podat mu písemně zprávu o svém rozhodnutí. Zároveň má být takový člověk ujištěn, že se sbor nadále zajímá o jeho duchovní život i osobní potřeby. Takové sdělení má být pokud možno předáno osobně kazatelem nebo osobou určenou výborem sboru. Bývalý člen má být ujištěn, že sbor bude vždycky doufat, že se znovu vrátí do společenství církve a že jednoho dne se s ním spoluvěřící setkají v Božím království.

Opětovné přijetí vyloučeného člena – Byl-li někdo vyloučen v důsledku kázeňského řízení, sbor s ním má být, pokud možno, ve styku, projevovat vůči němu přátelství a láskyplný postoj a snažit se jej přivést zpět k Pánu.

Osobu v minulosti vyloučenou ze sboru je možné opět přijmout do církevního společenství, jestliže dozná svůj hřích, dokazuje-li svým životem skutečné pokání a nápravu života, jeho život je v souladu se zásadami církve a jestliže je jasné, že se plně podrobí církevnímu řádu a disciplíně. Je lépe, je-li tato osoba přijata opět za člena ve sboru, z něhož byla propuštěna. Pokud to není možné,

sbor, do něhož chce být bývalý člen přijat, musí požádat sbor, z něhož byl bývalý člen vyloučen, o sdělení důvodů, které vedly k ukončení jeho členství.

V případě jednání s těmi, kteří se dopustili sexuálního zneužívání, je třeba pamatovat na skutečnost, že ani obnovením jejich členství se nevyřeší všechny důsledky jejich závažného provinění. Přestože je možné, aby se člověk vinný sexuálními zneužíváními účastnil za jasně stanovených pravidel církevních aktivit, neměla by mu být nikdy svěřena role, v níž by se dostal do bližšího kontaktu s dětmi, mládeží nebo jinak zranitelnými jedinci. Stejně tak by se neměl dostat do pozice, která by zranitelné jedince vedla do bližšího důvěrného vztahu.

Jelikož je vyloučení z církve tím nejzávažnějším disciplinárním krokem, čas, než člen může být znovu přijat, musí být dostatečný na to, aby se prokázalo, že důvody, které vedly k vyloučení, byly bez pochybností vyřešeny nebo odstraněny. Očekává se, že opětovnému přijetí za člena církve bude předcházet opětovný křest.

Právo dovolávat se nového přijetí – Přestože má sbor právo vést se svými členy disciplinární řízení, není tím nijak dotčeno právo členů na spravedlivý přístup. Domnívá-li se někdo, že s ním nejednal místní sbor čestně nebo mu nebylo dopřáno slyšení, a představitelé sboru odmítají vzít v úvahu jeho žádost o obnovení jeho členství, může se tento vyloučený člen odvolat písemně ke sboru jako celku a požádat o slyšení. Sbor by tuto žádost neměl ignorovat nebo odmítnout. Učiní-li to však nebo se bývalý člen i po odvolání ke sboru stále domnívá, že s ním není jednáno spravedlivě, má žadatel právo odvolat se k výboru sdružení jako na konečnou instanci.

Jestliže se výbor sdružení po plném a nestranném slyšení přesvědčí, že došlo k nesprávnému jednání ze strany sboru, může sboru doporučit opětovně přijetí dotyčného člověka. Odmítá-li ho však sbor i nadále přijmout za svého člena, může jej výbor sdružení doporučit za člena jiného sboru. Shledá-li však výbor na druhé straně, že zamítnutí opětovného přijetí člena do sborového společenství je odůvodněné, s rozhodnutím sboru vyjádří souhlas.

SBOROVÍ ČINOVNÍCI A ORGANIZACE

Volba kvalitních činovníků je velmi důležitá pro prosperitu sborů. Muži a ženy, kteří mají zastávat svatou odpovědnost, by proto měli být voleni s největší pečlivostí.

ZÁKLADNÍ PŘEDPOKLADY

Mravní a náboženská způsobilost – „Vyhlédni si pak ze všeho lidu schopné muže, kteří se bojí Boha, muže důvěryhodné, kteří nenávidí úplatek. Dosad je nad nimi za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti“ (Ex 18,21).

„Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je tou službou!“ (Sk 6,3).

„Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církev, aby neupadl do pomluv a ďáblových nástrah“ (1Tm 3,7).

„A co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné“ (2Tm 2,2).

„Nuže, biskup [starší] má být bezúhonný, jen jednou ženatý, střídmy, rozvázný, řádný, pohostinný, schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž vlídný, smířlivý, nezištný. Má dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a početné; nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev? Nemá být nově pokřtěný, aby nezpyšněl a nepropadl odsouzení ďáblou. Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církev, aby neupadl do pomluv a ďáblových nástrah.

Rovněž jáhnové mají být čestní, ne dvojací v řeči, ne oddaní vínu, ne ziskuchtiví. Mají uchovávat tajemství víry v čistém svědomí. Ať jsou nejdříve vyzkoušeni a teprve potom, když jim nelze nic vytknout, ať konají svou službu. Právě tak ženy v této službě mají být čestné, ne pomlouvačné, střídme, ve všem věrné. Jáhni ať jsou jen jednou ženatí, ať dobře vedou své děti a celou rodinu. Konají-li dobře svou službu, získávají si důstojné postavení a velkou jistotu ve víře v Krista Ježíše“ (1Tm 3,2–13; viz také Tt 1,5–11 a 2,1.7.8).

„Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě. Než přijdu, ujmi se předčítání, kázání,

vyučování... Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům“ (1Tm 4,12–16).

Sbor je třeba chránit a sytit – Apoštol Pavel svolal „starší sborů“ a dal jim tyto rady: „Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. Víím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. Buďte proto bdělí a pamatujte, že jsem se slzami v očích po tři roky ve dne v noci každému z vás neustále ukazoval cestu“ (Sk 20,28–31; viz také 1Pt 5,1–3).

Respekt vůči kazatelům a činovníkům sborů – „Žádám vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich vaňte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji“ (1Te 5,12.13; viz také 1Tm 5,17 a Žd 13,7.17).

„Věřící v Tesalonice velmi znepokojovali lidé, kteří mezi ně přicházeli s blouznivými myšlenkami a blouznivým učením. Někteří z nich vedli zahálčivý život, pořádně nepracovali a pletli se do věcí, do kterých jim nic nebylo (viz 2Te 3,11). Sbor byl správně zorganizován, byli ustanoveni činovníci, kteří působili jako kazatelé a diakoni. Bylo tam však i několik svévolných, nepoddajných členů, kteří se nechtěli podvolit těm, kdo zastávali ve sboru odpovědná místa. Osobovali si právo na to, aby své názory směli veřejně vnucovat církvi. Proto Pavel upozorňoval Tesalonické, že jsou povinni prokazovat úctu a vážnost těm, kteří zastávají vedoucí postavení v církvi.“ (AA 261.262)

„Lidé, kteří zaujímají v církvi odpovědná místa, mohou mít chyby podobné jako ostatní lidé a mohou se mýlit ve svých rozhodnutích; přesto jim ale Kristova církev na zemi dala pravomoc, kterou nelze brát na lehkou váhu.“ (4T 17)

Nikdo nemá být ukvapeně pověřován služebností – „Na mnoha místech se setkáváme s lidmi, kteří byli ukvapeně postaveni do zodpovědnosti starších sborů, i když nebyli pro takovou odpovědnost způsobilí. Nedovedou se ovládat, nepůsobí dobrým vlivem. Vadný charakter vedoucího působí sboru neustálé těžkosti. Na tyto lidi byly ukvapeně vloženy ruce.“ (4T 406.407; viz také 5T 617 a 1Tm 5,22)

Služebnost nelze svěřit lidem, kteří neusilují o jednotu – „Nedávno povstali mezi námi lidé, kteří tvrdí, že jsou Kristovými služebníky, ale svou činností narušují jednotu, kterou náš Pán zavedl do své církve. Přichází s originálními plány a metodami práce. Chtějí do církve zavést změny, které by odpovídaly jejich představám o pokroku, a domnívají se, že jen tak může být dosaženo velkých výsledků. Tito lidé by měli být spíše žáky než učiteli v Kristově škole. Jsou stále

neklidní, chtěli by vykonat něco velkého, co jim samým přinese čest. Potřebují se učit nejužitečnějšímu ze všech předmětů – pokoře a víře v Ježíše...

Učitelé pravdy, misionáři a činovníci mohou vykonat dobré dílo pro svého Mistra, očistí-li svá vlastní srdce poslušností pravdy.“ (5T 238; viz také 5T 617 a 1Tm 5,22)

Není vhodné volit lidi, kteří nechtějí spolupracovat s ostatními – „Bůh posílá do církve jako své pověřené pomocníky lidi různých schopností, aby spojenou moudrostí mnoha lidí mohli rozpoznat záměry Ducha. Lidé, kteří jednají podle svých vlastních charakterových sklonů a nechtějí se podřídit ostatním, kteří mají mnoho zkušeností v Božím díle, nebudou umět rozeznat mezi pravdou a lží, protože je zaslepí samolibost. Je nebezpečné volit takové jedince za vůdčí postavy církve, protože se pak budou řídit pouze svým vlastním úsudkem a budou jednat podle svých záměrů bez ohledu na názor ostatních bratrů. Pro nepřítelů pak nebude těžké využít pro své cíle takové lidi, kteří řídí věřící ve vlastní síle, nenaučili se Kristově pokoře a vlastně sami na každém kroku potřebují radu.“ (AA 279) (Viz str. 27, 28, 113–115.)

Voleni jen členové místního sboru – Do služebnosti ve sboru mohou být voleni pouze jeho řádní členové (viz str. 99–102). Výjimky jsou přípustné pouze v dále vyjmenovaných případech:

1. Studenti, kteří jsou řádnými členy církve, ale z důvodu studia žijí dočasně mimo svůj domov a pravidelně navštěvují sbor v místě, kde přechodně žijí a studují.
2. Zaměstnanci sdružení, kteří byli sdružením pověřeni pečovat jako kazatelé o dva nebo více sborů. (Viz str. 107–110.)
3. Starší sboru, který byl v případě potřeby zvolen se souhlasem sdružení, aby sloužil více než jednomu sboru. (Viz str. 69.)

Další výjimky může stanovit výbor příslušného sdružení.

Příklad v přinášení desátků – Všichni činovníci sboru mají jít příkladem ve věrném odevzdávání desátků církvi. Jestliže někdo není příkladem v této důležité otázce, nemůže být zvolen do žádné služebnosti v církvi.

Nikdo není delegátem z titulu své funkce – Žádný činovník sboru se nestává automaticky, z titulu své funkce, delegátem na konferenci sdružení. Přeje-li si sbor, aby jej tento člověk zastupoval jako delegát, musí jej jako delegáta zvolit.

Rozdělení zodpovědnosti – Sbor by neměl vkládat příliš mnoho zodpovědnosti na malou skupinku ochotných činovníků, aby tak ostatní členové zůstali stranou a nevyužiti. Pokud to okolnosti nevyžadují, neměla by být jedna osoba volena do více služebností.

Vyloučení a nové přijetí – Jestliže byl některý činovník sboru vyloučen z církve a po čase do ní znovu přijat, opětovným přijetím do církve se automaticky neobnovuje jeho dřívější služebnost ve sboru.

DÉLKA FUNKČNÍHO OBDOBÍ

Délka funkčního období všech činovníků sboru a pomocných organizací sboru je jeden rok, pokud členské shromáždění hlasováním nerozhodlo, že sbor bude konat volby svých činovníků jednou za dva roky, aby se tak podpořila kontinuita služebností a rozvoj duchovních darů a snížila se zátěž plynoucí z konání sborových voleb každý rok. Ve výjimečném případě a po konzultaci se sdružením může být funkční období činovníků sboru prodloužené o rok.

I když se nedoporučuje, aby jeden člověk zastával určitou služebnost trvale, činovníci sboru mohou být opakovaně voleni do stejné služebnosti.

STARŠÍ SBORU

Duchovní vůdci sboru – Starší mají být sborem uznáváni jako silní duchovní vůdci a mají mít dobrou pověst jak v církvi, tak mimo ni. V nepřítomnosti kazatele jsou starší duchovními vůdci sboru, kteří se snaží svým učením i příkladem vést sbor k hlubší a plnější křesťanské zkušenosti.

Starší sboru mají být schopni vést bohoslužby ve sboru a v případě nepřítomnosti kazatele také sloužit Božím slovem a vyučovat. Nemají však být voleni pro své společenské postavení nebo pro řečnické schopnosti, ale pro svůj posvěcený život a schopnost vést.

Starší sboru mohou být do své služebnosti voleni opakovaně, ale není doporučováno, aby ji zastávali trvale. Sbor není povinen volit je znovu a může vybrat někoho jiného, kdykoli se změna jeví jako užitečná. Po zvolení nových starších nezastávají již bývalí starší tuto služebnost, ale mohou být zvoleni do kterékoliv jiné.

Výbor starších – Pokud má sbor několik starších, měli by vytvořit výbor starších, který vede kazatel nebo jeho zástupce. První starší, případně jiný starší, zastává pozici tajemníka. Výbor se zabývá rozdělováním zodpovědnosti starších a koordinací jejich služby ve prospěch sboru. Zároveň starším poskytuje prostor pro vzdělávání ve službě. Výbor starších je podřízen výboru sboru.

Ordinace starších – Zvolení do služebnosti staršího ještě z nikoho staršího sboru neudělá. Pro tuto zodpovědnost je potřebná ordinace, oddělení pro službu. Když sbor na členském shromáždění zvolí nové starší sboru, zároveň dává souhlas s jejich ordinací. (CP 64) V době mezi volbou a ordinací může zvolený starší působit jako vedoucí sboru, ale nemůže ještě vykonávat obřady ve sboru.

Obřad ordinace starších vede pouze ordinovaný kazatel, pověřený k působení v příslušném sdružení. Bývá považováno za projev zdvořilosti, aby byl k této slavnosti případně přizván i jiný ordinovaný kazatel, který je v tomto sboru právě na návštěvě. Takový kazatel, nebo ordinovaný kazatel v důchodu, však může tento obřad ordinace sám vést pouze v případě, kdy o to byl specificky požádán představiteli daného sdružení.

Posvátný úkon ordinace má být vykonán prostým způsobem v přítomnosti členů sboru. Může zahrnovat stručný popis zodpovědnosti staršího, požadovaných předpokladů a základních povinností, které má starší ve sboru vykonávat. Po napomenutí k věrnosti ordinovaný kazatel (kazatelé) a ostatní starší sboru, kteří se účastní obřadu, nového staršího oddělí k službě modlitbou a vzkládáním rukou. (Viz str. 32.)

Ti, kteří byli jednou ordinováni jako starší sboru, nemusí být při opětovném zvolení ve svém nebo jiném sboru k této službě znovu ordinováni. To ovšem za předpokladu, že v mezidobí žili jako řádní a věrní členové církve. Mohou později vykonávat diakonskou službu bez další ordinace.

Vztah ke kazateli – Určí-li výbor sdružení pro sbor jednoho nebo několik kazatelů, má být kazatel (v případě, že je kazatelů víc, tak jeden z nich¹³) považován za služebně nadřazeného a starší sboru za jeho pomocníky. Jelikož jejich práce úzce souvisí, musejí spolu úzce a harmonicky spolupracovat. Kazatel na sebe nemá brát veškerou odpovědnost, ale má se o ni dělit se staršími sboru a ostatními činovníky. Kazatel zodpovědný za sbor předsedá výboru sboru (viz str. 26, 122, 123). Mohou však nastat okolnosti, kdy je vhodnější, aby výboru sboru předsedal starší se souhlasem kazatele, nebo pokud je sbor bez kazatele, se souhlasem předsedy sdružení. Na pastorační práci ve sboru by se měl podílet kazatel i místní starší. Ti mají po poradě s kazatelem navštěvovat členy sboru, sloužit nemocným, podporovat modlitební setkání, připravit a případně vykonat obřad pomazání olejem a modlitbu za požehnání pro děti, povzbuzovat zmalomyslněné a pomáhat v dalších pastoračních odpovědnostech. Jako pomocní pastýři musejí soustavně pečovat o stádo, za které nesou odpovědnost.

Jestliže jejich kazatel ještě není ordinován, místní sbor nebo sbory, kterým slouží, jej mohou zvolit za svého staršího (viz str. 27).

Jelikož kazatel je ustanoven v místním sboru jako pracovník sdružení, je odpovědný výboru sdružení. Udržuje však se sborem vztah vstřícnosti a spolupráce

¹³ Anglicky „senior pastor“.

a pracuje v souladu s plány a zájmy sboru. Starší, kteří jsou voleni místním sborem, jsou odpovědni sboru a jeho výboru (viz níže).

Služebnost se vztahuje pouze k místnímu sboru – Pověření a práce starších je omezena na sbor, který je zvolil. Není přípustné, aby výbor sdružení svým rozhodnutím udělil některému staršímu sboru statut, který přísluší jen ordinovanému kazateli, tím, že jej požádá, aby sloužil jako starší také jiným sborům. Ukázelo-li se však potřeba takovéto služby, výbor sdružení může doporučit sboru nebo sborům, které žádají o jeho službu, aby jej zvolily za svého staršího a požádaly jej, aby jim také sloužil. Takovou volbou může jeden starší, je-li to třeba, sloužit ve více sborech. K této úpravě může dojít pouze se souhlasem výboru sdružení. Pravomoc starším uděluje místní sbor, ne výbor sdružení. Jediný způsob, jak je možné sloužit církvi jako celku, je ordinace ke kazatelské službě (viz str. 26, 69).

Vedení bohoslužeb – Pod vedením kazatele nebo v jeho nepřítomnosti je starší sboru zodpovědný za bohoslužby ve sboru. Musí je buď sám vést, nebo tím někoho pověřit. Obřad Večeře Páně může vykonat pouze ordinovaný kazatel s pověřením nebo ordinovaný starší sboru. Členská shromáždění zpravidla vede kazatel, v jeho nepřítomnosti je se souhlasem kazatele nebo předsedy sdružení vede starší sboru.

Obřad křtu – V nepřítomnosti ordinovaného kazatele požádá starší sboru předsedu sdružení, aby zajistil vykonání obřadu křtu lidí, kteří si přejí být připojeni k jeho sboru (viz str. 38–42). Starší sboru může vykonat křest pouze na základě předchozího souhlasu předsedy sdružení.

Svatební obřad – Při svatebním obřadu klade otázky, formuluje slib a prohlašuje manželství za uzavřené pouze ordinovaný kazatel. Výbor divize může udělit výjimku a dovolit, aby v určitých oblastech mohli svatební obřad vykonat určení kazatelé s povolením, kteří byli ordinováni jako starší sboru (viz str. 27). Místní zákony mohou vyžadovat, aby oddávající měl ještě příslušné státní povolení k tomuto aktu. Ordinovaní kazatelé, kazatelé s povolením nebo starší sboru mohou na svatbě kázat, modlit se a prosit o požehnání. (Poznámka č. 1, str. 163.)

Podpora věrnosti v desátcích – Starší sboru mohou velmi povzbudit členy sboru k věrnému odevzdávání desátků, jestliže je především sami věrně odevzdávají (viz str. 123–125, 153). Věrnost v dávání desátků lze veřejně podpořit připomínáním biblických zásad, které mluví o přednosti a odpovědnosti správcovství, a osobní prací s členy sboru taktním a vstřícným způsobem.

Starší sboru má považovat všechny finanční záležitosti členů sboru za důvěrné a nemůže tyto informace poskytnout neoprávněným osobám.

Povzbuzení ke studiu Bible, modlitbě a osobnímu vztahu s Ježíšem – Jako duchovní vůdcové jsou starší odpovědní za povzbuzování členů k rozvíjení osobního vztahu s Ježíšem prostřednictvím studia Bible a modlitby. Starší by měli být příkladem oddanosti biblickému studiu a modlitbě a měli by také podporovat program místního sboru a sdružení. Měli by též podporovat osobní rozvoj a duchovní růst členů sboru. Starší mohou požádat výbor o vytvoření skupiny, která by se spolu s nimi tomuto povzbuzování a rozvoji duchovního života věnovala.

Starší mají podporovat všechna oddělení sborové práce – Pod vedením kazatele a ve spolupráci s ním jsou starší sboru nejen duchovními vůdci sboru, ale jsou také zodpovědní za pokrok ve všech odděleních sborové práce. Mají být ochotni pomáhat všem činovníkům sboru a také oni je mají podporovat.

Spolupráce se sdružením – Všichni činovníci sboru, včetně kazatele a starších sboru, mají spolupracovat s činovníky sdružení a s vedoucími oddělení při provádění schválených plánů. Mají informovat sbor o všech pravidelných a zvláštních sbírkách a mají podporovat všechny plány a veškerou činnost církve a povzbuzovat činovníky, aby podporovali plány a směřování sdružení.

Starší sboru mají úzce spolupracovat s pokladníkem sboru a dohlížet, aby všechny prostředky pro sdružení byly vždy v určenou dobu odeslány na sdružení. Mají věnovat pozornost tomu, aby tajemník sboru včas odeslal na konci každého čtvrtletí zprávu tajemníkovi sdružení.

Starší mají veškerou korespondenci přicházející ze sdružení považovat za důležitou. Oběžníky a informace určené sboru pak mají představit v určenou dobu sboru.

První starší sboru (viz str. 109) má v nepřítomnosti kazatele dohlédnout na to, aby byli zvoleni delegáti na konferenci sdružení a aby tajemník zaslal jména delegátů do kanceláře sdružení.

Podpora celosvětového díla – Jinou důležitou součástí práce starších je podpora celosvětového misijního díla naší církve. Proto by měli sledovat rozvoj světového díla a povzbuzovat členy k tomu, aby osobně podporovali misijní snahy a pracovali pro ně. Laskavý, taktický postoj staršího sboru podnítl štedrost členů při bohoslužbách i při sobotní škole.

Vzdělávání a pomoc starším sborů – Kazatelské oddělení ve spolupráci s dalšími odděleními zajišťuje pravidelné vzdělávání a pomůcky pro starší sborů. Hlavní odpovědnost za vzdělávání starších však nese kazatel. (Poznámka č. 2, str. 163.)

Prostor pro efektivní práci – Starší by neměl mít jiné závazky, aby mohl úspěšně a efektivně plnit své mnohé úkoly. V některých případech je snad vhodné

požádat staršího sboru o vedení misijní práce ve sboru, avšak i tomu bychom se měli vyhýbat, máme-li jinou způsobilou osobu.

První starší ve sboru – S ohledem na velikost sboru je někdy vhodné zvolit více než jednoho staršího, jelikož odpovědnost spojená s touto služebností může být nad síly jednotlivce. Pokud sbor zvolí více než jednoho staršího, má být jeden z nich označen jako „první starší sboru“. Práci je třeba mezi starší rozdělit podle jejich zkušeností a schopností.

Omezená pravomoc staršího – Starší sboru nejsou oprávněni přijímat nebo propouštět členy sboru. O tom může rozhodovat pouze sbor hlasováním. Pouze výbor sboru může doporučit, aby sbor hlasoval o přijetí nebo propuštění členů (viz str. 46, 51, 52).

VEDOUCÍ SBORU

Někdy se stává, že ve sborech není nikdo, kdo by měl potřebné zkušenosti a způsobilost sloužit jako starší sboru. Za takových okolností zvolí sbor do svého čela člena, který slouží jako „vedoucí sboru“. V nepřítomnosti kazatele nebo sdružením pověřeného kazatele je vedoucí sboru odpovědný za bohoslužby ve sboru, včetně členských shromáždění. Buď je vede sám, nebo tím někoho pověří. Jestliže vedoucí sboru není schopen vést členská shromáždění, je nutné požádat o pomoc sdružení.

Vedoucí sboru, který není vysvěcen jako starší sboru, nemůže křtít nebo vysluhovat Večeři Páně, nemůže konat svatební obřad, nemůže ani vést členská shromáždění, při nichž je se členy vedeno disciplinární řízení. Pro tato shromáždění je třeba požádat předsedu sdružení, aby vyslal ordinovaného kazatele.

DIAKONI

Když Nový zákon popisuje službu diakona, používá řecké slovo „diakonos“, jež odpovídá českému „jáhen“ neboli „diakon“. Řecký termín se vykládá jako „služebník“, „pomocník“, „písař“, „sluha“. V křesťanském prostředí pak toto označení získalo specifický význam.

Ti, kteří v apoštolské církvi sloužili jako diakoni, byli vybráni a ordinováni k praktické službě sboru (viz Sk 6, 1–8). Požadavky na ně byly jen o něco méně náročné než pro starší, jak o tom můžeme číst v 1Tm 3, 8–13.

„Skutečnost, že tito bratři byli odděleni, aby se starali o potřeby chudých, je nezbavovala možnosti, aby učili pravdě. Právě naopak, byli plně oprávněni vyučovat druhé lidi pravdě a účastnili se díla s velkou opravdovostí a s úspěchem.“ (AA 90)

„Ustanovení sedmi diakonů, kteří měli dohlížet na zvláštní část díla, se ukázalo jako velké požehnání pro církev. Tito činovníci se pečlivě starali o potřeby

jednotlivců i o všeobecné finanční záležitosti církve a svým moudrým jednáním a příkladem bohabojnosti se stali důležitou oporou svým spolupracovníkům. Spojovali různé zájmy církve v jednotný celek.“ (AA 89)

Ustanovení diakonů volbou sboru v dnešní církvi přináší podobné požehnání ve správě církve, protože kazatelé, starší a jiní činovníci jsou zproštěni povinností, které mohou dobře vykonávat diakoni.

„Čas a námaha těch, kteří byli z Boží prozřetelnosti ustanoveni jako vedoucí pracovníci v církvi, má být věnována závažnějším věcem, které si vyžadují zvláštní moudrost a velkodušnost. Bůh si nepřeje, abychom se obraceli k těmto mužům pro urovnání menších věcí, které mohou projednat jiní způsobilí lidé.“ (AA 93)

Kazatelské oddělení ve spolupráci s dalšími odděleními zajišťuje pravidelné vzdělávání a pomůcky pro diakony. Hlavní odpovědnost za vzdělávání diakonů však nese kazatel ve spolupráci se starším (nebo staršími) sboru. (Poznámka č. 3, str. 163)

Výbor diakonů – Tam, kde má sbor větší počet diakonů, je dobré vytvořit výbor diakonů. První diakon je pak jeho předsedou a jiný diakon slouží jako tajemník. Zřízení takového výboru umožňuje řádně rozdělit odpovědnosti a slouží k tomu, aby diakoni koordinovaně přispívali k rozvoji sboru. Zajišťuje také školení, kde se noví diakoni mohou učit svým povinnostem.

Diakoni musejí být ordinováni – Nově zvolení diakoni nemohou zastávat svou služebnost, pokud nejsou odděleni ke své službě ordinovaným kazatelem, který má řádné pověření od sdružení.

Posvátný obřad ordinace má být proveden prostou formou v přítomnosti sboru. Kazatel může krátce představit biblickou služebnost diakona, požadované vlastnosti pro tuto služebnost a hlavní povinnosti, které bude diakon oprávněn pro sbor vykonávat. Po krátkém povzbuzení k věrnosti ve službě pak kazatel, případně i za účasti staršího sboru, modlitbou a vzkládáním rukou diakona oddělí k jeho službě (viz str. 32).

Jestliže byli již jednou ordinováni a zůstali členy církve, není nutné, aby byli znovu ordinováni, i když byli převedeni do jiného sboru. Když uplyne období, pro které byli zvoleni, musejí být voleni znovu, mají-li sloužit znovu jako diakoni.

Pokud byl někdo již dříve ordinován jako starší a nyní je zvolen za diakona sboru, není nutné, aby byl znovu ordinován jako diakon; ordinace staršího platí i pro tuto služebnost.

Diakoni nejsou oprávněni vést – Diakoni nejsou oprávněni vést Večeři Páně, křest nebo členské shromáždění. Nemohou konat svatební obřad ani vést přijímání nebo propouštění členů.

Jestliže ve sboru není osoba oprávněná konat tyto obřady a vést úkony, vedoucí sboru musí požádat sdružení o pomoc.

Povinnosti diakonů – Činnost diakonů zahrnuje širokou oblast praktických služeb pro sbor. Mezi ně patří zejména:

1. Pomoc při shromážděních a bohoslužbách ve sboru – Při bohoslužbách ve sboru nesou diakoni obvykle odpovědnost za vítání členů a hostů při vstupu do modlitebny. Je-li třeba, pomáhají jim najít místo. Jsou připraveni spolupracovat s kazatelem a starším sboru, aby pobožnosti probíhaly hladce a důstojně.

2. Návštěvy členů – V mnoha sborech jsou členové rozdělení do skupin a každé skupině je přidělena diakonka. Od diakonky se očekává, že navštíví každou svěcenou domácnost nejméně jednou za čtvrt roku.

Diakoni by též měli pomáhat členům se speciálními potřebami. Je důležité naučit se s nimi účinně komunikovat, zpřístupňovat potřebné sborové prostory a ulehčit přesun. Když se členové se speciálními potřebami nemohou zúčastnit bohoslužby, je důležité je navštívit v jejich domově.

3. Příprava křtu – Diakoni se podílejí na nezbytné přípravě obřadu křtu (viz str. 46).

4. Pomoc při slavnosti Večeře Páně – Při obřadu umývání nohou diakoni a diakonky připravují všechno, co je k tomuto úkonu potřeba: ručníky, umyvadla, vodu a nádoby na vodu. Po obřadu mají následně zajistit, aby byly nádoby umyty, prádlo vypráno a vše uloženo na určené místo.

Po skončení Večeře Páně nemá být zbylý chléb a víno běžně zkonsumováno, ale diakoni a diakonky s nimi mají naložit uctivým způsobem.

5. Péče o nemocné a potřebné – Diakoni a diakonky se mají věnovat také péči o nemocné, pomoci potřebným a těm, které postihlo nějaké neštěstí. Mají informovat o jejich potřebách sbor a zapojit členy do poskytnutí potřebné pomoci. Prostředky pro tyto účely mají být poskytnuty z pokladny sboru, z fondu určeného pro chudé a lidi v nouzi. Po odsouhlasení výborem sboru poskytne pokladník sboru diakonům a diakonkám prostředky potřebné pro dané případy.

6. Péče a údržba majetku sboru – Ve sborech, kde odpovědnost za údržbu a péči o modlitebnu, případně o další majetek, není svěřena zvláštnímu výboru, přejímají odpovědnost za péči o modlitebnu a údržbu diakoni a diakonky. (Viz poznámku č. 4, str. 163.)

DIAKONKY

Diakonky patřily v prvních křesťanských sborech do kruhu oficiálních pracovníků.

„Doporučuji vám naši sestru Foibé, diakonku církve v Kenchrejích. Přijměte ji v Pánu, jak se sluší mezi věřícími, pomáhejte jí, kdyby vás v něčem potřebovala, neboť i ona byla pomocnicí mnohým i mně samému“ (Ř 16, 1.2).

Diakonky je třeba vybírat na základě jejich posvěceného života a dalších vlastností, které je kvalifikují vykonávat tuto služebnost.

Kazatelské oddělení ve spolupráci s dalšími odděleními zajišťuje vzdělávání a pomůcky pro diakonky. Hlavní odpovědnost za vzdělávání diakonek však nese kazatel ve spolupráci se starším (nebo staršími) sboru. (Poznámka č. 3, str. 163.)

Výbor diakonek – Jestliže sbor zvolil více diakonek, má být ustaven výbor diakonek, kde první diakonka předsedá a jiná je zapisovatelkou. Tento výbor je oprávněn přidělovat úkoly jednotlivým diakonkám, spolupracuje s výborem diaconů, zvláště při vítání nových členů a hostů a při návštěvách v domovech (viz str. 69, 70). Tento výbor má také zajistit vzdělávání nových diakonek.

Ordinace diakonek – Toto slavnostní oddělení, podobně jako ordinace diaconů, má být vedeno ordinovaným kazatelem, který má pro svou službu řádné pověření místního sdružení. Ordinace má být provedena prostou formou v přítomnosti sboru.

Jestliže byly diakonky již jednou ordinovány a zůstaly členkami církve, není nutné, aby byly znovu ordinovány, i když byly převedeny do jiného sboru. Když uplyne období, pro které byly zvoleny, musejí být voleny znovu, mají-li sloužit znovu jako diakonky.

Starší sboru později zvolené jako diakonky nemusí být ordinovány jako diakonky, protože jejich ordinace za starší pokrývá i tuto zodpovědnost.

Diakonky nejsou oprávněny vést – Diakonky nejsou oprávněny vést Večeři Páně, křest nebo členského shromáždění. Nemohou provádět svatební obřad ani vést přijímání nebo propouštění členů.

Jestliže ve sboru není osoba oprávněná konat tyto obřady a vést úkony, vedoucí sboru musí požádat sdružení o pomoc.

Povinnosti diakonek – Diakonky konají ve sboru mnoho důležitých činností a služeb, zejména:

1. Vítání a návštěva hostů i členů sboru – V mnoha sborech to jsou právě diakonky, které se věnují jak vítání hostů, kteří přicházejí na bohoslužby, tak návštěvám členů, kteří se bohoslužeb účastnit nemohou.

2. *Návštěvy členů* – v mnoha sborech jsou členové rozdělení do skupin a každé skupině je přidělena diakonka. Od diakonky se očekává, že navštíví každou svěcenou domácnost nejméně jednou za čtvrt roku.

Diakonky by také měly pomáhat členům se speciálními potřebami. Je důležité se naučit s nimi účinně komunikovat, zpřístupňovat potřebné sborové prostory a ulehčit přesun. Když se členové se speciálními potřebami nemohou zúčastnit bohoslužby, je důležité je navštívit v jejich domově.

3. *Pomoc při křtu* – Diakonky pomáhají při obřadu křtu, zajišťují pomoc ženám, které mají být pokřtěny, před i po obřadu křtu. Podle potřeby radí a pomáhají při výběru vhodného oděvu pro křest. Pro křest je potřebné zajistit roucha z vhodného materiálu. Pokud sbor používá sborová roucha, diakonky zajistí, aby roucha byla vyprána, vyžehlena a řádně uložena pro příští použití (viz str. 46).

4. *Příprava slavnosti Večeře Páně* – Diakonky a diakoni zajišťují vše potřebné pro tento obřad a následné uklizení a uložení používaných předmětů (viz str. 117–118).

Před samotným začátkem slavnosti diakonky připravují stůl pro Večeři Páně, což znamená, že připravují chléb a víno, nalévají víno, umísťují podnosy s nekvašeným chlebem, přikrývají stůl ubrusem sloužícím tomuto účelu.

Diakonky pomáhají také při obřadu umývání nohou a věnují zvláštní péči ženám, které jsou ve sboru jako hosté, a těm, které byly nedávno přijaty do církve.

5. *Péče o nemocné a potřebné* – Diakonky se spolu s diakony podílejí na péči o nemocné, potřebné a ty, kdo se dostali do nesnáží (viz str. 74).

6. *Péče a údržba majetku sboru* – Ve sborech, kde odpovědnost za údržbu a péči o modlitebnu, případně o další majetek, není svěřena zvláštnímu výboru, přejímají odpovědnost za péči o modlitebnu a údržbu diakoni a diakonky. (Poznámka č. 4, str. 163, 164.)

TAJEMNÍK

To, zda bude sborový život dobře fungovat, závisí do velké míry na práci sborového tajemníka. Protože se však jedná o důležitou a odbornou služebnost, je moudré najít takového člověka, který by mohl být do této služebnosti volen víckrát, aby byla zajištěna kontinuita ve vedení sborových záznamů a výkazů.

Ve velkých sborech je možné zvolit také pomocného tajemníka. Nemůže-li se tajemník z nějakého důvodu členského shromáždění zúčastnit, je nutné určit a požádat jeho zástupce, aby vypracoval zápis z tohoto shromáždění. (Poznámka č. 5, str. 164.)

Bez hlasování sboru nelze přidávat ani vyškrtnout jména – Tajemník není oprávněn přidat nebo vymazat jména ze sborového seznamu bez odhlasování sborem, s výjimkou úmrtí člena nebo když člen písemně požádá o ukončení členství. Když některý člen zemře, zaznamená tajemník datum jeho úmrtí ve sborové knize (viz str. 51).

Když člen předloží výboru sboru písemnou žádost o ukončení členství, tajemník sboru zaznamená rozhodnutí výboru (viz str. 51).

Převádění členů – Tajemník sboru vyřizuje korespondenci s jednotlivými členy a sbory při převodu sborového členství (viz str. 48–52).

Korespondence se členy – Tajemník by se měl snažit udržovat kontakt se členy, kteří se neúčastní shromáždění ve sboru. (Poznámka č. 6, str. 164.)

Nahlášení delegátů na konferenci sdružení – Tajemník má na pokyn výboru sboru urychleně oznámit místnímu sdružení delegáty, kteří byli zvoleni zastupovat sbor na konferenci sdružení. K tomu použije formuláře, které mu dodá sdružení (viz str. 108, 109).

Včasné podávání zpráv – Tajemník sboru je povinen včas podávat výkazy a hlášení požadovaná od sdružení. Některá z nich jsou roční, jiná čtvrtletní. Je důležité, aby je tajemník sdružení obdržel v předepsané lhůtě, protože tyto důležité údaje ovlivňují přesnost zpráv jiných organizací světové církve. Potřebné údaje pro sestavení zpráv získá tajemník od ostatních činovníků sboru.

Sborové záznamy – Tajemník sboru uchovává a pečlivě opatruje všechny sborové záznamy. Záznamy a dokladové knihy sborových činovníků jsou majetkem církve. Po uplynutí funkčního období je povinností tajemníka odevzdat všechny knihy a záznamy nově zvolenému tajemníkovi a na požádání je kdykoli předložit kazateli nebo starším sboru. Sborové záznamy jsou při respektování ochrany osobních údajů stanovených místními zákony předmětem kontroly nejbližší vyšší organizační složky (viz str. 59, 60).

POKLADNÍK

Kvůli důležitosti služby pokladníka je moudré najít takového člověka, který by mohl být do této služebnosti volen víckrát, aby byla zajištěna kontinuita ve vedení záznamů a výkazů. Ve velkých sborech je možné zvolit také pomocného pokladníka.

Pokladník může výrazně povzbudit k věrnosti v odevzdávání desátků a může prohloubit ducha štědrosti u členů sboru. Může v Kristově duchu poradit a pomoci ostatním členům, jak zůstat Bohu věrní v desátcích a darech, a to i v době finanční tísně.

Pokladník je správcem všech finančních prostředků sboru – Pokladník sboru zodpovídá za všechny sborové prostředky. To se vztahuje na: (1) prostředky určené pro sdružení, (2) prostředky pro místní sbor a (3) fondy jednotlivých oddělení místního sboru.

Všechny prostředky (pro sdružení, místní sbor i pro jednotlivá oddělení sboru) ukládá pokladník na bankovní účet vedený na jméno sboru, pokud sdružení nepovolí jiné řešení. Jestliže to schválí výbor sboru, může být rezerva sborových prostředků uložena na spořicí účet. Spravuje-li sbor větší finanční obnos na stavbu modlitebny nebo jiné zvláštní projekty, může výbor sboru povolit oddělená bankovní konta. Všechna tato konta však spravuje pokladník.

Všechny bankovní účty sboru jsou určeny výhradně pro sborové finanční prostředky a nesmí být nikdy spojeny s jakýmkoli osobním účtem či financemi.

Prostředky pro sdružení – Prostředky pro sdružení, které zahrnují desátky, všechny pravidelné misijní sbírky a všechny sbírky pro zvláštní projekty a instituce sdružení, jsou pouze svěřenými prostředky. Na konci každého měsíce, nebo podle požadavků sdružení i častěji, odesílá pokladník sboru pokladníkovi sdružení všechny prostředky určené pro sdružení, které nashromáždil během předcházejícího určeného období. Sbor si nesmí prostředky určené pro sdružení vypůjčovat, používat je nebo zadržovat pro jakékoli jiné účely.

Prostředky sobotní školy – Všechny dary sobotní školy musí tajemník či pokladník oddělení sobotní školy každý týden předávat pokladníkovi sboru, který vede pečlivý záznam o všech darech. Tyto misijní prostředky se zasílají na sdružení, jak bylo již výše vysvětleno. Pokladník pečuje také o finanční prostředky sobotní školy určené pro běžná vydání tohoto oddělení a na pokyn výboru sobotní školy (viz str. 85, 86) je uvolňuje ke krytí potřebných výdajů.

Prostředky místního sboru – Finanční prostředky sboru jsou určeny ke krytí běžných vydání sboru, pro opravy a údržbu modlitebny a pro sociální účely. Tyto prostředky náležejí místnímu sboru a pokladník s nimi disponuje pouze podle rozhodnutí výboru sboru nebo členského shromáždění. Pokladník sboru z prostředků sboru zaplatí všechny výborem schválené účty za běžné výdaje.

Prostředky sborových oddělení – Prostředky sborových oddělení zahrnují prostředky určené pro evangelizaci, oddělení křesťanského domova a mládeže, sociální práci a sobotní školu. Může jít také o fondy pro sborovou školu. Vedoucí oddělení nebo diakoni odevzdávají neprodleně všechny prostředky přijaté těmito odděleními pro jejich činnost pokladníkovi sboru. Tyto prostředky náležejí pomocným oddělením sboru. Mohou být vypláceny pouze na příkaz oddělení, jemuž náležejí.

Pokladník musí na všechny obdržené peníze, včetně obnosů, které u něj složila sborová oddělení, vystavit příjmové doklady. Také vedoucí sborových oddělení mají pokladníkovi rádně potvrdit příjem peněz.

Účelová vázanost prostředků – Jsou-li sbírány dary pro světové misijní dílo nebo pro celocírkevní či místní potřeby, všechny peněžní dary (pokud dárci neurčí jinak) mají být považovány za součást této sbírky. Všechny dary, které jsou poskytnuty jednotlivci pro specifický fond nebo účel, musejí být použity k danému účelu. Pokladník ani výbor sboru nejsou oprávněni použít prostředky k jinému účelu, než k jakému byly darovány.

Prostředky pomocných oddělení tvoří často z velké části dary pro zvláštní účely a jsou věnovány právě pro zvláštní oblast sborové práce, pro niž je ustanoveno dané oddělení. I tyto prostředky spravuje pokladník. Ani on, ani výbor sboru nejsou oprávněni tyto prostředky použít nebo zapůjčit na jiný účel, než na který byly sebrány.

Je-li některé oddělení zrušeno, může sbor při řádném členském shromáždění rozhodnout, jak se má naložit s eventuálním zůstatkem na kontě oddělení.

Placení objednaných časopisů a knih ve sboru – V oblastech, kde neexistuje adventistické knihkupectví, spravuje pokladník sboru také peníze na platbu osobních objednávek literatury, knih, brožur, časopisů a na předplatné periodických tiskovin. (Poznámka č. 7, str. 164.)

Jak mají členové správně přispívat – Pokladník by měl dbát na to, aby se všechny příspěvky členů sboru, kromě pravidelných sbírek, vkládaly do obálek na desátky a dary, pokud sdružení neschválilo alternativní způsob, jako je například zavedení elektronických plateb. Členové by měli své dary a obnosy náležitě zapsat a přesvědčit se, že celkový vložený obnos souhlasí se zapsanými údaji. Poté také připiší své jméno a adresu a odevzdají obálku na určené místo nebo ji odevzdají osobně pokladníkovi, který uschová vložené lístky (či obálky) jako doklady do doby, kdy bude sborové hospodaření zkontrolováno auditorem ze sdružení.

Členové, kteří poukazují desátky a dary složenkou, šekem nebo převodním příkazem, by měli tyto doklady, pokud je to právně možné, vystavovat na jméno a adresu sboru, nikoliv na soukromou osobu.

Stvrzenky pro členy – Pokladník má bezodkladně vystavovat stvrzenky na všechny sebemenší přijaté obnosy a o všech stvrzenkách a vkladech musí vést přesnou evidenci. Všechny sbírky sboru, které nebyly odevzdány v obálkách, má pokladník spočítat v přítomnosti jiného činovníka sboru, nejlépe diakona nebo diakonky, jimž je poté vystavena stvrzenka.

Správný způsob odesílání prostředků na sdružení – Zasílají-li se peníze hospodáři sdružení, musejí se všechny šeky, převodní příkazy nebo peněžní poukázky, pokud je to právně možné, vystavovat na jméno organizace, nikoliv na jméno osoby. K převodu musí být přiložena kopie dokladu ze sborové pokladní knihy. Převodní tiskopis dodá sdružení. (Viz str. 131, 132.)

Uchovávání dokladů – Ke všem přijatým i vydaným částkám je nutné uchovávat doklady a účty. Ty jsou uchovávány a evidovány podle systému, na kterém se dané sdružení dohodne.

Pokladní záznamy podléhají kontrole (auditu) – Hospodář sdružení nebo jiná osoba určená výborem sdružení kontroluje každý rok (obvykle) finanční záznamy sborů.

Sborové pokladní knihy a jiné finanční záznamy vztahující se k práci pokladníka sboru nebo pokladníka jiné pomocné organizace sboru mohou být kdykoliv vyžádány a kontrolovány auditorem sdružení, zodpovědným kazatelem, prvním starším sboru nebo osobami pověřenými výborem sboru. Nesmějí k nim mít ale přístup neoprávněné osoby. (Viz str. 134.)

Zprávy o všech příjmech a vydáních mají být představeny při pravidelných členských shromážděních sboru. Kopie těchto zpráv mají obdržet vedoucí činníci sboru.

Při zprávě o počtu členů platících ve sboru desátky mají být také manželé, manželky či děti, kteří nejsou výdělečně činní, ale jsou členy církve, počítáni spolu s živitelem rodiny, který věrně odevzdává desátky, do skupiny platících.

Vztah mezi pokladníkem a členy je důvěrný – Pokladník si musí být vědom toho, že vztah mezi ním a jednotlivými členy vyžaduje naprostou diskrétnost. Musí svědomitě dbát na to, aby se před nikým – kromě těch, kteří se s ním podílejí na odpovědnosti v díle – nikdy nezmínil o desátcích členů, o jejich příjmu nebo o čemkoli, co s tím souvisí. Nedodržování této zásady může způsobit velké problémy.

KOORDINÁTOR PRÁCE SE ZÁJEMCI

Je důležité, aby se někdo ujal zájemců získaných misijní činností sboru. Proto by měl být při sborových volbách zvolen koordinátor práce se zájemci. Tato osoba je členem výboru osobní služby a spolupracuje přímo s kazatelem a předsedou tohoto výboru.

K úkolům tohoto koordinátora patří:

1. Vést přehledný seznam všech zájemců.

2. Pomáhat kazateli a předsedovi výboru oddělení osobní služby v získávání a evidování členů sboru, kteří jsou schopni věnovat se další práci se zájemci.
3. Poskytovat výboru sboru měsíční zprávu o počtu zájemců a dalším rozvíjení vztahů s nimi. Když se zájem dostatečně rozvine, má se na něm podílet kazatel.

SBOROVÁ ODDĚLENÍ A OSTATNÍ ORGANIZACE

Organizační struktura církve, která je vedená Duchem svatým, je důležitá pro duchovní růst členů a pro naplňování poslání církve. Je to kostra těla církve. A „celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími... buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno“ (Ef 4,16).

Nejdůležitější součástí organizační struktury sboru jsou činovníci (viz str. 68–79), jednotlivá oddělení a další pomocné organizace. Tato kapitola popisuje jejich cíle, vedení a aktivity.

Činnost jednotlivých oddělení a organizací ve sboru se úzce váže k práci kazatele, protože se všichni podílejí na šíření poselství evangelia. Kazatel slouží jako poradce těchto organizací a ty zase pomáhají sboru uskutečňovat jeho evangelizační programy. V naléhavých případech nebo tam, kde to okolnosti vyžadují, může kazatel svolat setkání kteréhokoliv výboru nebo organizace.

Každý sbor by měl využívat činnost jednotlivých oddělení a pomocných organizací k tomu, aby podpořil duchovní růst svých členů a mohl plnit poslání dané Kristem (viz Mt 28,19; Zj 10,11; 14,6).

ADVENTISTICKÁ SLUŽBA LIDEM SE SPECIÁLNÍMI POTŘEBAMI

Adventistická služba lidem se speciálními potřebami – byla založena s cílem rozšířit soucitnou a všeobecnou (inkluzivní) službu Ježíše Krista a inspirovat, vybatvit a zapojit lidi se speciálními potřebami a neslyšící. Tyto příležitosti se týkají lidí neslyšících nebo nedoslýchavých, nevidomých a slabozrakých, lidí s fyzickým postižením nebo pohybovým omezením, nebo lidí s psychickým nebo sociálním znevýhodněním. Zahrnuje též službu pro sirotky a ohrožené děti, vdovy, vdovce a opatrovníky. Cílem je podpořit vzájemné porozumění a hledání možností pro službu lidem se speciálními potřebami a neslyšícím.

Všichni hledají plnost života. Všichni jsou obdarovaní, potřební a hodnotní. Všichni jsou stvořeni k Božímu obrazu s přirozenou důstojností bez ohledu na jejich možnosti. Tato globální iniciativa zahrnuje také službu pro lidi se speciálními potřebami a neslyšící spolu s hledáním příležitostí jak sloužit spolu s nimi. I když existují určité překážky, větší důraz se klade na možnosti těchto lidí. Toto výchovné poslání církve klade důraz na tři hlavní hodnoty: uvědomnění si potřeb; přijetí jednotlivců, kteří jsou neslyšící nebo mají speciální potřeby; a vytváření konkrétních plánů, které těmto jednotlivcům poskytnou příležitost k nalezení smysluplnosti a naplnění v životě a službě.

Následující výrok Ellen G. Whiteové zdůrazňuje důležitost tohoto díla: „Viděla jsem, že v Boží prozřetelnosti byly vdovy a sirotci, slepí, hluchí, chromí a lidé různě postižení v úzkém křesťanském vztahu k jeho církvi. Tím se Boží lid osvědčuje a rozvíjí svůj skutečný charakter. Boží andělé sledují jak se chováme k lidem, kteří potřebují náš soucit, lásku a nezištnou shovívavost. Je to zkouška našeho charakteru.“ (3T, str. 511)

Neslyšící jako jedinečná kultura – Neslyšící jsou mezinárodně uznáni jako lidé s vlastním souborem sociálních návyků, chováním, uměním, historií, literárními tradicemi, hodnotami i jazykem podobně jako jiné kultury. I když jsou často považováni za osoby se „speciálními potřebami“, církev uznává jejich sluchové omezení spíše jako kulturní charakteristiku než zdravotní indispozici.

Vedoucí adventistické služby lidem se speciálními potřebami (ASLSP) – doporučuje se, aby výbor sboru zvolil vedoucího ASLSP. I když je pro vedoucího výhodnější když má praxi nebo vzdělání v této oblasti, není to nezbytné. Nejvhodnější je, když vedoucí patří do některé ze skupin, které zastupuje. Při plánování a spolupráci s ostatními vedoucími oddělení je zásadní, aby do tohoto procesu byli zapojeni i lidé z uvedených skupin. Tak mohou účinně sloužit Bohu a společnosti, jak je to vyjádřeno v poslání Církve adventistů sedmého dne. Je nezbytné, aby byl vedoucí empatický a sloužil s přístupem, který zmocňuje a podporuje účast členů na jednotlivých aktivitách.

Výbor ASLSP – Sborový výbor může vytvořit podvýbor ASLSP, aby povzbuzoval členy se speciálními potřebami a pomáhal s nimi navázat efektivní komunikaci. Měl by vytvářet příležitosti pro vydávání svědectví, doporučit vytvoření bezbariérového přístupu do sboru, řešit otázky spojené s dopravou a hledat možnosti smysluplných a naplňujících aktivit a služby. Podvýboru předsedá vedoucí ASLSP. Pokud kazatel nevykonává funkci předsedy měl by být členem výboru ex officio.

Zdroje – informace o možnostech ASLSP najdete v poznámce č. 9, str. 165.

ODDĚLENÍ DĚTÍ

Oddělení dětí bylo vytvořeno proto, aby pomáhalo rozvíjet víru dětí od jejich narození do věku čtrnácti let a vedlo je k tomu, aby se začlenily do církve. Organizuje různé aktivity, které vedou děti ke Kristu a které jim ukazují, jak prožívat každodenní vztah s ním. Spolupracuje s oddělením sobotní školy a s dalšími odděleními, aby zajistilo náboženskou výchovu dětí a naplňovalo své poslání tím, že rozvíjí ve zdravém prostředí celou řadu evangelizačně zaměřených aktivit, které dětem pomáhají pochopit poselství o Boží milosti a vedou je ke službě a přijímání druhých.

„Není možné plně docenit význam vzdělávání dětí v raném věku. Naučení, která dítě získá během prvních sedmi let života, ovlivňují formování charakteru více než všechno, co se naučí v dalších letech.“ (CG 193)

„Dodnes platí, že děti přijímají poselství evangelia nejochotněji. Jejich srdce jsou otevřená Božímu vlivu a vše, co se naučí, si velmi dobře pamatují. I malé děti mohou být křesťany. Mají zkušenosti přiměřené svému věku. Potřebují duchovní vzdělání a rodiče by jim měli všemožně pomáhat, aby se jejich povaha utvářela podle vzoru Ježíšovy povahy.“ (DA 5 15)

„Děti ve věku osmi, deseti nebo dvanácti let jsou dost staré, aby pochopily otázku osobního náboženství. (...) Pokud je dostatečně poučíme, i velmi malé děti mohou pochopit, že jsou hříšné a že mohou být spaseny díky Kristu.“ (1T 400)

„Když Ježíš napomínal učedníky, aby dětem nebránili a dovolili jim k němu přicházet, mluvil i ke svým budoucím následovníkům – k církevním činitelům, kazatelům, pomocníkům a všem ostatním křesťanům. Ježíš zve děti k sobě a žádá nás, abychom je k němu nechali jít. Jako by říkal: Děti přijdou, pokud jim v tom nebudete bránit.“ (DA 5 17)

Vedoucí a výbor oddělení dětí – Vedoucí či koordinátor oddělení dětí je volen sborem, aby rozvíjel aktivity podporující rozvoj víry dětí. Je třeba, aby měl tento člověk nejen vůdčí a organizační schopnosti, ale také zkušenosti a zapálení pro práci s dětmi.

Vedoucí tohoto oddělení ve spolupráci s kazatelem a výborem sboru vytvoří výbor oddělení dětí, který bude plánovat a připravovat aktivity pro děti. V tomto výboru by měli pracovat lidé, kteří mají zájem a zkušenosti s prací s dětmi. Obvykle by do tohoto výboru měli patřit vedoucí oddělení sobotní školy, vedoucí prázdninové biblické školy, vedoucí mladší mládeže a dva nebo tři další lidé, kteří jsou zapálení pro práci s dětmi.

Pokud sbor organizuje prázdninové biblické školy, dětské sobotní školy, biblické kluby nebo setkávání nad biblickými příběhy, všechny tyto aktivity jsou pak řízeny právě oddělením dětí. (Viz str. 80.)

Každý, kdo je zapojen do práce s dětmi, musí nezbytně splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro práci s dětmi vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení pro konzultaci ohledně toho, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 8, str. 164, 165.)

Materiály – Materiálům a podkladům pro práci s dětmi se detailněji věnuje Poznámka č. 9, str. 165.

ODDĚLENÍ KOMUNIKACE

Služba oddělení komunikace vyžaduje podporu všech laických členů, církevních zaměstnanců i institucí. Oddělení komunikace podporuje kvalitní programy komunikace s veřejností (public relations), používání všech moderních komunikačních technik, technologií a médií pro hlásání evangelia. Sbor by tedy měl zvolit vedoucího oddělení komunikace, a pokud by to bylo třeba, zorganizovat také výbor komunikace.

„Musíme využít každý vhodný prostředek, abychom přinesli lidem světlo evangelia. Využijme tisk a každou možnost reklamy, abychom upoutali pozornost lidí na naše dílo.“ (6T 36)

„Je třeba hledat nové způsoby, jak oslovit lidská srdce. Některé metody používané v Božím díle se budou lišit od těch, které byly používány v minulosti.“ (Ev 105)

Vedoucí oddělení komunikace – Vedoucí oddělení komunikace by měl mít schopnost jednat s lidmi a náležitě reprezentovat církev, měl by mít dobrý úsudek, organizační schopnosti, dobré vyjadřovací a literární schopnosti a ochotu plnit potřebné úkoly.

Vedoucí shromažďuje a nabízí zprávy pro zveřejnění v místních médiích, spolupracuje s vedoucím oddělení komunikace při sdružení a při pravidelných členských shromážděních informuje sbor o těchto aktivitách. Oddělení komunikace při sdružení vedoucímu poskytuje potřebnou pomoc a instrukce.

Za celkový program komunikace sboru je zodpovědný především kazatel, proto úzce spolupracuje s oddělením komunikace jako poradce.

Každé oddělení sborové organizace může určit jednotlivce, který bude vedoucímu nebo výboru oddělení komunikace poskytovat informace o významných událostech.

Výbor oddělení komunikace – Ve velkých sborech může být výhodnější, aby s ohledem na mnohostranné potřeby komunikace s veřejností tuto práci zajišťoval speciální výbor. Tento výbor je zvolen sborem a vedoucí oddělení pak tomuto výboru předsedá. Členové tohoto výboru pak mohou být pověřeni jednotlivými specifickými zodpovědnostmi, jako je komunikace s tiskem, veřejnými médii, využívání internetového zpravodajství a sdělovacích prostředků provozovaných církví. Tam, kde je v oblasti sboru nějaká církevní instituce, člen jejího týmu pro styk s veřejností má být pozván, aby zasedal v tomto výboru.

Společný výbor komunikace – Jestliže více sborů v jedné oblasti vytvoří společný výbor komunikace, pak vedoucí tohoto oddělení z každého zainteresovaného sboru má být jeho členem a pracovat v souladu s dohodnutým plánem, podle něhož se koordinuje předávání zpráv a další mediální aktivity sborů. Výbor by

měl být zorganizován z podnětu vedoucího oddělení komunikace při sdružení a jeho setkání svolávána a vedena předsdou, kterého si tato skupina zvolí.

ODDĚLENÍ VÝCHOVY

Církev spravuje vlastní vzdělávací instituce – od mateřských škol až po univerzity – se záměrem předat studentům své ideály, učení, postoje, hodnoty, způsoby a zvyky. Právě poznání Boha, společenství a přátelství s ním při studiu a službě, podobnost Bohu v rozvoji charakteru – to vše jsou východiska, prostředky a cíle adventistického pojetí výchovy a vzdělávání.

Vedoucí oddělení výchovy – Sbor volí vedoucího oddělení výchovy, aby propagoval a získával podporu pro křesťanskou výchovu a vzdělávání. Vedoucí oddělení výchovy je také členem výboru *Sdružení pro domov a školu* a spolupracuje s tímto sdružením.

Sdružení pro domov a školu – Sbor, který provozuje školní zařízení, vytvoří *Sdružení pro domov a školu*, jehož účelem je zajišťovat základní vzdělávání a sjednotit úsilí rodiny, školy a sboru v jejich snaze zajistit dětem křesťanskou výchovu a vzdělání. Rodiče studentů, podporovatelé školy i členové sboru mají být pobuzováni k aktivnímu členství v tomto sdružení.

Mezi činovníky tohoto sdružení patří vedoucí, jeho zástupce, tajemník-hospodář, knihovník a tajemník oddělení výchovy. (Viz str. 169, 170.) Pro zajištění kontinuity práce je žádoucí, aby někteří z činovníků byli voleni opakovaně. Všichni tito činovníci musejí být členy církve.

Vedoucím *Sdružení pro domov a školu* by měl být člen církve, který má zkušenosti z práce s dětmi, je otevřený novým myšlenkám a je přesvědčen o důležitosti křesťanské výchovy a vzdělávání.

Tajemník-hospodář vede záznamy o činnosti sdružení a podává na počátku a na konci školního roku zprávy vedoucímu oddělení výchovy při sdružení. Finanční prostředky tohoto sdružení musejí procházet řádným účetnictvím sboru, pokladník je vede na samostatném účtu. Tyto prostředky podléhají reviznímu auditu podle platných pravidel přijatých církví.

Ředitel školy je členem výboru *Sdružení pro domov a školu* z titulu své funkce.

Správní rada školy – Administrativním útvarem řídicím každou základní nebo střední školu, kterou provozuje jeden konkrétní sbor, je správní rada školy, kterou zvolí buď daný sbor, nebo školní komise ustanovená výborem sboru. Tímto řídicím orgánem může být buď samostatná správní rada, výbor sboru nebo školní komise, kterou za tímto účelem zřídí výbor sboru. Činnost této rady je podrobněji vysvětlena v předpisech vydaných příslušnou divizí církve.

Členové správní rady školy mají být vybíráni na základě své oddanosti, přesvědčení a loajality ve vztahu k principům křesťanské výchovy, s ohledem

na jejich zdravý úsudek a takt, zkušenosti v oblasti školství, soudnost ve finančních otázkách a schopnosti. Mají být přesvědčeni o správnosti zásad a doporučení církve v otázkách výchovy a vzdělávání a být ochotni se jimi řídit.

Jestliže školu vytvořilo a spravuje několik sborů, potom jsou v jejím administrativním orgánu zástupci všech těchto sborů.

Jeden nebo dva členové správní rady školy by měli být vybráni z členů výboru sboru, aby byl výbor školy úzce napojen na výbor sboru.

Kazatel sboru by měl být členem správní rady. Jestliže školu spravuje více sborů, je obvyklé, že členy správní rady školy jsou kazatelé všech zainteresovaných sborů.

V případech základní a střední školy by měl být členem správní rady také její ředitel nebo vedoucí učitel.

Někteří členové správní rady školy by měli být vybráni také z řad rodičů, jejichž děti školu navštěvují. Rada tak bude moci využít pohledu a podnětu ze strany rodičů, kteří činnost školy sledují zblízka a mají s ní osobní zkušenosti.

Základními činovníky správní rady školy jsou předseda a tajemník. Jestliže školu provozuje jediný sbor, volí právě on předsedu správní rady.

Jedná-li se o školu zřízenou několika sbory, může být zvolen také hospodář, zástupce předsedy a zástupce tajemníka. Při svém prvním zasedání po zvolení si taková rada ze svých členů vybere a zvolí předsedu. Jestliže se zainteresované sbory nemožno shodnout, jmenuje předsedu správní rady školy buď výbor sdružení, nebo komise pro výchovu při tomto výboru. Ředitel školy bývá obvykle volen za tajemníka správní rady.

Jestliže školu spravuje více sborů, potom každé rozhodnutí správní rady, ze kterého vyplývají finanční závazky a požadavky vůči sborům, musí být předem předloženo ke schválení výborům těchto sborů.

Jestliže je pro školu vytvořena samostatná správní rada, je možno při volbě jejích členů a stanovení délky jejich funkčního období postupovat podle jednoho ze dvou možných systémů: (1) Všichni členové mohou být zvoleni na konci kalendářního či fiskálního roku na dobu jednoho roku. (2) Jednotliví členové rady mohou být na počátku jejího fungování zvoleni buď na jeden, dva nebo tři roky. Každý další rok pak budou nově voleni a obměňováni vždy jen někteří členové správní rady školy – a to na období následujících tří let. Smyslem tohoto systému je udržet ve správní radě vždy základní jádro zkušených členů, kteří zajistí kontinuitu činnosti rady. Uprázdňené pozice v průběhu funkčního období jsou doplněny přijetím nových členů, kteří však svou pozici zastávají jen po zbytek původního funkčního období.

Správní rada školy nebo školní komise se má v průběhu školního roku scházet v pravidelnou dobu a na pravidelném místě nejméně jednou měsíčně.

Předseda správní rady svolává a řídí její setkání, dohlíží na realizaci jejích rozhodnutí a podepisuje všechny finanční doklady vystavené tajemníkem rady. Z titulu své funkce je předseda také členem inspekční komise příslušné základní nebo střední školy. Ta má za úkol sledovat a hodnotit práci školy.

Tajemník pořizuje a vede zápisy z každého jednání rady, vystavuje finanční doklady (příkazy k úhradě finančních závazků nebo příjmové doklady) a vyřizuje za správní radu potřebnou korespondenci.

Jestliže školu spravuje pouze jeden sbor, práci hospodáře správní rady školy koná obvykle pokladník sboru nebo jeho zástupce. Ten přijímá školné či jiné příspěvky a na pokyn tajemníka správní rady (potvrzený podpisem předsedy) hradí pohledávky. Pokladník také vede pečlivě účetnictví a na pravidelném zasedání předkládá radě podrobnou zprávu o hospodaření. Pokud jde o školu zřízenou několika sbory, zvolí si její správní rada vlastního hospodáře.

ODDĚLENÍ KŘESŤANSKÉHO DOMOVA

Základním cílem oddělení křesťanského domova je posilovat manželský svazek a rodinu. Rodina byla ustanovena Božím stvořitelským činem a jejím základem už od počátku bylo manželství.

Je tím prvotním prostředím, kde se lidé učí poznávat důležité hodnoty a kde se rozvíjí schopnost prožívat blízký vztah s Bohem i s lidmi. Zdravé rodinné vztahy jsou tedy naprosto zásadní pro poslání církve, která má získávat a vychovávat nové učedníky.

Oddělení křesťanského domova propaguje biblické učení o rodině a zdůrazňuje Boží ideály pro rodinný život. Zároveň chce vést k pochopení zklamání a bolestí, které prožívají jednotlivci i rodiny v tomto hříšném světě. Toto oddělení usiluje o rozvoj pochopení, jednoty a lásky v domově i v širší Boží rodině. Chce napomáhat smíření mezi generacemi, jak je to zaslíbeno v elijášovském poselství proroka Malachiáše 4,5.6, a nabízet naději a podporu lidem, kteří jsou zraněni v důsledku zneužívání, nefungujících rodin a narušených vztahů. Nabízí také vzdělávání k prohloubení a k růstu rodinných vztahů. V případě potřeby by také mělo jedince, manželské páry či celé rodiny odkázat na odborné poradce.

Služba tohoto oddělení v jednotlivých sborech se zaměřuje na předmanželskou přípravu párů, programy k upevnění manželství a na vzdělávání rodičů. Zvláštní pozornost by měla být věnována potřebám rodin, v nichž žije jen jeden rodič, a rodinám s adoptovanými dětmi. Zároveň je zde prostor pro vzdělávání v oblasti efektivního evangelizačního působení rodin na jiné rodiny.

„Naše práce pro Krista musí začínat v rodině, v domově. (...) Není snad důležitějšího misijního pole. (...) Mnoho lidí však toto domácí prostředí hanebně zanedbává, a tak je zapotřebí představit Boží prostředky k nápravě, aby se na tomto nedobrému stavu něco změnilo.“ (AH 35)

„Božím záměrem je to, aby byly pozemské rodiny obrazem rodiny v nebi. Křesťanské domovy, které jsou založeny a vedeny v souladu s Božím plánem, jsou jedním z nejefektivnějších prostředků k formování křesťanského charakteru a k pokroku Božího díla.“ (6T 430)

„Poslání rodin a domovů se netýká jen jejich členů, ale sahá dál. (...) Vliv opravdového křesťanského domova na lidská srdce a životy je daleko mocnější než jakékoliv kázání.“ (MH 352)

Vedoucí oddělení křesťanského domova – Za vedoucí(ho) oddělení křesťanského domova může být zvolen buď jednotlivec, nebo manželský pár (viz str. 140, 141 pro definici manželství). Vedoucí tohoto oddělení musí vlastním příkladem ukazovat silné a rozvíjející se rodinné vztahy a vykazovat upřímný zájem o blaho všech rodin. Má-li být úspěšný ve své zodpovědnosti, musí chápat Boží plán pro pomoc těm, jejichž vztahy byly narušeny v důsledku hříchu. Vedoucí rovněž musí zachovávat přiměřenou diskrétnost a vědět, kdy a jak povzbudit ty, kdo jsou v kritické situaci, a odkázat je včas na odbornou pomoc.

Výbor oddělení křesťanského domova – Výbor sboru může zorganizovat také výbor oddělení rodiny a křesťanského domova, jemuž předsedá vedoucí tohoto oddělení.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č.10, str. 166.

ODDĚLENÍ ZDRAVÍ

Církev si uvědomuje, že zodpovědnost za představení Krista tomuto světu v sobě zahrnuje také i morální závazek chránit lidskou důstojnost tím, že bude představovat co nejvyšší úroveň fyzického, duševního i duchovního zdraví.

Kromě služby nemocným zahrnuje tato zodpovědnost také předcházení nemocem, a to prostřednictvím účinné zdravotní výchovy a propagace zásad celkového zdraví – tedy života bez tabáku, alkoholu, dalších drog a nečistých pokrmů. Tam, kde je to možné, mají být členové církve povzbuzováni, aby používali předně vegetariánskou stravu.

Vedoucí oddělení zdraví – Má-li sbor vytvářet a plnit účelný program v oblasti zdraví, je třeba, aby zvolil vedoucího oddělení zdraví či podle potřeby i jeho zástupce. Vedoucí by se měl zajímat o otázky zdraví a usilovat o propagaci církevních ideálů zdravého způsobu života nejen mezi členy, ale i ve společnosti – a to prostřednictvím zdravotně-osvětových programů, které církev nabízí. Měl by si udržovat přehled o programech a informacích, které reprezentují ideály a životní filozofii církve, a usilovat o jejich začlenění do účinné duchovně-zdravotní svědecké služby.

Výbor oddělení zdraví – Tam, kde je to proveditelné, může být vytvořen také výbor oddělení zdraví, který by vedl členy sboru i veřejnost v okolí sboru ke zdravému způsobu života a podílel se na evangelizačních snahách sboru

vhodnými programy zaměřenými na zdravotní i duchovní oblast života. Tento výbor v součinnosti s výborem oddělení osobní služby má organizovat různé programy v oblasti zdraví, mezi něž patří programy boje proti kouření, kurzy vaření, semináře o zdraví, semináře o zvládání stresu a podobné akce. Pokud kazatel sboru neslouží jako předseda tohoto výboru, má být z titulu své funkce alespoň jeho členem.

Organizace propagující zdravý životní styl – V některých zemích je možné vytvořit samostatné organizace mimo strukturu církve, které propagují zdravý životní styl. Do jejich zřizování by měl být zapojen vedoucí oddělení zdraví při daném sdružení.

Celosvětová sobotní sbírka pro oddělení zdraví – Celá tato sbírka má být odeslána na sdružení, kde je následně rozdělena podle stanovených předpisů. Na požádání sboru může sdružení vrátit sboru až 25% odeslané částky na krytí programů organizovaných místním oddělením zdraví.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 11, str. 166.

ODDĚLENÍ HUDBY A ZPĚVU

Volba osob zodpovědných za hudbu – Volbě vedoucích hudby a zpěvu je třeba věnovat velkou pozornost a vybírat ty, kteří jsou zcela odevzdaní Bohu a dokážou vybrat vhodnou hudbu pro všechny sborové bohoslužby a setkání. Hudba sekulární nebo pochybného žánru nemá být nikdy součástí bohoslužeb.

Ti, kteří jsou ve sboru odpovědní za hudbu a zpěv, mají úzce spolupracovat s kazatelem nebo staršími sboru, aby výběr hudby a písní byl v souladu s námětem kázání. Nemají pracovat nezávisle, ale pod vedením kazatele nebo starších. Měli by se s nimi radit nejen o výběru hudby, ale také o výběru zpěváků a hudebníků.

Výběr hudebníků a zpěváků – Duchovní hudba je důležitou součástí veřejné bohoslužby. Sbor musí pečlivě vybírat zpěváky a ostatní hudebníky, kteří by správně reprezentovali zásady církve. Mají to být členové sboru, sobotní školy nebo skupiny adventistické mládeže. Jelikož při bohoslužbách zaujímají významnou roli, měli by být také svým vzhledem a oděvem příkladem skromnosti a vkusu. Pro zpěváky pěveckého sboru je možné také mít zvláštní úbor.

Ve sboru může být organizováno několik pěveckých těles. Dětský pěvecký sbor je účinným nástrojem pro duchovní rozvoj, zapojení do sborové rodiny i pro evangelizaci.

ODDĚLENÍ NÁBOŽENSKÉ SVOBODY

Oddělení náboženské svobody prosazuje a propaguje myšlenku náboženské svobody, především s ohledem na svobodu svědomí. Náboženská svoboda zahrnuje základní lidské právo mít nebo přijmout náboženství podle vlastní volby, změnit náboženské vyznání na základě vlastního přesvědčení a svědomí, prožívat náboženství soukromě nebo společně s jinými, a to prostřednictvím bohoslužebných obřadů, slavením svátků a dnů odpočinku, náboženskými úkony a šířením svého náboženského přesvědčení, při respektování stejných práv ostatních lidí.

Vedoucí oddělení náboženské svobody – Vedoucí oddělení náboženské svobody spolupracuje s místním kazatelem a s oddělením náboženské svobody při příslušném sdružení či unii. Má působit pozitivním duchovním vlivem, být schopný vystupovat na veřejnosti, zajímat se o problematiku náboženské svobody, být schopný vyjadřovat se dobře písemnou formou a mít zájem o uchování svobody pro Boží lid.

Sdružení pro náboženskou svobodu – Každý sbor je z hlediska církve považován za určité neformální sdružení pro náboženskou svobodu a každý člen je považován za člena tohoto sdružení. Kazatel nebo starší sboru pak plní roli předsedy tohoto sdružení.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 12, str. 166.

ODDĚLENÍ KNIŽNÍ EVANGELIZACE

Oddělení knižní evangelizace koordinuje a propaguje misijní práci prostřednictvím křesťanské literatury. Toto oddělení řídí výbor oddělení knižní evangelizace ve spolupráci s patřičným vydavatelstvím dané oblasti. Oddělení pomáhá ostatním sborovým oddělením v propagaci, prodeji a distribuci předplacených časopisů a další misijní literatury. Ve spolupráci s kazatelem a s jinými odděleními vytváří plány systematického zapojování členů do misijní práce s literaturou.

„Existuje mnoho míst, kde lidé nemohou slyšet hlas kazatele; míst, kam mohou proniknout pouze naše publikace – knihy, časopisy a brožury obsahující biblické pravdy, které lidé potřebují.“ (CM 4)

Posláním tohoto oddělení je evangelizace a podpora duchovního růstu členů sboru. Ellen G. Whiteová povzbuzovala členy k tomu, aby „prodávali nebo rozdávali naši literaturu“. (Ms 126, 1902)

Prodej knih prostřednictvím knižních evangelistů – „Bůh hledá v našich sborech ty, kteří by vstoupili do jeho služby jako kolportéři – knižní evangelisté.“ (CM 20)

Šíření knih prostřednictvím všech členů církve – „Každý věřící se může zapojit do rozšiřování evangelizační brožury, letáků a knih obsahujících poselství pro tuto dobu.“ (CM 21)

Koordinátor oddělení knižní evangelizace – Koordinátor tohoto oddělení je sborem zvolen proto, aby vedl sborové aktivity v oblasti knižní evangelizace.

Výbor oddělení knižní evangelizace – Výbor tohoto oddělení je ustanoven výborem sboru a pracuje pod jeho vedením. Výboru předsedá koordinátor tohoto oddělení. Kazatel, vedoucí oddělení osobní služby a tajemník oddělení osobní služby jsou členy tohoto výboru z titulu své funkce. Všichni jeho členové mají vykazovat zájem a zkušenosti v oblasti knižní evangelizace.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 13, str. 167.

ODDĚLENÍ SOBOTNÍ ŠKOLY A OSOBNÍ SLUŽBY

Oddělení sobotní školy

Sobotní škola je prvořadým nábožensko-vzdělávacím programem Církve adventistů sedmého dne. Sleduje čtyři cíle: studium Písma, společenství, evangelizační zaměření a zdůrazňování celosvětové misie. Oddělení sobotní školy a osobní služby při Generální konferenci připravuje studijní pomůcky pro všechny věkové skupiny a návrhy programů pro různé části světa s ohledem na jejich kulturu, nabízí pomůcky a školení pro učitele sobotní školy a propaguje sbírky sobotní školy určené pro celosvětovou misijní práci.

„Sobotní škola je důležitou částí misijní práce nejen proto, že poskytuje mladým i starším lidem poznání Božího slova, ale proto, že v nich vzbuzuje lásku k biblickým pravdám a touhu, aby Bibli sami studovali. Nejdůležitější je však to, že je vede, aby svůj život podřídili biblickému učení.“ (CSW 10.11)

„Je-li sobotní škola správně vedena, stává se jedním z velkých Božích nástrojů, jímž jsou lidé přiváděni k poznání pravdy.“ (CSW 115)

Činovníci výboru sobotní školy – Činovníci sobotní školy a členové jejího výboru jsou voleni sborem. Patří mezi ně vedoucí celého oddělení a případně i jeho zástupci, tajemník a podle potřeby jeho zástupci, vedoucí každé věkové kategorie, včetně sobotní školy pro dospělé, vedoucí oddělení dětí (nebo i vedoucí prázdninové biblické školy) a investiční tajemník.

Činovníci, učitelé a všichni členové sobotní školy mají spolupracovat s ostatními odděleními sboru v evangelizačním úsilí o záchranu lidí. Mají ze všech sil konat evangelizaci prostřednictvím pravidelných tříd sobotní školy a dalších aktivit, jako jsou biblické kurzy s kazatelem, prázdninová biblická škola, sobotní školka, biblické kluby či setkání nad biblickými příběhy.

Výbor sobotní školy je administrativním orgánem sobotní školy. Tvoří jej následující činovníci: vedoucí oddělení, který výboru předsedá, jeho případní zástupci, tajemník (podle potřeby i jeho zástupci), vedoucí jednotlivých odvětví sobotní školy, investiční tajemník, vedoucí oddělení osobní služby, vedoucí oddělení dětí (nebo také vedoucí prázdninové biblické školy), jeden ze starších sboru (určený výborem sboru nebo výborem starších) a kazatel.

Jakmile byli činovníci zvoleni, vedoucí svolá výbor sobotní školy a ten určí další činovníky podle potřeby pro různá odvětví, kteří pak neslouží jako členové výboru sobotní školy. Takovými pomocníky mohou být zástupci vedoucích jednotlivých odvětví, jejich tajemníci a také ti, kteří jsou v rámci sobotní školy zodpovědní za hudbu, zpěv a vítání.

Kromě výše jmenovaných činovníků zkoumá výbor sobotní školy potřeby všech oddělení a skupin sobotní školy a určuje jejich učitele. Jmenování učitelů musí schválit výbor sboru. Vzhledem k důležitosti zachování celistvosti komplexního studijního plánu sobotní školy a kvality vyučování je třeba velmi pečlivě vybírat učitele. Při výběru učitelů pro dětskou sobotní školu by měl výbor tuto záležitost konzultovat s vedoucími jednotlivých odvětví pro různé věkové skupiny. Všichni učitelé mají být řádnými členy církve.

Výbor sobotní školy vedený vedoucím tohoto oddělení zodpovídá za úspěšnou činnost celé sobotní školy. Výbor se má scházet pravidelně, úměrně potřebám. Zajišťuje, aby byly vždy k dispozici v dostatečném množství pomůcky, včetně lekcí sobotní školy¹⁴, které připravuje Generální konference.

Vedoucí sobotní školy a ostatní činovníci – Vedoucí sobotní školy je vedoucím činovníkem sobotní školy. Jakmile je zvolen, má plánovat, aby sobotní škola co nejplynuleji a nejučinněji plnila svou funkci. Vedoucí má podporovat plány a důrazy oddělení sobotní školy při sdružení. Očekává se od něho také, že bude uskutečňovat rozhodnutí výboru sobotní školy týkající se činnosti sobotní školy. Podle potřeby může být ve sboru zvolen také jeden nebo více zástupců vedoucího sobotní školy.

Tajemník tohoto oddělení vyplní ihned po poslední sobotě každého čtvrtletí čtvrtletní zprávu do příslušného formuláře a ve stanovený čas ji odešle vedoucímu oddělení sobotní školy a osobní služby při příslušném sdružení. Kopii této zprávy si tajemník uloží, další kopie předá vedoucímu oddělení a kazateli a zprávu představi při členském shromáždění.

¹⁴ Sabbath School Bible Study Guide – v češtině „Průvodce studiem Bible“ (Biblické úkoly).

Investiční tajemník podporuje a propaguje investiční plán na podporu misijní práce ve všech odvětvích sobotní školy a zajišťuje informovanost všech členů ohledně realizace těchto plánů.

Vedoucí prázdninové biblické školy propaguje, organizuje a vede evangelizační prostřednictvím každoroční prázdninové biblické školy. V některých sborech může být tato zodpovědnost svěřena vedoucímu oddělení dětí.

Výbor sobotní školy může po konzultaci s vedoucími jednotlivých odvětví jmenovat vedoucího hudby a zpěvu, jehož povinností je vést hudební program sobotní školy. Hudba, jako součást bohoslužby, má být zaměřena na Boží oslavu. Zpěváci i hudebníci mají být vybíráni stejně pečlivě jako ostatní činovníci sobotní školy a hodnoceni podle stejných měřítek. (Viz str. 89, 142.) V sobotní škole, kde je zapotřebí varhaník nebo pianista, je jmenuje výbor sobotní školy.

Vedoucí jednotlivých odvětví sobotní školy – Výbor sboru zvolí pro každé odvětví sobotní školy vedoucího. Podle potřeby může určit i jejich zástupce. Podrobnější informace o věkových kategoriích od malých dětí až po dospělé jsou k dispozici v *Příručce pro sobotní školu*¹⁵. Tato příručka poskytuje také informace o externím oddělení sobotní školy, které se stará o ty, kteří se sobotní školy ve sboru nemohou zúčastňovat.

Učitelé sobotní školy – Všechny učitele sobotní školy vybírá výbor sobotní školy a schvaluje výbor sboru. Vybraní učitelé mají mít předpoklady k učení a mají být ochotni se dále vzdělávat a rozvíjet své učitelské schopnosti. Mají se pečlivě připravovat, pravidelně a včas docházet do sobotní školy a být příkladem v každodenním studiu lekcí sobotní školy.

Výbor by měl obzvláště pečlivě vybírat učitele pro děti a mládež, především z těch lidí, kteří vnímají potřeby dětí a mládeže a jsou schopni tyto potřeby naplňovat. Každý, kdo se zapojuje do práce s dětmi, musí splňovat podmínky, které určuje církve nebo místní legislativa (např. potřebný certifikát nebo ověření minulosti). Představitelé sboru by se tedy měli obrátit na příslušné sdružení pro informace, které požadavky jsou v jejich podmínkách nutné. (Poznámka č. 8, str. 164.) Všichni učitelé sobotní školy by měli být povzbuzováni k účasti na školeních a kurzech nabízených oddělením sobotní školy při sdružení.

Oddělení sobotní školy by mělo organizovat každý týden setkání učitelů.

S vědomím toho, že „pouze lidé, kteří utvrdili svou mysl pravdami Bible, obstojí v posledním velkém sporu“ (GC 593.594), by měli představitelé sobotní školy povzbuzovat k pravidelnému a systematickému studiu Božího slova. Smysem lekcí sobotní školy (*Průvodce studiem Bible*), které vydává Generální konference nebo divize, je povzbudit ke každodennímu zamyšlení nad Bibli. Právě tato praxe silně přispívá k udržování jednoty celosvětové církve. Každý člen má mít přístup k těmto studijním materiálům odpovídajícím jeho věkové kategorii.

¹⁵ Sabbath School Handbook – tato příručka zatím ještě neexistuje v českém překladu.

Stejně tak by měl mít každý vedoucí a učitel k dispozici také potřebné pomůcky, které jsou za tímto účelem vydávány Generální konferencí a/nebo divizí.

Čas, který mají učitelé vymezený ke studiu se svou třídou, by měl být minimálně třicet minut.

Dary sobotní školy – Všechny finanční dary vybrané v rámci sobotní školy mají být tajemníkem oddělení náležitě zaevidovány a předány co nejdříve pokladníkovi. Také dary z externích oddělení sobotní školy jsou přidány k těmto pravidelným sbírkám. Mnohé sobotní školy organizují také sbírku pro krytí nutných nákladů tohoto oddělení. S výjimkou těchto fondů na nezbytné výdaje oddělení jsou určeny všechny dary sobotní školy na podporu misijní práce a mají být předány v plné výši pokladníkovi sdružení. Mezi dary sobotní školy patří pravidelné každotýdenní sbírky sobotní školy, sbírka třinácté soboty, investiční fond a zvláštní dary vděčnosti (např. při příležitosti narozenin). Každý z těchto darů má být evidován jako samostatný fond v rámci finančního systému církve. Tyto prostředky jsou poté přerozdělovány podle stanovených pravidel. Sbor ani sdružení nemají právo ponechat si tyto prostředky.

Tam, kde se používá kalendář účelových sbírek, se sbírka na výdaje sobotní školy a misijní sbírky nemají provádět společně a pak se dodatečně dělit podle dohodnutého systému nebo poměru. Kombinovaný systém sbírky může být použit tam, kde církev přijala se souhlasem divize takový plán.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 14, str. 167.

Oddělení osobní služby

Oddělení osobní služby zajišťuje materiály a vychovává členy k tomu, aby se svým úsilím připojili k práci kazatelů a sborových činovníků při zvěstování evangelia. Toto oddělení nese také hlavní zodpovědnost za programy na pomoc potřebným.

Výbor oddělení osobní služby – Výbor oddělení osobní služby vede misijní aktivity sboru a pracuje pod vedením výboru. Tento výbor by se měl scházet alespoň jednou měsíčně. Mezi jeho členy má patřit kazatel, starší sboru, pokladník a vedoucí dalších oddělení, která jsou ve sboru aktivní. Výbor osobní služby může dle potřeby vytvořit podvýbory a pověřovat je plněním určitých úkolů. Všechny tyto podvýbory podávají své návrhy a zprávy výboru oddělení osobní služby. Výbor oddělení osobní služby a jeho vedoucí jsou odpovědní za organizování služby a činnosti malých skupinek.

Činovníci oddělení osobní služby – Činovníci oddělení osobní služby, mezi něž patří vedoucí (případně i jeho zástupci) a tajemník, jsou voleni sborem.

Vedoucí tohoto oddělení, který je zároveň i předsedou výboru oddělení osobní služby, má vychovávat a vést sbor k aktivní misijní službě. Každý měsíc při zvláštní sobotní bohoslužbě zaměřené na misijní poslání a při členských shromážděních představuje sboru celkový obraz sborové misijní činnosti a aktivit. Mohou být určeni i jeho zástupci, kteří budou koordinovat organizaci biblického korespondenčního kurzu, biblickou evangelizaci, distribuci literatury, veřejné sbírky, činnost malých skupinek, vzdělávání členů ke službě a další misijně zaměřené aktivity.

Tajemník tohoto oddělení slouží jako zástupce církevního vydavatelství pro všechna oddělení sboru. Úzce spolupracuje s vedoucím oddělení osobní služby při přípravě evangelizačních programů sboru.

„Adventističtí muži“ – Adventističtí muži jsou jednou z podpůrných aktivit oddělení osobní služby. Zaměřuje se na laickou kazatelskou službu, duchovní službu ve věznicích, dobročinnou službu a pomoc potřebným.

Koordinátor biblického korespondenčního kurzu – Koordinátor biblického korespondenčního kurzu organizuje aktivity korespondenčního kurzu konané pro veřejnost. Při své práci úzce spolupracuje s kazatelem, s koordinátorem pro práci se zájemci a s vedoucím oddělení osobní služby.

Vedoucí Adventistické dobročinné a sociální služby¹⁶ – Vedoucí Adventistické dobročinné a sociální služby, případně i jeho zástupce, a tajemník-pokladník jsou voleni sborem. Tato organizace se věnuje sběru a přípravě šatstva, potravin a jiných potřebných věcí pro lidi v nouzi, a úzce tak spolupracuje s oddělením Adventističtí muži, s diakony a diakonkami a dalšími odděleními sboru v jejich misijním působení ve společnosti. Její služba však zahrnuje více než poskytování materiální pomoci. Zaměřuje se na zjišťování specifických potřeb a na jejich naplňování aktivitami, jako jsou vzdělávací semináře, různé aktivity pro rozvoj, návštěvy, poradenství a další činnosti důležité pro společnost.

Vedoucí Adventistické dobročinné a sociální služby je členem rady oddělení osobní služby a výboru sboru. Jestliže sbor provozuje vlastní centrum komunitních služeb, potom na jeho činnost dohlíží výbor oddělení osobní služby. Ten určí i vedoucího tohoto centra, který je zároveň i členem výboru oddělení osobní služby a výboru sboru.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 15, str. 168.

¹⁶ V anglicky mluvícím prostředí se užívá pro sociální službu sborů zažitého názvu „Dorcas Society“, který odpovídá dřívějšímu českému názvosloví, kdy na sborech tato činnost fungovala pod označením „Tabita“.

Spisy ducha proroctví

Písmo dosvědčuje, že jedním z darů Ducha svatého je proroctví. Tento dar je rozpoznávacím znakem církve ostatku a věříme, že se projevil ve službě Ellen Whiteové. Její spisy promlouvají s prorockou autoritou a poskytují církvi útěchu, vedení, rady a usměrnění. Jasně z nich vyplývá, že Bible je měřítkem, kterým má být posuzováno veškeré učení a zkušenost. (Nu 12,6; 2Pa 20,20; Am 3,7; Jl 3,1.2; Sk 2,14-21; 2Tm 3,16.17; Žd 1,1-3; Zj 12,17; 19,10; 22,8.9.)

Koordinátor pro spisy Ellen Whiteové – Sbor si zvolí koordinátora pro spisy Ellen Whiteové s odpovědností představovat důležitost a správné používání spisů ducha proroctví. Koordinátor spolupracuje s činovníkem sboru zodpovědným za prodej literatury.

ODDĚLENÍ KŘESŤANSKÉHO SPRÁVCOVSTVÍ

Oddělení křesťanského správcoství povzbuzuje členy církve k tomu, aby jako odpověď na Boží milost dali Pánu do služby vše, co od něj mají. Naše zodpovědnost za dobré spravování toho, co nám bylo svěřeno, zahrnuje více než jen oblasť peněz. Týká se také např. správné péče o tělesné i duševní zdraví, správného využívání svého času, schopností, duchovních darů, vlivu či vztahů, řeči, péče o životní prostřední a hmotný majetek. Oddělení má pomáhat členům zapojit se do Božího díla a podílet se na naplňování svého poslání správným zapojením všech darů, prostředků a možností, které nám k tomu dal.

Když Boží Duch začne působit v našem životě, potom „lidé naplnění Kristovou láskou se budou řídit příkladem toho, který se kvůli nim stal chudým, aby oni jeho chudobou zbohatli. Všechny dary přijaté od Boha, jako jsou peníze, čas nebo moc, budou považovat pouze za prostředky k povznesení díla evangelia.“ (AA 71)

Vedoucí oddělení křesťanského správcoství – Vedoucí tohoto oddělení by měl sám žít podle principů moudrého křesťanského správcoství a rozumět duchovnímu i finančnímu rozměru služby církve. Ve své službě spolupracuje s vedoucím oddělení křesťanského správcoství při sdružení, s místním kazatelem a výborem sboru. Zároveň plní roli spojovacího článku mezi oddělením křesťanského správcoství při sdružení a místním sborem.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 16, str. 168.

ODDĚLENÍ SLUŽBY ŽEN

Oddělení služby žen bylo vytvořeno proto, aby povzbuzovalo, podporovalo a motivovalo ženy v jejich každodenním životě jako ty, které následují Ježíše Krista a patří do jeho církve.

Cílem tohoto oddělení je:

1. Podporovat duchovní růst a duchovní oživení.
2. Zdůrazňovat, že ženy mají jako Bohem stvořené a vykoupené bytosti nezměrnou cenu.
3. Připravit je pro službu a ukázat ženský pohled na záležitosti církve.
4. Naplňovat široké spektrum potřeb žen, s ohledem na multikulturní a multi-etnická hlediska.
5. Spolupracovat s ostatními odděleními v zájmu služby žen a pro ženy.
6. Rozvíjet dobrou spolupráci mezi ženami v celosvětové církvi, která povzbuzuje přátelství, vzájemnou podporu a kreativní výměnu myšlenek a informací.
7. Vést a povzbuzovat ženy, vytvářet prostředí pro jejich zapojení v církvi.
8. Hledat způsoby a prostředky, jak povzbudit každou ženu, aby využila své dary k rozvoji globálního poslání církve.

Výbor a vedoucí oddělení služby žen – Vedoucí oddělení služby žen má za úkol rozvíjet specifické aktivity, které budou napomáhat k rozvoji a zapojení žen do služby. Vedoucí oddělení také předsedá výboru oddělení služby žen a přináší návrhy a propracovává plány, které rozšiřují možnosti zapojení žen do služby církve.

Vedoucí je také členkou výboru sboru a zahrnuje aktivity a programy pro ženy do širšího programu sboru. K jejím zodpovědnostem patří informovat sbor o přínosu oddělení služby žen pro život sboru. Pomůcky a materiály, případně školení, pro ni zajišťuje vedoucí oddělení služby žen při sdružení.

Vedoucí oddělení služby žen má být žena citlivé povahy, se zájmem o druhé lidi, má se zajímat o službu a potřeby žen, má mít vyvážené postoje, schopnost povzbuzovat jiné ženy k rozvíjení jejich duchovních darů a schopnost pracovat se ženami, kazatelem i výborem sboru.

Výbor oddělení služby žen napomáhá rozvoji tohoto oddělení ve sboru. Výbor mají tvořit lidé, kteří se zajímají o široké spektrum potřeb a odvětví služby žen, lidé různého obdarování a zkušeností.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 17, str. 168.

ODDĚLENÍ ADVENTISTICKÉ MLÁDEŽE

Jednotlivé organizace pracující s mládeží v rámci sboru úzce spolupracují s oddělením adventistické mládeže při sdružení.

Oddělení mládeže – Sbor pracuje s mládeží a pro ni prostřednictvím oddělení mládeže. Pod vedením oddělení mládeže mají mladí lidé, ve spolupráci s celosvětovou církví, společně usilovat o vytváření struktur a programů pro mládež, které umožní rozvoj duchovní, duševní i fyzické oblasti jejich života, rozvíjet vzájemné křesťanské vztahy a aktivně se zapojovat do evangelizačního úsilí celosvětové církve. Ve snaze naplnit učednický model církve je cílem oddělení mládeže *přivést* mladé lidi do spásného vztahu s Kristem, *posílit* v nich důvěru v jeho Slovo, aby odráželi charakter podobný Kristu, *vzdělávat* je, jak sloužit církvi a společnosti s využitím jejich duchovních darů, a *vyslat* je, aby oslovili společnost v moci Ducha svatého.

Poslání oddělení mládeže – Vést mladé lidi k prožívání zachraňujícího vztahu s Ježíšem Kristem a pomoci jim přijmout jeho pozvání k učednictví.

Motto oddělení mládeže – Neboť Kristova láska nás váže (2K 5,14).

Cíl oddělení mládeže – V mé generaci nést adventistické poselství celému světu.

Programy oddělení mládeže jsou určeny pro tři velké věkové kategorie, jmenovitě: mladší mládež (Adventurers: věk 6–9 a Pathfinder: věk 10–15), starší mládež (Ambassadors: věk 16–21 a mladí dospělí (Young Adults): věk 22–30+) a studenti na vysokých školách (Public Campus Students): věk 18–30+.

V Česko-Slovenské unii používáme rozdílné rozdělení věkových kategorií mládeže a dětí:

Oddělení dětí – věk do 15 let (základní formy činnosti – Klub Pathfinder, Dětská sobotní škola).

Oddělení mládeže – věk 16–30+ (základní formy činnosti – aktivity mládeže, Sobotní škola mládeže, INRoad).

Programy oddělení dětí a mládeže jsou rozděleny podle věku následovně: předškolní děti (program „Broučci“ věk 3–6), raně školní děti (program „Kolibrík“ věk 6–10), druhý stupeň ZŠ (program „Pathfinder – SRP“ věk 11–15), mladší mládež (studenti – věk 16–21), starší mládež (mladí dospělí – věk 22–30+).

V rámci tohoto dělení existují specifické podskupiny, jako jsou roveři (věk 15–18) – jedná se o mladší mládež, která chce být aktivní v oddělení dětí – Klubu Pathfinder. Dále to pak jsou vysokoškolští studenti (18+), pro které je zde program INRoad. Aktualizovanou verzi Církevní příručky týkající se organizace a činnosti mládeže v našich podmínkách naleznete na konci kapitoly.

Bůh řekl Mojžíšovi: „A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima“ (Dt 6,6–9).

A apoštol Pavel dodává: „Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě“ (1Tm 4,12).

„Dnes máme armádu mládeže, která může mnoho vykonat, bude-li správně vedena a povzbuzována. (...) Přejeme si, aby byla Bohem pozhnaná. Chceme, aby vykonala svůj díl v dobře připravených plánech pro pomoc další mládeži.“ (General Conference Bulletin, 29. a 30. 1. 1893, str. 24)

„Odevzdají-li mladí lidé své srdce Bohu, naše zodpovědnost za ně nekončí. Musíme je získat pro Boží dílo a vést k přesvědčení, že Pán od nich očekává, aby vykonali něco pro pokrok jeho věci. Nestačí jen ukazovat, jak mnoho je třeba vykonat, ale je třeba naléhat na mladé lidi, aby se aktivně zapojili do práce. Musíme je poučit, jak mají pro Mistra pracovat. Musíme je vychovávat, usměrňovat a připravovat, aby si osvojili nejlepší metody k získání lidí pro Krista. Učme je, aby se snažili klidným a nepředstíraným způsobem pomáhat svým mladým přátelům. Předkládejme jim systematicky potřeby a účel různých odvětví evangelizace, kterých se mohou zúčastnit. Učme je a pomáhejme jim. Tak se naučí pracovat pro Boha.“ (GW 210)

„S takovou armádou pracovníků, jakou může být naše správně vedená mládež, může být toto poselství o ukřižovaném, zmrtvýchvstalém a brzy přicházejícím Spasiteli přineseno v krátké době celému světu.“ (MYP 196)

V každém sboru má být aktivní oddělení mládeže. Je však důležité, aby program mládeže nebyl oddělen od ostatní činnosti sboru. Kromě účasti v mládežnické organizaci mají být mladí lidé zapojeni do činnosti a zodpovědnosti ve všech oblastech života sboru. Mohou být voleni např. jako starší sboru, diakoni či diakonky, a tak spolupracovat a učit se od zkušených činovníků.

„Bůh žádá mladou sílu, horlivost a odvahu, aby dílo mohlo jít kupředu ve všech oblastech. Vyvolil mladé lidi, aby přispívali k pokroku jeho díla. Plánovat s jasnou myslí a provádět věci odvážnou rukou, to vyžaduje čerstvé a nepotřebované síly. Bůh vyzývá mladé muže a ženy, aby mu dali sílu svého mládí.

Uplatněním svých sil, jasným myšlením a pevným jednáním mají přinášet slávu Bohu a spasení svým bližním.“ (GW 67)

Výbor oddělení mládeže – Výbor oddělení mládeže v rámci sboru zastřešuje a zodpovídá za plánování jednotlivých aktivit a činností souvisejících s mládeží. (Viz str. 127.) Tvoří jej tito sborem volení činovníci: vedoucí oddělení Mladí dospělí (Young Adults), koordinátor pro práci se studenty na vysokých školách, vedoucí Klubu Ambassador, Klubu Pathfinder a Klubu Adventurer a také vedoucí oddělení osobní služby, vedoucí oddělení sobotní školy mládeže, vedoucí oddělení dětí, vedoucí oddělení zdraví, ředitel církevní školy, rádce oddělení mládeže a kazatel. Vedoucí mládeže, vedoucí Klubu Ambassador, vedoucí Klubu Pathfinder, vedoucí Klubu Adventurer, koordinátor práce se studenty jsou členy výboru sboru.

Nejsou-li ve sboru Klub Ambassador a oddělení pro dospělou mládež (Young Adults), tak do doby, kdy budou zřízena, výbor oddělení mládeže pověří oddělení pro starší mládež, aby vytvořilo aktivity i pro mladé lidi, kteří patří do dvou výše jmenovaných oddělení.

V částech světa, kde Pathfinder ani Adventurer nepůsobí, tak do doby, než v těchto oblastech budou vytvořena, výbor oddělení mládeže bude připravovat příslušné aktivity pro mladší mládež.

Vedoucí mládeže může předsedat výboru oddělení adventistické mládeže. Výbor se má scházet podle potřeby a rozvíjet krátkodobé i dlouhodobé plány a cíle pro efektivní službu. (Poznámka č. 18, str. 169.)

Výbor oddělení mladší mládeže – Výbor oddělení mladší mládeže zodpovídá za aktivity mladší mládeže a pracuje v koordinaci s výborem oddělení mládeže.

Sbor do oddělení mladší mládeže volí tyto činovníky: vedoucího, zástupce vedoucího, tajemníka-pokladníka a vedoucího hudby a zpěvu. Tato skupina tvoří jádro výboru oddělení mladší mládeže, která následně volí další činovníky zodpovědné za jednotlivé aktivity oddělení.

Oddělení pro práci se studenty na vysokých školách (Public Campus Ministries) – Oddělení pro práci se studenty na školách podporuje činnost oddělení mládeže, ve spolupráci se sdružením AMICUS vytváří vize a strategické plány pro službu ve prospěch adventistických studentů (věk 18–30+), kteří studují na vysokých školách nebo univerzitách, které nespravuje naše církve.

Vedoucí/koordinátor oddělení pro práci se studenty na vysokých školách – Církve může jmenovat vedoucího/koordinátora oddělení pro práci se studenty na vysokých školách, který po konzultaci a s podporou výboru oddělení mládeže rozvíjí aktivity cílené na naplňování specifických potřeb vysokoškolských studentů v institucích, které nejsou spravovány Církví adventistů sedmého dne.

Klub Ambassador – Klub Ambassador nabízí specializovaný program zaměřený na potřeby mladých lidí ve věku 16 až 21 let. Mladým lidem v tomto věku nabízí strukturovanou organizaci a propaguje jejich aktivní zapojení do života církve na místní i světové úrovni. Záměrem tohoto klubu je posílit a podpořit službu mladých lidí v církvi. Vede je k prožívání a sdílení svého osobního vztahu s Kristem, pomáhá jim rozvíjet životní styl, který je v souladu s věroučnými principy Církve adventistů sedmého dne, poskytuje možnost rozvíjet různé odborné zájmy a nabízí jim bezpečný prostor pro utváření a budování dlouhodobých přátelství. Aktivity tohoto klubu musí být v souladu s pravidly příslušného sdružení a moudře koordinovány s ostatními aktivitami mládeže v místním sboru.

Výbor Klubu Ambassador – Výbor klubu Ambassador zodpovídá za aktivity klubu a funguje ve spolupráci s výborem oddělení mládeže.

Sbor do oddělení mladší mládeže volí tyto činovníky: vedoucího, zástupce vedoucího, tajemníka-pokladníka a vedoucího hudby a zpěvu. Tato skupina tvoří jádro výboru oddělení mladší mládeže, který následně volí další činovníky zodpovědné za jednotlivé aktivity oddělení.

Klub Pathfinder – Klub Pathfinder je církevní program, který v kontextu duchovního rozvoje a evangelizačního zaměření nabízí dětem a mládeži ve věku od 10 do 15 let možnost uplatnit touhu po dobrodružství a poznávání. Zahrnuje pečlivě připravené aktivity v přírodě, její poznávání, rozvoj zručnosti a prostor pro koníčky a zájmy.

Výbor Klubu Pathfinder – Vedoucí Klubu Pathfinder a jeho zástupci jsou voleni sborem. (Viz str. 101, 169, 170.) Jsou-li zvoleni dva zástupci, pak by to měl být jeden muž a jedna žena. Jeden z nich pak může sloužit jako tajemník a pokladník.

Do vůdcovského týmu oddělení Klubu Pathfinder mohou patřit i odborní instruktoři a rádci, kteří jsou zodpovědní za oddíly čítající šest až osm členů.

Materiály k této práci poskytují vedoucí oddělení mládeže při sdružení.

Každý, kdo je zapojen do práce s nezletilými, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro tento typ práce vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení, aby zjistili, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 8, str. 164, 165.)

Klub Adventurer – Klub Adventurer je církevní program zaměřený na rodiče a jejich děti ve věku 4 až 9 let. Jeho cílem je stimulovat dětskou zvědavost, proto nabízí věkově odpovídající volnočasové aktivity pro rodiče i děti, které jsou zaměřeny na rozvoj zručnosti, poznávání Božího stvoření a na další činnosti odpovídající zájmům dětí v tomto věku. Všechny aktivity sledují také duchovní

hledisko a připravují děti pro zapojení do dalších sborových programů, jako je např. Klub Pathfinder.

Výbor Klubu Adventurer – Vedoucí Klubu Adventurer a jeho zástupci jsou voleni sborem. (Viz str. 95, 169.) Další spolupracovníky si volí organizační tým klubu.

Materiály k této práci poskytuje vedoucí oddělení mládeže při sdružení.

Každý, kdo je zapojen do práce s nezletilými, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro tento typ práce vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení, aby zjistili, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 8, str. 164, 165.)

Činovníci oddělení adventistické mládeže – Vedoucí všech pěti organizačních složek pro práci s mládeží mají svým životem poukazovat na Boží charakter a projevovat nejen zájem o šíření evangelia, ale i nakažlivé nadšení. Pět vedoucích je členy výboru sboru. Aby motivovali ostatní mladé lidi ke spolupráci a přijetí zodpovědnosti, musejí často sami ustoupit do pozadí – vést, radit a povzbuzovat mladé lidi a pomáhat jim získat zkušenosti a radost z úspěchů. Vedoucí také sledují postoje a názory mládeže a snaží se zapojit každého vhodného jednotlivce do aktivit oddělení mládeže.

Vedoucí jsou v blízkém kontaktu s kazatelem, s příslušnými poradci a vedoucím oddělení mládeže při sdružení. Snaží se využít všech příležitostí k dalšímu vzdělávání a vést svá oddělení k dobré spolupráci se sborem a sdružením.

Zástupci vedoucích (pokud jsou určeni) pomáhají vedoucím a za jejich nepřítomnosti přejímají zodpovědnost za vedení. Příslušné výbory je mohou pověřit také dalšími zodpovědnostmi.

Tajemníci-pokladníci vedou záznamy o aktivitách oddělení mládeže, odesílají vedoucímu oddělení mládeže při sdružení měsíčně zprávy (pomocí určeného formuláře) a povzbuzují mladé lidi, aby se s celým sborovým společenstvím sdíleli o zkušenosti ze své svědecké činnosti.

Jejich zástupci (pokud jsou určeni) jim pomáhají podle vzájemné domluvy s jejich prací.

Poradce oddělení adventistické mládeže – Může jím být starší sboru nebo jiná vhodná osoba ve výboru sboru, která dobře rozumí cílům oddělení mládeže, má pochopení pro mladé lidi a vnímá potřebu jejich zapojení do služby sboru. Slouží jako poradce činovníků oddělení mládeže a pravidelně se s nimi setkává při zasedání výboru oddělení mládeže. Spolupracuje úzce s vedoucími jednotlivých oddělení mládeže.

Poradce se má seznámit s vedoucími oddělení mládeže při sdružení, má je informovat o všech změnách činovníků mládeže a dalších souvisejících věcech.

Má se účastnit kurzů pro práci s mládeží při sdružení spolu s vedoucími oddělení mládeže, aby mohl vnímat rozvoj služby pro mladé.

Z důvodu kontinuity je vhodné, aby tento poradce mohl zastávat svou služebnost po několik období.

Každý, kdo je zapojen do práce s nezletilými, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro tento typ práce vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení, aby zjistili, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 8, str. 164, 165.)

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 19, str. 169.

UVEDENÍ DO SLUŽEBNOSTI

Všichni nově zvolení činovníci sboru mohou být do své služby uvedeni v rámci zvláštní části bohoslužby, kterou vede ordinovaný kazatel nebo kazatel s povolením. Pokud nemůže být kazatel přítomen, může tuto bohoslužbu uvedení do služebnosti vést starší sboru, pokud se ovšem netýká uvedení do služby starších, diakonů a diakonek. Pokud sbor uspořádá toto veřejné uvedení do služebnosti, pak by se mělo týkat vedoucích všech sborových oddělení a organizací.

ORGANIZACE A ČINNOSTI MLÁDEŽE V ČESKO-SLOVENSKÉ UNII

Výbor oddělení dětí a mládeže – Výbor oddělení dětí a mládeže v rámci sboru zastřešuje a zodpovídá za plánování jednotlivých aktivit a činností souvisejících s dětmi a mládeží. (Viz str. 120, 121.) Tvoří jej tito sborem volení činovníci: vedoucí oddělení dětí (Klub Pathfinder), vedoucí mládeže, vedoucí oddělení sobotní školky a sobotní školy mládeže, kazatel (popřípadě koordinátor práce se studenty na VŠ) a také vedoucí oddělení osobní služby, vedoucí oddělení sobotní školy mládeže a vedoucí oddělení zdraví.

Vedoucí oddělení dětí nebo oddělení mládeže, který je zároveň členem výboru dětí a mládeže, předsedá tomuto výboru. Výbor se má scházet podle potřeby a rozvíjet krátkodobé i dlouhodobé plány a cíle pro efektivní službu. (Poznámka č. 18, str. 169.)

Výbor oddělení mládeže – Výbor oddělení mládeže zodpovídá za aktivity mládeže a pracuje v koordinaci s výborem oddělení dětí a mládeže.

Sbor do oddělení mládeže volí tyto činovníky: vedoucího, zástupce vedoucího, tajemníka-pokladníka a vedoucího hudby a zpěvu. Tato skupina tvoří jádro výboru oddělení mládeže a následně volí další činovníky zodpovědné za jednotlivé aktivity oddělení.

Oddělení pro práci se studenty na vysokých školách (INRIroad) – Oddělení pro práci se studenty na vysokých školách podporuje činnost oddělení mládeže a vytváří vize a strategické plány pro službu adventistickým studentům (ve věku 18–30+) i studentům

*z mimocírkevního prostředí, kteří studují na vysokých školách nebo univerzitách, které ne-
spravuje naše církev.*

Vedoucí/koordinátor oddělení pro práci se studenty na vysokých školách – Církev může jmenovat vedoucího/koordinátora oddělení pro práci se studenty na vysokých školách, který po konzultaci a s podporou výboru oddělení mládeže rozvíjí aktivity cílené na naplňování specifických potřeb vysokoškolských studentů v institucích, které nejsou spravovány Církví adventistů sedmého dne.

Klub Pathfinder – Klub Pathfinder je církevní program, který v kontextu duchovního rozvoje a evangelizačního zaměření nabízí dětem a mládeži ve věku od 3 do 15 let možnost uplatnit touhu po dobrodružství a poznání. Zahrnuje pečlivě připravené aktivity v přírodě, její poznávání, rozvoj zručnosti, prostor pro koníčky a zájmy.

Výbor Klubu Pathfinder – Vedoucí Klubu Pathfinder a jeho zástupci jsou voleni sborem. (Viz str. 95, 163, 164.) Jsou-li zvoleni dva zástupci, pak by to měl být jeden muž a jedna žena. Jeden z nich pak může sloužit jako tajemník a pokladník. Vedoucí je členem výboru sboru a výboru oddělení dětí a mládeže.

Do vůdcovského týmu oddělení Klubu Pathfinder mohou patřit i odborní instruktoři a rádci, kteří jsou zodpovědní za oddily čítající šest až osm členů.

Materiály k této práci poskytuje vedoucí oddělení dětí (Klubu Pathfinder) při sdružení.

Každý, kdo je zapojen do práce s nezletilými, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro tento typ práce vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení, aby zjistili, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 8, str. 164, 165.)

VOLBY

Volba činovníků sboru, kteří by vykonávali svou práci s modlitbou, důsledně a kompetentně, je velmi důležitou záležitostí. Tato kapitola se věnuje proceduře sborových voleb, od určení jmenovacího výboru po doplnění uvolněných míst pro služebnosti v mezidobí.

JMENOVACÍ VÝBOR A PROCES VOLEB

Činovníci jsou voleni každý rok nebo každé dva roky (viz str. 68) na základě návrhu jmenovacího výboru. Ve výjimečném případě a po konzultaci se sdružením může být funkční období činovníků sboru prodlouženo o rok. Tento výbor předkládá svůj návrh sboru, který pak hlasuje o navržených jménech. Tento postup umožňuje, aby bylo před volbami pečlivě probráno každé jméno a aby se předešlo projevům soupeření, které mohou vzniknout při jmenování z pléna.

Jmenovací výbor musí pečlivě zvážit potřeby sboru a způsobilost členů, kteří mají sloužit v různých služebnostech. Proto nejsou činovníci navrhováni z pléna ani tajným lístkovým způsobem.

Sbor se může na základě svých potřeb rozhodnout vytvořit stálý jmenovací výbor. V takovém případě ustanoví výbor, který bude pracovat celoročně a navrhovat členy na uvolněná místa nebo doplňovat služebnosti uvedené v Církevní příručce.

Obvyklý počet členů jmenovacího výboru je v malých sborech pět, ve větších sborech odpovídající větší počet. Každý sbor má právo podle svého uvážení rozhodnout, kolik členů bude jeho jmenovací výbor mít. Tato otázka by měla být pečlivě zvážena výborem sboru, dříve než je sboru předložen určitý návrh. Má se dbát na to, aby oznámení náležitého doporučení výboru zabralo co nejméně času ze sobotního shromáždění.

Kvórum – Kvórum pro jmenovací výbor může sbor určit v době jeho ustanovení (viz str. 121, 124).

Kdy a jak je určen jmenovací výbor –Jmenovací výbor má být vytvořen na začátku posledního čtvrtletí funkčního období činovníků sboru. Návrh se podává nejméně tři týdny před poslední sobotou funkčního období, kromě případů, kdy byl zvolen stálý jmenovací výbor, který pracuje v průběhu celého roku.

Kazatel, kterému je svěřena zodpovědnost za místní sbor, nebo v jeho nepřítomnosti starší sboru, má seznámit sbor s plánovanými volbami. Sbor pak určí organizační výbor¹⁷, který je zodpovědný za návrh složení jmenovacího výboru. Tento organizační výbor má být vybrán jedním ze dvou následujících způsobů:

1. Přímým navrhováním, ústním nebo písemným, z pléna. Je-li přijata tato metoda, není možné, aby jeden člen navrhl více než jednu osobu. Není přípustné, aby jednotlivec nebo malá skupina členů diktovali celému sboru svou vůli. Je potřeba udělat všechno pro to, aby v organizačním výboru bylo spravedlivé zastoupení. Je také třeba vyhnout se všemu, co zavání taktizováním a vypočítavostí. Kazatel zodpovědný za místní sbor slouží jako předseda tohoto výboru. Pokud by sbor nebyl ještě svěřen do péče konkrétního kazatele, potom výbor sboru určí z členů organizačního výboru jednoho člověka jako předsedu. Velikost organizačního výboru by měla být úměrná velikosti sborového výboru plus pět nebo sedm dalších lidí.

2. Hlasováním zmocnit výbor sboru, aby spolu s pěti nebo sedmi dalšími osobami navrženými z pléna (viz předchozí odstavec) plnil funkci organizačního výboru. Pokud bude přijat tento způsob, předseda výboru sboru bude sloužit také jako předseda tohoto organizačního výboru (viz str. 26).

V případě ustanovení stálého jmenovacího výboru může dát výbor sboru návrh na doplnění uvolněných míst ve služebnostech, nebo organizační výbor může vytvořit pro jmenovací výbor nový seznam služebností, který se potom předloží ke schválení členskému shromáždění.

Dále se postupuje následujícím způsobem:

1. Sbor hlasováním vytvoří organizační výbor navržený jedním ze dvou výše uvedených způsobů.

2. Organizační výbor navrhne sboru členy jmenovacího výboru, včetně tajemníka (zapisovatele). Je nutné udělat všechno pro to, aby ve jmenovacím výboru bylo spravedlivé zastoupení, které představuje širokou škálu věkových skupin obou pohlaví. Ve jmenovacím výboru nesmí být více než dva členové stejné nejbližší rodiny (rodiče, sourozenci, manželé, děti).

3. Sbor hlasováním určí složení jmenovacího výboru a zapisovatele.

¹⁷ Nazývaný také přípravný výbor nebo navrhovací výbor.

4. Kazatel zodpovědný za místní sbor je členem jmenovacího výboru z titulu své funkce a slouží jako jeho předseda. Pokud by se kazatel rozhodl nebyť předsedou nebo pokud pro sbor ještě nebyl určen kazatel, organizační výbor doporučí jedno z navržených jmen členů jmenovacího výboru, aby tento člověk sloužil jako předseda tohoto výboru.

5. Jmenovací výbor se schází a připravuje seznam činovníků sboru, který předloží sboru ke schválení.

6. Sbor hlasováním zvolí činovníky na následující funkční období, kteří slouží až do jejich případné rezignace, výměny nebo do začátku nového funkčního období.

Kdo může být členem jmenovacího výboru – Za členy jmenovacího výboru mohou být vybráni pouze řádní členové církve. Mají to být lidé dobrého úsudku a především ti, kterým leží na srdci blaho a prospěch církve.

Práce jmenovacího výboru – Co nejdříve po zvolení má určený předseda svolat jmenovací výbor. S upřímnou prosbou o Boží vedení má výbor začít svou práci a připravit seznam jmen činovníků. Má vybírat z řádných členů a navrhopvat je pro jednotlivé služebnosti. Navržená jména činovníků budou představena buď při sobotním shromáždění, nebo při zvláštním členském shromáždění. Při výběru se jmenovací výbor může radit s jinými členy, kteří jsou dobře informováni. Tento výbor nejmenuje ani kazatele, ani pomocné kazatele, kteří jsou určeni sdružením.

Počet činovníků, které jmenovací výbor navrhuje, se může lišit úměrně velikosti daného sboru. Velký sbor může potřebovat více činovníků, zatímco menší sbor jich bude volit méně. Jmenovací výbor se zabývá všemi vedoucími služebnostmi, kromě učitelů sobotní školy, kteří jsou doporučováni výborem oddělení sobotní školy a poté schválení výborem sboru. (Poznámka č. 1, str. 169, 170 – seznam činovníků, které je možno zvolit.)

Jmenovací výbor musí hovořit s navrhovanými činovníky – Když byli pro různé úkoly navrženi věrní a upřímní členové místního sboru (případně výjimky musí schválit příslušné sdružení – viz str. 65 – „Služebnost se vztahuje pouze k místnímu sboru“), mají je vhodní členové jmenovacího výboru informovat o jejich jmenování a zjistit jejich souhlas k volbě do dané služebnosti.

Jmenovací výbor je povinen vyslechnout členy sboru – Přeje-li si některý člen sboru dostavit se před jmenovací výbor s úmyslem podat návrhy nebo námítky, výbor mu k tomu musí dát příležitost. Po jeho odchodu ze zasedací místnosti mají být jeho připomínky projednány, případně o nich podána zpráva sboru.

Jednání jmenovacího výboru jsou důvěrná – Všechny dotazy a diskuse ve jmenovacím výboru jsou důvěrné. Je porušením křesťanské etiky a ducha „zlatého pravidla“ (Mt 7,12), jestliže člen jmenovacího výboru mimo zasedání výboru předává jakékoliv osobní nebo citlivé informace, o nichž se diskutovalo. Nedořzení této zásady je důvodem pro vyloučení takového člena z další práce jmenovacího výboru. Vznikne-li potřeba dotázat se někoho mimo jmenovací výbor, má tak učinit předseda výboru.

Předložení návrhu sboru – Jmenovací výbor přednáší návrh celému sboru, nikoli výboru sboru; ten nemá v této záležitosti žádnou pravomoc. Zpráva jmenovacího výboru může být představena při sobotní pobožnosti nebo při zvlášť svolaném členském shromáždění.

Když je jmenovací výbor připraven přednést svůj návrh, jeho předseda o tom sbor náležitě informuje. Návrh jmenovacího výboru má být členům dán buď písemně, nebo má být přednesen zapisovatelem jmenovacího výboru. Předseda pak oznámí, že se o návrhu bude hlasovat za jeden nebo dva týdny.

Každý člen by se měl účastnit volby činovníků sboru. Pro volbu je nutná většina hlasů přítomných a hlasujících členů.

Námítky proti návrhu jmenovacího výboru – Členové sboru mají právo vznést námítky proti návrhu jmenovacího výboru. Každá taková námítka musí být osobně přednesena jmenovacímu výboru před druhým čtením návrhu. Termín setkání se jmenovacím výborem je pak dohodnut prostřednictvím předsedy jmenovacího výboru nebo kazatele. Nebo při druhém čtení návrhu může některý z členů sboru navrhnout, aby byl celý návrh bez diskuse vrácen jmenovacímu výboru k dalšímu zvážení. Je obvyklou praxí, že předseda jmenovacího výboru tento návrh přijme. Jestliže je však taková žádost podána jako návrh, není možné o ní diskutovat, ale členové sboru o ní musí rozhodnout hlasováním.

Předseda jmenovacího výboru má oznámit, kdy a kde se výbor setká, aby prodjednal případné námítky členů. K tomuto zasedání se pak dostaví ti, kteří chtějí představit své námítky, nebo každý, kdo si to přeje. Jestliže se člen, pro jehož námítky byly volby odloženy, nedostaví před jmenovací výbor, bude to považováno za vážný přestupek.

Jmenovací výbor musí přednesené námítky pečlivě prozkoumat. Jsou-li shledány jako odůvodněné, musí ve svém návrhu nahradit toho, proti němuž byly vzneseny. Při dalším představení návrhu se o něm opět hlasuje.

Nikdy nemají být vznášeny proti kterémukoliv jménu malicherné nebo nepodložené námítky. Jsou-li však vážné důvody pro změnu některého navrhovaného činovníka, mají být jmenovacímu výboru oznámeny.

Doplnění uvolněných služebností – Uvolní-li se některá služebnost během volebního období v důsledku úmrtí, přestěhování, vzdání se služebnosti nebo z jakéhokoli jiného důvodu, a pokud není zvolen stálý jmenovací výbor, výbor

sboru může navrhnout nástupce na uvolněné místo pro zbývající období a předloží návrh sboru k hlasování.

VOLBA DELEGÁTŮ NA KONFERENCI SDRUŽENÍ

Administrativní autorita v rámci sdružení vychází z jeho členské základny. Sbory v daném sdružení si volí delegáty na zasedání konference sdružení, kteří je zastupují. Při zasedání konference sdružení jsou voleni činovníci sdružení, jsou vystavována kazatelská pověření a povolení (pokud ústava¹⁸ sdružení nepředává tuto zodpovědnost výboru sdružení), podle potřeby jsou navrhovány změny ústavy a doplňovány předpisy a nařízení a projednávány další potřebné záležitosti. Jedním z nejdůležitějších úkolů je volba výboru sdružení, který rozhoduje o všech otázkách souvisejících s běžným chodem sdružení mezi konferencemi. Tomuto výboru je svěřena delegovaná pravomoc a autorita všech sborů sdružení.

Volba delegátů – Součástí Božího plánu je, aby členové, kteří byli zvoleni za delegáty, byli lidmi důvěryhodnými, zkušenými a osvědčenými, kteří „jsou schopni uvažovat o spojitostech mezi příčinami a následky“, protože jejich úkolem je „vytyčit plány, podle nichž bude dílo pokračovat v budoucnosti“. (Viz 9T 262.)

Počet delegátů z každého sboru vysílaných na konferenci sdružení je určen ústavou sdružení. Když se blíží volba delegátů, kazatel (nebo starší sboru po dohodě s kazatelem) má předložit tuto záležitost sboru. Ke jmenování delegátů může být ustaven zvláštní výbor nebo lze o jejich nominaci požádat výbor sboru. V těchto záležitostech nelze připustit žádné taktizování ani vypočítavost. Jako delegáti mají být voleni muži a ženy, kteří se vyznačují zbožností a věrností Božímu dílu a jsou schopni se jednat na konferenci zúčastnit. (Viz str. 106–110.)

Když zvláštní výbor nebo výbor sboru ukončí svou práci, má předložit sboru jména navržených členů. Sbor poté o tomto návrhu hlasuje. Žádný činovník sboru není delegátem z titulu své funkce. Po volbě tajemník sboru vyplní příslušné pověřovací listiny delegátů a odešle je tajemníkovi sdružení. Zvolení delegáti se stávají zástupci sboru, aby spolu s delegáty z ostatních sborů projednali všechny body agendy na blížící se konferenci.

Delegáti pro zasedání unijní konference jsou voleni sdružením, nikoli sbory. Delegáti pro zasedání Generální konference jsou voleni divizemi a uniemi.

Povinnosti delegátů – Delegáti na konferenci sdružení nemají zastupovat pouze sbor nebo sdružení. Mají posuzovat dílo jako celek a pamatovat na to, že jsou odpovědní za prospěch Božího díla v celé jeho šíři. Není přípustné, aby se zástupci sborů anebo sdružení organizovali nebo pokoušeli hlasovat jako jednotka. Rovněž je nepřijatelné, aby se zástupci velkého sboru nebo sdružení pokoušeli svou početní převahou určovat směr a průběh konferenčního zasedání.

¹⁸ V rámci Česko-Slovenské unie je to unijní ústava, která obsahuje části o administrativní odpovědnosti sdružení.

Každý delegát má být citlivý na vedení Ducha svatého a hlasovat podle svého osobního přesvědčení. Každý činovník nebo představitel sboru či sdružení, který by se pokoušel ovlivňovat nebo řídit hlasování nějaké skupiny delegátů, musí být považován za nezpůsobilého zastávat v církvi svou služebnost.

Odpovědnost představitelů sdružení – Místní sbor nemá žádnou pravomoc mimo rámec vlastního společenství. Spojuje se s jinými sbory ve sdružení a společně svěřují autoritu a odpovědnost představitelům sdružení a výboru sdružení, aby v údobí mezi konferencemi vedli činnost sdružení. Tito činovníci jsou odpovědní sdružení jako celku, nikoli některému místnímu sboru.

Výbor sdružení – Členové výboru sdružení jsou voleni proto, aby zastupovali dílo církve v celém sdružení, ne pouze v určitém místním sboru, oblasti nebo instituci. Každý člen výboru má podporovat vše, co je v zájmu rozvoje Božího díla ve všech částech daného území, a rozhodovat se po modlitbě a důkladném prozkoumání všech hledisek. Rozhodnutí výboru nesmí být kontrolována ani ovlivňována žádným sborem, skupinou nebo jednotlivcem.

BOHOSLUŽBY A OSTATNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

VŠEOBECNÉ ZÁSADY

Apoštol Jan ve svém evangeliu zaznamenal Ježíšova slova, že „ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě“ (J 4,23).

„Ačkoli Bůh nebydlí v chrámech vytvořených lidskýma rukama, svou přítomností prokazuje poctu shromážděním svého lidu. Bůh slíbil, že navštíví svůj lid prostřednictvím svého Ducha, když se sejdou, aby ho hledali, aby vyznávali své hříchy a prosili jeden za druhého. Ti, kdo se shromažďují, aby uctívali Boha, musejí však odložit všechno zlo. Neuctívají-li Boha v Duchu a v pravdě a v kráse svatosti, nemá jejich shromáždění cenu.“ (PK 50)

Účel bohoslužeb a shromáždění – Účelem všech bohoslužeb a sborových shromáždění je oslavovat Boha za jeho stvořitelské činy a všechna požehnání plynoucí ze spasení; chápat jeho slovo, učení a záměry; vytvářet společenství postavené na víře a lásce; svědčit o vlastní víře ve smírcí obět Pána Ježíše na kříži; učit se, jak naplnit pověření evangelia, že máme získávat učedníky po celém světě (Mt 28,19.20).

Úcta k místu bohoslužby – „Pro pokorného věřícího člověka je Boží dům na zemi branou nebe. Písně chval, modlitby a slova pronášená lidmi, kteří hovoří v Kristově jménu, jsou Bohem určené nástroje k přípravě Božího lidu pro shromáždění v nebesích, pro onu vznešenější bohoslužbu, do které nesmí vstoupit nic, co poskvňuje.

„Z úcty, kterou lidé prokazovali pozemské svatyni, se mohou křesťané poučit o tom, jak by si měli vážit místa, kde se Pán setkává se svým lidem... Bůh sám ustanovil řád bohoslužby, povýšil ji nade všechno všední.

Domov je svatyní rodiny a háj nebo pokoj může být nejskrytějším místem pro osobní pobožnost jedince, ale modlitebna je svatyní pro shromáždění. Čas, místo a způsob pobožnosti má být stanoven podle určitých pravidel. S posvátnými

věcmi nebo s tím, co se týká bohoslužby, nesmíme nikdy zacházet nedbale nebo lhostejně.“ (5T 491)

Vedme děti k účtě – „Rodiče, vštěpujte do myslí svých dětí křesťanské zásady. Pomozte jim, aby přijaly Pána Ježíše do svého života. Učte je účtě k Božím domu a buďte jim nápomocni, aby do něho vstupovaly s připraveným srdcem a s pokornými myšlenkami: Bůh je zde přítomen, toto je jeho dům. Musím mít čisté myšlenky a nejsvatější pohnutky. V mém srdci nesmí být pýcha, závist, řevnivost, domýšlivost, nenávisť či klam, neboť vstupuji do přítomnosti svatého Boha. Je to místo, kde se Bůh setkává se svým lidem a žehná mu. Vznesený a svatý Bůh, který přebývá ve věčnosti, dívá se na mne a vidí skutky mého života, zkoumá mé srdce a čte nejkrytější myšlenky.“ (5T 494)

Úcta a klid na místě bohoslužby – „Když věřící vstupují do shromáždění, mají se chovat důstojně a tiše zaujmout svá místa... Všední hovor, šeptání a smích by neměl být dovolen v domě bohoslužby před pobožností ani po ní. Z přítomných má vyzařovat upřímná zbožnost a úcta.

Musí-li někteří členové čekat několik minut před zahájením shromáždění, ať projeví pravého ducha pobožnosti v tichém přemýšlení, ať pozdvihnou svá srdce k Bohu v modlitbě a v prosbě, aby bohoslužba byla zvláštním pozhnáním pro ně samé a aby přivedla další k přesvědčení a obrácení. Shromáždění věřící mají pamatovat, že jsou přítomni i nebeští poslové. Jestliže lidé přicházejí do domu bohoslužby s pravou úctou k Pánu a uvědomují si, že jsou v Boží přítomnosti, pak je jejich mlčení výmluvným svědectvím. Šepot, smích a hovor, který není ničím hříšným na veřejném místě, neměl by být tolerován v domě, kde je uctíván Bůh. Připravme svou mysl na slyšení Božího slova, aby se hluboce dotklo našich srdcí.“ (5T 492)

Prívětivost k hostům – „S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly“ (Žd 13,2). V každém sboru by měl být pěstován duch přívětivosti k hostům, což je základní ctnost křesťanského života a křesťanské zkušenosti. Nic neotupuje duchovní život sboru tak jako chladné, formální ovzduší, které vyhání pohostinnost a maří křesťanské společenství. Ve shromáždění by měli být určeni ti, kdo budou přátelsky vítat návštěvníky, kteří se chtějí zúčastnit bohoslužeb.

HUDBA A ZPĚV PŘI BOHOSLUŽBÁCH

Síla a vliv hudby – „Hudba může působit velkým vlivem k dobrému. Nevyužíváme však dostatečně tohoto způsobu pobožnosti. Lidé všeobecně zpívají živelně nebo aby vyhověli něčímú přání. Jindy jsou zpěváci ponecháni bez doprovodu, zpívají nesprávně a hudba ztrácí svůj účinek na mysl přítomných. Zpěv má mít svou krásu, patos a sílu. Pozdvihněte své hlasy v písních chvály a oddanosti. Vez-

měte dle možnosti na pomoc hudební doprovod, ať nádherná melodie stoupá k Bohu jako příjemná obět.“ (4T 71)

Zpívejte ze srdce a s porozuměním – „Boží služebníci ve snaze získat lidi nemají používat světské způsoby. Při shromáždění nemají být závislí na vystoupení nevěřících zpěváků a domnívat se, že divadelní okázalostí probudí zájem lidí. Jak bychom mohli očekávat od těch, kteří nemají zájem o Boží slovo a nikdy je nečetli s upřímným přáním porozumět jeho pravdám, že budou zpívat ze srdce a s porozuměním? ... Jak se může nebeský sbor připojit k hudbě, která je pouze formální?

Zpěvu se nemá účastnit pokaždé jen několik členů. Jak často je to jen možné, má se do zpěvu zapojit celé shromáždění.“ (4T 143.144)

KAZATELNA NENÍ MÍSTEM K PREZENTOVÁNÍ VLASTNÍCH NÁZORŮ

Žádný kazatel, starší sboru nebo jiná osoba nemá právo učinit z kazatelny veřejné místo k obhajování sporných názorů na body víry nebo organizační otázky.

Prozkoumání „nového světa“ – Domnívá-li se někdo, že má „nové světlo“, odlišné od přijatého názoru církve, má hledat radu u odpovědných vedoucích.

„Na ty, kteří přijali světlo pravdy, číhají tisíce skrytých pokušení. Bezpečni jsme jedině tehdy, když nepřijmeme žádné nové učení, žádný nový výklad Písma, aniž bychom je dříve předložili zkušeným bratrům. Předložte jim je v pokorném, učenlivém duchu a s vážnou modlitbou. Nenaleznou-li světlo ve vašem názoru, podvolte se jejich úsudku, neboť v „mnohých rádcích je jistota.“ (5T 293; viz také Sk 15,1–32)

Tímto způsobem jednala prvotní církev. Když vznikl v Antiochii názorový rozpor na důležitou otázku, věřící vyslali zástupce do Jeruzaléma, kde otázku předložili k zvážení apoštolům a starším. Rozhodnutí této rady věřící v Antiochii radostně přijali, a tak byla v církvi zachována jednota a bratrská láska.

Nevnímeje však předcházející Boží radu jako snahu odradit někoho od dalšího pilného studia Písma. Chápejme ji spíše jako ochranu před klamnými teoriemi a bludnými naukami, které by mohly proniknout do církve. Bůh si přeje, aby jeho děti věrně hledaly světlo a pravdu v jeho slově, ale nechce, aby byly svedeny na scestí falešnými naukami.

„Spatřili jsme pouze záblesk Boží slávy, nekonečného poznání a moudrosti. Doposud jsme pracovali jakoby na povrchu dolu, zatímco bohaté zlaté žíly se nacházejí hluboko pod povrchem. Očekávají jako odměna toho, kdo je bude hledat. Musíme kopat stále hlouběji, abychom mohli získat velkolepé poklady. Pravou vírou si člověk může přivlastnit bohatství Božího vědění.“ (COL 113)

„Nové světlo objeví v Božím slově ten, kdo má živé spojení se Sluncem spravedlnosti. Nechť nikdo nedochází k závěru, že již neexistuje pravda, která by mohla být ještě zjevena. Člověk, který pilně a s modlitbou hledá pravdu, bude

nalázat drahocenné pravdy světla, které stále vyzařují z Božího slova. Dosud je roztroušeno mnoho drahokamů, které mají být sebrány, aby se staly majetkem Božího lidu ostatků.“ (CSW 34)

Když nové slovo zazáří ze stránek Písma, aby odměnilo člověka vážně toužícího po pravdě, neruší světlo staré. Naopak, spojuje se s ním a září mnohem silněji. Proto je „stezka spravedlivého jako světlo jasné, které se rozmáhá a svítí až do pravého dne“ (Př 4, 18).

I když věřící má být vždy ochotný přijmout nové světlo, nesmí nikdy uposlechnout hlas, jakkoli zbožný a líbivý, který by ho odváděl od základních nauk Bible.

„Nemáme přijímat slova těch, kteří přicházejí s poselstvím odporujícím bodům naší věrouky. Shromažďují texty Písma a stavějí je jako pevnost kolem svých teorií. To se během uplynulých padesáti let neustále opakovalo. I když je Písmo Božím slovem a má být respektováno, přesto je takový výklad, který odstraňuje byt jediný pilíř ze základu, který Bůh po oněch padesát let udržoval, velkou chybou. Kdo takto používá Bibli, nepozná úžasný projev Ducha svatého, který propůjčil moc a sílu dřívějším poselstvím, která byla zvěstována Božím lidu.“ (CW 32)

DŮLEŽITOST ZACHOVÁNÍ JEDNOTY

Je důležité, abychom zachovali „jednotu víry“ (Ef 4, 13); právě tak je důležité, abychom usilovali o „zachování jednoty Ducha ve svazku pokoje“ (verš 3). Taková jednota vyžaduje obezřetnost a koordinaci s vedoucími v církvi.

„Bůh vede lid z tohoto světa na výšinu věčné pravdy, Božích přikázání a víry Ježíšovy. On bude vychovávat a připravovat svůj lid. Takto vedení lidé nebudou zastávat různé názory, aby jeden věřil jedné věci, a druhý měl víru a názory zcela opačné a aby každý postupoval nezávisle na celku. Růzností darů a služebností, které Bůh dal církvi, dospějí všichni k jednotě víry. Jestliže člověk lpí na svých výkladech biblických pravd, bez ohledu na mínění svých bratrů, a ospravedlňuje svůj pohled tvrzením, že má právo na svůj vlastní názor, a pak svůj názor vnucuje ostatním, jak může naplňovat to, o co se mnil Ježíš Kristus? Přestože máme každý svou vlastní práci a svou vlastní odpovědnost před Bohem, nemáme se přidržovat svého vlastního úsudku bez ohledu na mínění a názory našich bratrů, protože by to způsobilo zmatek v církvi. Povinností kazatelů je vážit si úsudku bratrů, ale jejich vzájemný vztah jakož i učení, které hlásají, musí být podřízeno kritériím Božího zákona a svědectví. Jsou-li jejich srdce učenlivá, nebude mezi nimi rozdělení. Někteří lidé jsou náchylní odporovat řádu a odvracejí se od významných milníků víry. Pán však působí na své služebníky, aby byli jedno v učení a v duchu...“ (TM 29.30)

Vzhledem k uvedeným výrokům je zřejmé, že místo za kazatelnou musí být vyhrazeno pro zvěstování pravd Božího slova, pro představování plánů a me-

to, které církve přijala k pokroku Božího díla, a ne osobních pohledů a názorů. (Viz str. 28, 113, 114.)

Oprávnění řečníci v našich sborech – Za kazatelnu lze místním kazatelem pozvat pouze důvěryhodné řečníky v souladu s pravidly sdružení. Starší sboru nebo výbor sboru mohou také pozvat řečníky kázat, vždy však po konzultaci s kazatelem a v souladu s pravidly sdružení. Jednotlivcům, kteří už nejsou členy církve, nebo těm, kterým bylo uloženo kázeňské opatření, nemá být přístup za kazatelnu umožněn.

Mohou nastat okolnosti, kdy je vhodné, aby naše shromáždění oslovili vládní činitelé nebo jiné úřední osoby. Nikdo jiný nemá za kazatelnu přístup, pokud nezískal povolení od sdružení. Povinností každého staršího sboru, kazatele a předsedy sdružení je dohlížet, aby tato zásada byla dodržována. (Viz str. 28, 113, 114.)

SOBOTNÍ ŠKOLA A BOHOSLUŽBA

Sobotní škola – Sobotní škola, která je jedním z nejdůležitějších bohoslužebných setkání, bývá někdy označována jako „církev při studiu“. Sobotu co sobotu naši členové a tisíce přátel navštěvují sobotní školu, aby systematicky studovali Boží slovo. Všechny členy církve je třeba povzbuzovat, aby sami sobotní školu navštěvovali a přiváděli také další návštěvníky.

Každá sobotní škola by se měla snažit zajistit úměrný program pro všechny věkové skupiny, pro každého účastníka sobotní školy. Pomůcky pro různé skupiny sobotní školy zajišťuje sdružení, unie a divize.

Sobotní škola by měla propagovat místní i celosvětové misijní aktivity, zahrnovat do svého programu misijní sbírku a dávat významný časový prostor studiu Bible. (Poznámka č. 1, str. 171.)

Oznámení a představení činnosti oddělení – Délka a charakter oznámení a informací, které zaznívají při sobotních bohoslužbách, by měly být pečlivě zváženy. Pokud se týkají záležitostí, které nesouvisí se sobotní bohoslužbou nebo s dílem sboru a církve, měli by se jim kazatelé i činovníci sboru vyhnout, a udržet tak i v tomto ohledu náležitého ducha bohoslužby a prožívání sobotního dne.

Mnohé sbory připravují tištěné zpravodaje s programem bohoslužby a potřebnými oznámeními pro další týden. Takový zpravodaj poté minimalizuje a někdy i zcela odstraňuje potřebu ústních oznámení. Pokud takové materiály nejsou k dispozici, mnohé sbory představí důležité informace ještě před začátkem samotné bohoslužby. (Poznámka č. 2, str. 171.)

Za zvážení stojí také prostor pro jednotlivá oddělení, která mohou představit své programy, ale je třeba moudře hlídat čas, který by měl být vyhrazen studiu a kázání Božího slova.

Bohoslužba s kázáním – Sobotní bohoslužba s kázáním je nejdůležitější ze všech shromáždění sboru. Každý týden se scházejí členové sboru, aby se spojili v uctívání Boha v duchu chvály a díkyvdání, aby slyšeli Boží slovo, získali sílu a Boží milost k životnímu boji a učili se poznávat, jak se mají podle Boží vůle zapojit do evangelizace. Celá pobožnost se má vyznačovat úctou, jednoduchostí a dobrou organizací.

Potřeba řádné přípravy – „Není vaší povinností vložit do přípravy bohoslužebných shromáždění vaše schopnosti, přemyšlení a plánování tak, aby vykonala co nejvíce dobra a zanechala opravdu nejlepší dojem na všechny zúčastněné?“ (RH 14. 4. 1885, str. 225)

„Náš Bůh je laskavý, soucitný Otec. Na bohoslužbu bychom se proto neměli dívat jako na nějaký tíživý, vyčerpávající úkol. Uctívat Pána a účastnit se jeho díla by mělo být radostí... Ukřižovaný Kristus by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradostnějších citů... Vyjadřujeme-li Bohu vděčnost, přibližujeme se svým uctíváním nebešťanům. ‚Oslaví mě ten, kdo přinese oběť díky,‘ řekl Bůh. Přistupme s uctivou radostí před svého Stvořitele, ať slyší naše vzdávání díky a propěvování“ (Ž 50,23; Iz 51,3).“ (SC 103.104)

Forma bohoslužby – Sobotní ranní bohoslužba má dvě základní části: sborové společenství jednak vzdává Bohu chválu a úctu vyjádřenou písněmi, modlitbou a dary a jednak naslouchá poselství z Božího slova. (Poznámka č. 3, str. 172.)

Pro veřejnou bohoslužbu není stanovena žádná přesná forma nebo pořadí. Kratší podoba bohoslužby obvykle lépe odpovídá bohoslužebnému duchu. Je třeba vyhnout se dlouhým úvodům. Úvodní body v žádném případě nesmějí brát čas potřebný pro kázání Božího slova. (Poznámka č. 2, str. 171 – doporučené programy bohoslužby.)

Misijní bohoslužba – První sobota každého měsíce bývá označovaná za misijní sobotu. Zaměřuje se na laickou evangelizační práci a mohou při ní být představeny plány a aktivity jednotlivých sborových oddělení. „Bůh nám svěřil ten nejposvátnější úkol, a proto se potřebujeme setkávat a společně se učit, abychom toto dílo mohli vykonat.“ (6T 32) (Poznámka č. 4, str. 172, 173.)

Veřejná modlitba – „Kristus vtiskl svým učedníkům zásadu, že jejich modlitby mají být krátké, mají vyjadřovat jen to, co potřebují. Jedna nebo dvě minuty stačí pro běžnou modlitbu.“ (2T 581)

„Lidé, kteří se modlí nebo veřejně hovoří, mají správně vyslovovat slova a mluvit jasným, zřetelným způsobem a vyrovnaným tónem. Je-li modlitba správně pronesena, je silou k dobrému. Je jedním z prostředků, které užívá Pán, aby sdělil lidem poklady pravdy... Boží lid se má naučit hovořit a modlit způsobem, který by vhodně představoval velké pravdy, jež vlastní. Svědectví a modlitby ať jsou jasné a zřetelné! Tak bude Bůh oslaven.“ (6T 382)

Nabídka křesťanské literatury v sobotu – Sobota bývá obvykle příhodným časem, kdy může tajemník oddělení osobní služby nabídnout a předat členům potřebnou literaturu. Je však třeba vyhnout se nežádoucím způsobům, které by odváděly pozornost od opravdové bohoslužby a úcty před Bohem.

VEČEŘE PÁNĚ

V Církví adventistů sedmého dne se Večeře Páně slaví obvykle jednou za čtvrtletí. Tato bohoslužba zahrnuje obřad umývání nohou a přijímání symbolů Kristova těla a krve. Má to být nejposvátnější a nejradostnější událost pro shromáždění, kazatele i starší sboru. Tato slavnost bývá obvykle součástí pravidelné sobotní bohoslužby, ale může být naplánována i na jiný čas.

Obřad umývání nohou – „Kristus umyl učedníkům nohy a řekl: ‚Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já‘ (J 13,15). V těchto slovech Spasitel nenabádal jen k projevu pohostinnosti. Měl na mysli něco víc než pouhé smytí prachu z nohou hostů. Ustanovoval náboženský obřad. Pánovým činem se tento ponižující obřad stal posvěceným úkonem. Učedníci si jeho zachováváním měli navždy připomínat Ježíšovo poučení o pokoře a službě.

Kristus ustanovil tento obřad jako přípravu pro svatý úkon. Člověk nemůže vstoupit do společenství s Ježíšem, pokud je jeho srdce plné pýchy, svárů a touhy po vlastním vyvýšení. Nejsme připraveni přijímat Kristovo tělo a krev. Spasitel proto rozhodl, abychom si nejprve připomínali jeho pokoru.“ (DA 650)

„Když se Ježíš chystal smýt prach z jejich nohou, chtěl vlastně obmýt jejich srdce, zbavit je odcizení, žárlivosti a pýchy. To bylo mnohem důležitější než mytí zaprášených nohou. Nikdo z nich tehdy nebyl na společenství s Kristem připraven. Bez pokory a lásky nemohli mít účast na velikonoční večeři a podílet se na památné službě, kterou se Kristus chystal ustanovit. Jejich srdce musela být očištěna. Pýcha a sobectví plodí neshody a nenávisť. To vše Ježíš smyl, když jim umýval nohy. Učedníci se změnili. Ježíš na ně pohlédl a řekl: ‚Vy jste čistí‘ (J 13,10).“ (DA 646)

Duchovní prožitek, který je jádrem a podstatou umývání nohou, přetváří tento obyčejný úkon na posvátný obřad. Přináší poselství o odpuštění, přijetí, ujistění a sounáležitosti – toto poselství předně Ježíš Kristus sděluje věřícímu, zároveň si ho věřící sdělují navzájem. Toto poselství se sděluje v atmosféře pokory.

Večeře Páně – Andělé slaví Ježíše jako Vykupitele světa, který je svatý. A je-li Ježíš Kristus svatý, jsou svaté také symboly, které představují jeho tělo a krev. Jelikož sám Pán zvolil symboly s hlubokým významem, nekvašený chléb a plod vinné révy, a použil nejjednodušší prostředky pro umývání nohou učedníkům, měli bychom velmi opatrně používat alternativní symboly a prostředky (kromě nouzových a mimořádných situací), aby se neztratil původní význam obřadu. Rovněž v pořadu bohoslužby a tradiční roli kazatelů, starších, diakonů a diako-

nek při Večeři Páně bychom měli být opatrní, aby náhražky a novoty nepřispěly k zevšednění toho, co je posvátné.

Večeře Páně je dnes právě tak svatá, jako byla v době, kdy ji Pán Ježíš ustanovil. Ježíš Kristus je vždy přítomen, když se slaví tento posvátný úkon. „Právě při příležitostech, které sám ustanovil, se Kristus setkává se svým lidem a posiluje jej svou přítomností.“ (DA 656)

Nekvašený chléb a nekvašené víno (hroznový mošt) – „Kristus je ještě u stolu s prostřenou velikonoční večeří. Před sebou má nekvašený velikonoční chléb a na stole nekvašené velikonoční víno. Používá je jako symboly své neposkvrněné oběti. To, co bylo porušeno kvasem, symbolem hříchu a smrti, nemůže představovat Beránka „bez vady a bez poskvrny“.

Ani „kalich“, ani chléb neobsahoval nic kvašeného, protože Židé v předvečer prvního dne Velikonoc odstranili ze svých domovů veškerý kvas, všechno kvašené a zkslé (fermentované) (Ex 12,15; 13,7). Proto při Večeři Páně můžeme používat pouze nekvašenou hroznovou šťávu a nekvašený chléb. Z tohoto důvodu musíme tyto symboly připravovat s velkou péčí. V zemích, kde není snadné získat hroznovou šťávu nebo koncentrát, podá sdružení pokyny, jak situaci řešit, nebo je pomůže zajistit.

Připomínka ukřižování – „Přijímáním chleba a vína, které symbolizují Kristovo ukřižované tělo a jeho prolitou krev, se v duchu účastníme večeře v horní místnosti. Jako bychom procházeli zahradou posvěcenou utrpením Spasitele, který na sebe vzal hříchy světa. Stáváme se svědky boje, který nám přinesl smíření s Bohem. Vidíme před sebou ukřižovaného Krista.“ (DA 661)

Zvěst o druhém příchodu – „Obřad Večeře Páně ukazuje na druhý Kristův příchod. Jeho smyslem bylo udržovat tuto naději v myslích učedníků stále živou. Vždy, když se sešli, aby si připomněli jeho smrt, vyprávěli si, jak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: ‚Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů. Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce‘ (Mt 26,27–29). V době utrpení a soužení nacházeli učedníci útěchu v naději na návrat svého Pána. Myšlenka ‚Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde‘, měla pro ně nesmírnou cenu (1K 11,26).“ (DA 659)

Oznámení Večeře Páně – Večeře Páně může být oprávněně zahrnuta jako součást kterékoli křesťanské bohoslužby. Aby však byla Večeře Páně patřičně zdůrazněna a zpřístupněna co největšímu počtu členů sboru, koná se obvykle jako součást sobotního dopoledního shromáždění předposlední sobotu v každém čtvrtletí.

V sobotu předcházející Večeři Páně má být zdůrazněna důležitost blížící se slavnosti. Všichni členové mají být vybídnuti, aby připravili svá srdce a urovnali mezi sebou všechny nevyřešené problémy. Když za týden přijdou ke stolu Páně, mohou pak přijmout pozhnání, které je jim určeno. Nepřítomným členům sboru je třeba také oznámit konání Večeře Páně a pozvat je, aby se jí účastnili.

Konání Večeře Páně, délka obřadu – Čas není nejdůležitějším hlediskem, které bychom měli sledovat při plánování Večeře Páně. Přesto můžeme zvýšit návštěvnost a prohloubit duchovní vliv tím, že:

1. Z programu bohoslužby dané soboty vypustíme všechny prvky, které nejsou nezbytně potřebné.
2. Odstraníme zbytečná zdržení před a po obřadu umývání nohou.
3. Diakonky připraví symboly Večeře Páně na stůl ještě před zahájením pobožnosti.

Přípravná část – Úvodní část pobožnosti by měla obsahovat pouze nezbytná oznámení, společnou píseň, modlitbu, sbírku a krátké kázání před obřadem umývání nohou.

Umývání nohou – Každý sbor musí naplánovat a připravit umývání nohou tak, aby mohly být naplněny potřeby členů. (Poznámka č. 5, str. 173.)

Chléb a víno – Po umývání nohou se členové znovu shromáždí v modlitebně, aby přijali chléb a víno. (Poznámka č. 6, str. 173, 174.)

Oslava Boha – Večeře Páně má být vždy slavnostním, nikoli ponurým zážitkem. Zlo bylo napraveno, hříchy byly odpuštěny, víra byla posílena, je to čas pro oslavu Boha. Volme proto radostné a oslavné písně a hudbu. Obřad můžeme ukončit vhodným hudebním přednesem nebo společným zpěvem písně, závěrečným pozhnáním a propuštěním shromáždění.

Když shromáždění opouštějí modlitebnu, bývají v mnoha sborech vybírány dary pro chudé.

Po skončení pobožnosti diakoni a diakonky uklidí stůl a nádoby. S úctou a vhodným způsobem se postarají o zbývající chléb a víno, ale v žádném případě je neposkytnou ke konzumaci anebo k jinému běžnému použití.

Kdo se může účastnit – Církev adventistů sedmého dne považuje společenství při Večeři Páně za otevřené. Účastnit se může každý, kdo odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Děti se učí chápat význam tohoto obřadu tím, že sledují, jak jej proží-

vají ti, kteří se účastní. Teprve až jsou seznámeny s biblickým učením a odevzdají svůj život Pánu Ježíši při křtu, jsou připraveny účastnit se samy Večeře Páně.

„Spasitel svým příkladem jasně ukazuje, že nesmíme nikomu bránit v účasti na Večeři Páně. Je pravda, že zjevný hřích člověka vylučuje, jak učí Duch svatý (1K 5,11), ale nadto nám nepřisluší nikoho soudit. Bůh nedal lidem právo, aby rozhodovali o tom, kdo se smí slavnosti účastnit, a kdo ne. Vždyť kdo z nás dokáže číst v srdci druhého? Kdo umí rozlišit koukol od pšenice? Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení“ (1K 11,28.27.29).

Někdy mezi nás mohou přijít i lidé, kteří nepřijali pravdu a svatost do svého srdce, ale přesto by se obřadu rádi zúčastnili. Neměli bychom jim v tom bránit. Slavnost nesledují jen lidské oči. Obklopují nás bytosti, které viděly, jak Ježíš umýval nohy dvanácti učedníkům, tedy i Jidášovi.“ (DA 656)

Každý člen se má zúčastnit – „Nikdy bychom se neměli zříkat účasti na slavnosti Večeře Páně proto, že k ní přistupuje někdo nehodný. Každý učedník je zván k veřejné účasti. Dovědčuje tím, že přijímá Krista jako svého osobního Spasitele. Právě při příležitostech, které sám ustanovil, se Kristus setkává se svým lidem a posiluje jej svou přítomností. Může se stát, že člověk, který obřad vysluhuje, toho není hoden, avšak i tehdy je Kristus přítomen a slouží svému lidu. Každému, kdo přichází a upíná k němu pohled víry, bohatě požehná. Lidé, kteří tyto vzácné chvíle společenství s Bohem zanedbávají, o mnoho přicházejí. Právem je o nich možno říci: „Ne všichni jste čisti.““ (DA 656)

Kdo může vysluhovat Večeři Páně – Obřad Večeře Páně smí vysluhovat ordinovaný kazatel nebo ordinovaný starší sboru. Diakoni, i když jsou ordinováni, nemohou vést tento obřad.

Večeře Páně pro nemocné – Jsou-li někteří členové nemocní nebo nemohou-li se z nějakého jiného důvodu zúčastnit Večeře Páně v modlitebně, může pro ně kazatel nebo starší sboru (případně spolu s diakonem či diakonkou) vykonat tento obřad u nich doma.

MODLITEBNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Modlitební shromáždění mají být zajímavá – „Modlitební shromáždění, která konáme, by měla být nejzajímavější setkání, většinou však nejsou dobře připravena. Mnozí členové přicházejí na kázání, ale zanedbávají modlitební shromáždění. Musíme prosit Boha o moudrost a plánovat, jak vést modlitební shromáždění, aby byla zajímavá a přitažlivá. Lidé hladovějí po chlebu života. Naleznou-li jej v modlitebních shromážděních, budou na ně přicházet, aby jej obdrželi.

Dlouhé, rozvláčné řeči a modlitby se nehodí nikam a zvláště ne do společných shromáždění. Lidem, kteří se stavějí dopředu a jsou stále připraveni mluvit, se dovoluje, aby vytlačili nesmělé a uzavřené. Obyčejně ti, kdo jsou nejpovrchnější, mluví nejvíce. Jejich modlitby jsou dlouhé a mechanické. Unavují anděly i lidi, kteří jim naslouchají. Naše modlitby by měly být krátké a věčné. Cítí-li se někdo nucen předkládat dlouhé a unavující prosby, ať si je nechá pro své soukromí. Otevřeme Božímu Duchu svá srdce a on vymete každou suchou formalitu.“ (4T 70.71)

Pro úspěšnost a smysluplnost modlitebních shromáždění je třeba vynaložit mimořádné úsilí. Shromáždění má začít včas i v případě, že jsou přítomny jen dvě nebo tři osoby. Jeho součástí může být krátké (15 až 20minutové) studium či zamyšlení nad částí z Písma, případně z prorocky inspirovaných spisů sestry Ellen G. Whiteové, modlitba, osobní svědectví a prosba o pozhnání.

Každý týden obměňujeme pořad modlitebního shromáždění.

Nemohou-li se členové sboru shromáždit na obvyklém místě k modlitebnímu shromáždění, mohou být modlitební schůzky zorganizovány po skupinách k velkému užitku všech zúčastněných.

ČLENSKÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Místní sbor působí v rámci rolí, které jsou definovány v kontextu celosvětové struktury Církve adventistů sedmého dne. V rámci tohoto postavení je členské shromáždění nejvyšší autoritou na úrovni sboru (viz str. 29). Řádní členové mají být povzbuzováni k tomu, aby se těchto shromáždění účastnili, a mají oprávnění při nich hlasovat. Člen, s nímž je vedeno disciplinární řízení, na tomto setkání nemůže ani hovořit, ani hlasovat.

Členská shromáždění se mají konat alespoň jednou za rok. Jsou svolávána kazatelem nebo po dohodě s ním výborem sboru. Jednání členského shromáždění má být oznámeno na pravidelné sobotní bohoslužbě jeden nebo dva týdny předem, s upřesněním místa a času jeho konání. Shromáždění vede kazatel, starší, kterého kazatel pověří, v některých případech předseda sdružení nebo jeho zástupce, kteří slouží jako předsedající členského shromáždění.

Každý sbor si stanoví kvorum, tedy počet přítomných nezbytný pro usnášední schopnost shromáždění.

Zástupné hlasování nebo hlasování dopisem není přípustné.

Významné otázky života sboru je třeba rozhodovat v rámci pravidelného nebo zvlášť svolaného členského shromáždění.

Členské shromáždění má vyšší autoritu než výbor sboru a může výboru přidělit některé další zodpovědnosti nad rámec toho, co zmiňuje *Církevní příručka*. (Viz str. 121, 124.)

Program členského shromáždění má zahrnovat zprávy o činnosti sboru. Alespoň jednou za rok se má v programu objevit přehled všech aktivit místního sboru. Na jejich základě pak bude navržen plán na další rok, včetně ročního rozpoč-

tu sboru, který má být předložen členskému shromáždění ke schválení. Pokud je to možné, mají být zprávy a plány na další rok předloženy členům v písemné formě. (Poznámka č. 7, str. 174, 175.)

V zájmu zachování těsné součinnosti mezi sborem a sdružením by si měl sbor vyžádat při řešení všech závažnějších otázek radu od představitelů sdružení.

Představitelé sdružení a unie (předseda, tajemník, hospodář), nebo osoba jimi pověřená, se mohou zúčastnit každého členského shromáždění ve své oblasti, nemají však hlasovací právo, pokud jim ho sbor neudělí. Toto svolení však nepotřebuje představitel sdružení/unie, který je zároveň členem tohoto sboru.

VÝBOR SBORU A JEHO SETKÁNÍ

Definice a funkce – Každý sbor musí mít funkční výbor sboru, jehož členové byli zvoleni během členského shromáždění. Jeho hlavní zájem je zaměřen na vytvoření plánu aktivního učednictví, který zahrnuje duchovní péči o sbor a přípravu i rozvíjení evangelizace.

Výbor sboru nese odpovědnost za:

1. plán aktivního učednictví
2. evangelizaci ve všech jejích fázích
3. duchovní péči a vedení členů
4. zachování čistoty učení
5. dodržování křesťanských zásad
6. doporučování přijetí nebo propouštění členů
7. dohled nad financemi sboru
8. ochranu a péči o sborový majetek
9. koordinaci sborových oddělení

Evangelijní příkaz Pána Ježíše nám ukazuje, že přivádět učedníky – tedy poslání, které zahrnuje křtění a učení – je prvořadým úkolem církve (Mt 28, 18–20). Proto má být naplnění tohoto pověření také prvořadým úkolem výboru sboru, který je hlavním orgánem místního sboru. Jestliže výbor věnuje svůj prvořadý zájem a všechny síly na zapojení každého člena do zvěstování evangelia a přivádění

učedníků, odstraní se většina sborových problémů nebo se jim předejde. Silný pozitivní vliv se pak projeví v duchovním životě a v růstu členů.

Duchovní péče – Kristova láska pro církve má být jeho následovníky zjevována uvnitř společenství. Opravdové učednictví nezahrnuje jen biblické učení, ale také zapálenou oddanost milovat naše spoluvěřící nepodmíněnou láskou. To bylo jádrem Kristova poselství adresovaného učedníkům, když stál před utrpením na kříži (J 15,9–13). Ježíšův příkaz učedníkům „milujte se navzájem“ se týká také nás. Výstižný vhléd do této historické scény, který přináší Ellen G. Whiteová, má pro nás stále zásadní význam: „Tato láska je důkazem jejich učednictví.“ (DA 677.678)

Z tohoto důvodu je jedním ze základních úkolů výboru sboru, aby členům sboru zajistil duchovní péči a vedení v budování osobního a dynamického vztahu s Ježíšem Kristem.

Získávání učedníků – posláním církve je získávat učedníky Ježíše Krista, kteří žijí jako jeho milující svědkové a zvěstují všem lidem věčné evangelium trojandělského poselství jako přípravu na jeho příchod (Mt 28,18–20; Sk 1,8; Zj 14,6–12). Smyslem existence církve jako Kristova těla je získávat učedníky, kteří by žili v živém a bohatém vztahu s Kristem a jeho církví.

Získávání učedníků je založeno na stálém, celoživotním vztahu s Kristem. Věřící „zůstává v Kristu“ (J 15,8), jeho učednictví přináší bohaté ovoce tím, že zvěstuje Krista ostatním a vede ostatní členy k tomu, aby se také stali věrnými učedníky.

Církev individuálně i kolektivně nese zodpovědnost za to, že každý člen církve zůstává částí Kristova těla.

Členové výboru sboru – Výbor sboru volí členové sboru v řádných volbách sborových činovníků (viz str. 76, 77). Kromě kazatelů, kteří jsou ve sboru ustanoveni příslušným sdružením, si sbory volí výbor složený z těchto činovníků:

- starší sboru
- první diakon
- první diakonka
- pokladník
- tajemník
- koordinátor práce se zájemci
- koordinátor „Adventistických mužů“
- koordinátor ASLSP
- oddělení adventistické mládeže
  - vedoucí Klubu Adventurer
  - vedoucí Klubu Ambassador
  - vedoucí Klubu Pathfinder

koordinátor práce se studenty
vedoucí oddělení mládeže
koordinátor oddělení hudby a zpěvu
koordinátor oddělení knižní evangelizace
koordinátor biblického korespondenčního kurzu
tajemník pro výchovu/ředitel církevní školy
vedoucí a tajemník oddělení osobní služby
vedoucí dobročinné a sociální služby
vedoucí oddělení komunikace
vedoucí oddělení dětí
vedoucí oddělení křesťanského správcovství
vedoucí oddělení náboženské svobody
vedoucí oddělení křesťanského domova
vedoucí oddělení služby žen
vedoucí oddělení sobotní školy
vedoucí oddělení výchovy
vedoucí oddělení zdraví

V některých případech, v závislosti na velikosti sboru, nemusí být ve výboru zastoupeni všichni činovníci ze seznamu, a naopak může být ještě někdo doplněn. Kazatel, ustanovený sdružením k pastýřské službě ve sboru, je vždy členem výboru sboru.

Činovníci – Předsedou výboru sboru je kazatel ustanovený sdružením. Jestliže kazatel nechce výborové jednání vést nebo nemůže být přítomen, může požádat staršího sboru, aby výboru předsedal on.

Tajemník sboru je rovněž tajemníkem výboru a je zodpovědný za vypracovávání, poskytování a uchovávání zápisů.

Zasedání výboru – Jelikož práce výboru sboru je důležitá pro život, zdraví a růst sboru, je třeba, aby se výbor scházel nejméně jednou v měsíci, případně i častěji. Je dobré stanovit dobu zasedání na stejný týden a stejný den každého měsíce.

Zasedání výboru sboru se oznamuje při pravidelném sobotním shromáždění a všem členům výboru je kladeno na srdce, aby se zasedání účastnili.

Každý sbor by měl při svém řádném členském shromáždění stanovit minimální počet členů sborového výboru, kteří musí být přítomni na zasedání (kvórum), aby mohlo být rozhodnutí platné. Kde to dovolují místní zákony, členové výboru se mohou zúčastnit na zasedání i prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků nebo podobného typu komunikace tak, aby všichni přítomní mohli navzájem komunikovat ve stejném čase. Účast prostřednictvím těchto prostředků se pokládá za rovnocennou osobní účasti na zasedání

Zástupné hlasování nebo hlasování dopisem není přípustné.

Úkoly výboru sboru – Výbor sboru je odpovědný za:

1. Zajištění plánu aktivního učednictví, který zahrnuje duchovní péči o členy a evangelizaci. Toto je nejdůležitější oblast, na kterou má výbor sboru soustředit svou pozornost.
2. Sledování seznamu členů a vytvoření plánu, jak obnovit kontakt a získat zpět ty, kteří církev opustili.
3. Školení vedoucích činovníků místního sboru, jak mají povzbuzovat sebe i ostatní v aktivním duchovním růstu.
4. Evangelizaci v oblasti sboru. Jednou v každém čtvrtletí může/má být celé zasedání výboru sboru věnováno plánování evangelizace. Výbor prostuduje doporučení sdružení pro evangelizační programy a metody. Rozhodne, jak mohou být tato doporučení nejlépe ve sboru uplatněna. Kazatel a výbor sboru vytváří a rozvíjí plány pro veřejnou evangelizaci.
5. Koordinování misijně zaměřených aktivit všech oddělení sboru. Každé z těchto oddělení rozvíjí plány pro misií ve své vlastní oblasti působnosti. Koordinace je zásadní pro to, abychom se vyhnuli konfliktům v načasování aktivit, soupeření v získávání dobrovolných pomocníků a abychom dosáhli nejlepších výsledků. Každé oddělení před dokončením a oznámením plánů pro realizaci kteréhokoli ze svých programů ho předkládá výboru sboru ke schválení. Jednotlivá oddělení podávají také výboru sboru zprávy o postupu a výsledcích programu. Výbor sboru může také oddělením navrhnout, jak mají jejich programy přispět k přípravě, provádění i následné práci při veřejné evangelizaci.
6. Povzbuzování oddělení osobní služby ve sboru. Pomáhá mu, aby všechny členy a děti ve sboru zapojilo nějakým způsobem do osobní evangelizace. Sbor by měl konat vzdělávací semináře o různých formách osobní evangelizace.
7. Spolupráci se sborovým koordinátorem práce se zájemci, aby bylo zaručeno, že každý zájemce o poselství, vyhledaný jakýmkoli způsobem, byl osobně a urychleně kontaktován určenými členy sboru.
8. Povzbuzování každého oddělení, aby alespoň čtvrtletně výboru sboru a členům sboru při členském shromáždění nebo při sobotním shromáždění podávalo zprávu týkající se duchovní péče a evangelizace.
9. Projednání jednotlivých akcí všech oddělení. Pokladník má pravidelně podávat zprávu o stavu sborových financí. Výbor sboru má kontrolovat sborovou knihu a dotazovat se na duchovní úroveň všech členů, zajišťovat návštěvy ne-

mocných, zmalomyslněných a odpadlých členů. Ostatní činovníci mají podávat zprávy o práci v oblasti, za kterou jsou zodpovědní.

10. Propagování adventistické výchovy.

Podvýbory a komise – Výbor sboru by neměl dovolit, aby jakákoli jiná činnost bránila v plánování a přípravě evangelizace. Kdyby nějaká činnost vyžadovala příliš mnoho času, může výbor vytvořit podvýbor nebo komisi, která by se starala o specifickou oblast sborové práce, jako jsou například finance nebo projekty církevních staveb. Takové podvýbory nebo komise pak podávají doporučení výboru sboru. (Poznámka č. 8, str. 175.)

FINANČNÍ VÝBOR

Každý sbor má mít finanční plány a sestavování rozpočtu zaměřeny na plnění poslání církve. Jejich forma a způsob vedení má umožnit detailní náhled do probíhajícího finančního plánování a vedení rozpočtu. V některých případech toto vedení může mít podobu finančního výboru. V jiných případech, v menších sborech, tento proces může řídit přímo výbor sboru. Jestliže sbor ustanoví samostatný výbor pro tento účel, mezi jeho odpovědnosti bude patřit kontrola rozpočtových požadavků, ročního provozního rozpočtu, stejně tak i kontrola finanční situace sboru podle záznamů ve finančních výkazech. Schválení rozpočtu a kontrola finančních výkazů bude pak doporučena výboru sboru a členskému shromáždění k přijetí.

SETKÁNÍ SPRÁVNÍ RADY ŠKOLY

Ve sborech, které spravují vlastní církevní školu, řídí práci školy obvykle správní rada školy. Zvolený předseda řídí zasedání tohoto výboru. Zvolený tajemník tohoto výboru vede zápisy o jednáních a rozhodnutích výboru. Výbor se má scházet v pravidelných časových intervalech. Předseda může svolat mimořádné zasedání, pokud to vyžadují okolnosti. Některé sbory dávají přednost tomu, aby funkci správní rady školy převzal výbor sboru nebo jím určená komise (viz str. 83, 84).

SETKÁNÍ SDRUŽENÍ PRO DOMOV A ŠKOLU

Sdružení pro domov a školu by se mělo setkávat každý měsíc, aby koordinovalo aktivity školy, rodin a sboru. Má věnovat pozornost vzdělávání rodičů, pomáhat škole, aby měla k dispozici vše potřebné – dostatek vychovatelů, knihy, učební pomůcky a vybavení. Materiály, které pomáhají vedoucím Sdružení pro domov a školu v jejich práci, lze získat z oddělení výchovy při sdružení (viz str. 84, 85).

SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Vedoucí jednotlivých skupin, které se věnují ve sboru mladým lidem, by měli plánovat pravidelná setkávání, která by mládeži nabídla smysluplné aktivity budoucí jejich vztah k církvi a připravující je pro službu (viz str. 92–96).

Setkání oddělení starší mládeže [Senior Youth Ministries Meetings] (Kluby Ambassadors a Young Adults) – Setkání oddělení starší mládeže by se měla konat pravidelně, měla by se zaměřovat na duchovní, duševní, emoční i fyzický rozvoj mladých lidí ve sboru. Tato setkání mládeže jsou také místem pro vzájemný křesťanský vliv i evangelizační programy, které podporují misijní plány místního sboru (Materiály jsou uvedeny v Poznámce č. 9, str. 175).

Setkání oddělení pro práci se studenty na vysokých školách [Public Campus Ministries Meetings] – V místě, kde sbor jmenoval koordinátora práce se studenty na vysokých školách, by se měla, ve spolupráci a s podporou oddělení mládeže, organizovat setkání cílená na naplňování specifických potřeb vysokoškolských studentů.

Setkání adventistické mladší mládeže [Junior Youth Ministries] (Kluby Adventurers a Pathfinders) – Setkání se svým záměrem podobají setkáním oddělení starší mládeže, ale týkají se mladší věkové kategorie. Klub Adventurer nabízí speciální program pro děti předškolního a mladšího školního věku. Je zaměřen na posílení zapojení rodičů do rozvoje malých dětí. Klub Pathfinder nabízí speciální aktivity zaměřené na celostní rozvoj dětí ve věku od 10 do 15 let. Setkání a další aktivity klubů se konají v souladu s programem sdružení, jak je uvedeno v příručce klubu a v součinnosti s ostatními odděleními sboru, které se zaměřují na mládež, děti a rodiny.

FINANCE

Biblickým plánem pro podporu Božího díla jsou desátky a dary, které přináší jeho lid. Hospodin řekl: „Přinášejte do mých skladů úplné desátky...“ (Mal 3,10). Církev adventistů sedmého dne se řídila touto zásadou od svého počátku.

„Smyslem desátků a darů bylo vštípit do myšlení lidí velkou pravdu, že Bůh je zdrojem veškerého požehnání pro celé stvoření a že člověk je povinen projevovat vděčnost Bohu za všechny dary, které mu ze své prozřetelnosti dává.“ (PP 525)

„Dáváním desátků a darů uznáváme, že náležíme Bohu, protože nás stvořil, a také uznáváme, že mu náležíme, protože nás vykoupil. Protože Kristus je zdrojem naší síly, máme Bohu přinášet tyto oběti. Mají nám stále připomínat, že Bohu patříme, protože nás vykoupil a má na nás nárok po všech stránkách.“ (6T 479)

„Desátek je svatý, Bůh jej vyhradil pro sebe. Má být přinesen do jeho pokladnice a použit pro podporu pracovníků evangelia v jeho díle.“ (9T 249)

„Bůh dal svému lidu systém, jak má shromáždit dostatečné prostředky, aby dílo mohlo být soběstačné. Boží desátkový systém je krásný svou jednoduchostí a spravedlností. Každý jej může s vírou a odvahou přijmout, protože pochází od Boha. Pojí se v něm jednoduchost a prospěšnost. ... Každý muž, každá žena, každý mladý člověk se může stát Božím pokladníkem a může se stát nástrojem, který naplňuje požadavky na finanční zdroje. Jak to prohlásil apoštol Pavel: „Ať každý dá stranou, co může postrádat (podle toho, jak se mu daří).““ (3T 388.389)

„Pán učinil zvěstování evangelia závislým na práci a darech svého lidu. Dobrovolné dary a desátky tvoří příjem Božího díla. Bůh žádá určitou část prostředků, které svěřil člověku, totiž desátek. Každému ponechává na vůli, aby řekl, zda chce nebo nechce dát víc než to.“ (AA 74)

„Bůh dal specifická nařízení, jak mají být desátky používány. Nepřeje si, aby jeho dílo bylo znehodnocováno nedostatkem prostředků... Část, kterou Bůh vymezil pro sebe, nemáme použít na jiný účel než ten, který určil Bůh. Ať se nikdo necítí svobodný zdržovat desátky nebo je používat podle svého úsudku. Člověk nemá právo tyto prostředky použít pro sebe ani v naléhavých případech nebo je použít, jak sám považuje za vhodné, byť by se jednalo o účel, který může považovat za součást Božího díla.“ (9T 247)

KŘESŤANSKÉ SPRÁVCOVSTVÍ

Křesťané jsou Boží správci, kterým je svěřen Boží majetek. Jako Boží spolupracovníci jsou zodpovědní za spravování jeho majetku v souladu s jeho směrnicemi a principy. Boží slovo upozorňuje: „Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným“ (1K 4,2). Otázka správcovství zasahuje v celé své šíři do mnoha oblastí křesťanského života, jako je náš čas, vliv a služba, ale není pochyb o tom, že hospodaření s finančními prostředky je velmi důležitou částí této otázky a týká se každého člena církve. Zahrnuje to uznání Boží svrchovanosti, uznání, že Bůh je vlastníkem všeho a uděluje nám svou milost. Zatímco tato stránka křesťanského správcovství se především týká našeho materiálního vlastnictví, velmi silně ovlivňuje naši křesťanskou zkušenost. Pán žádá určité věci od nás, aby mohl určité věci učinit pro nás. Naše oddaná poslušnost Božích požadavků řadí tuto část hospodaření na vysokou duchovní úroveň. Bůh si nic nevynucuje. Nenutí nás, abychom mu sloužili nebo mu projevovali svou vděčnost dary. Avšak uspořádal věci tak, že spolupracujeme-li s ním v této oblasti, naplní naše srdce bohatým duchovním požehnáním.

„Bůh si přeje, aby všichni jeho správcové svědomitě plnili jeho ustanovení. Nemají se snažit zaplatit za Boží činy svými skutky milosrdenství ani obětmi, které dávají, kdy a jak to považují za správné. Nesvědčí o moudrosti, jestliže se lidé snaží opravovat Boží plán a vymýšlet si náhradu tím, že stavějí své dobré pohnutky při té či oné příležitosti proti Božím požadavkům. Bůh všechny vyzývá, aby svůj vliv použili ve prospěch jeho ustanovení.“ (9T 248)

DESÁTKY

Členové církve jsou vybízeni, aby na základě Písma a posvátného závazku, který na nich spočívá jako na Božích dětech a údech Kristova těla – církve – věrně odevzdávali desátky do pokladny církve, tj. jednu desetinu svého veškerého příjmu.

Desátky nemají být v žádném případě použity místním sborem. Mají být vloženy na účet a přeposlány hospodáři sdružení. Takto jdou desátky ze všech sborů na účet sdružení, které opět podle stanovených pravidel Generální konference a divize posílá určitou procentuální částku vyšší organizační složce církve. Tak mohou být hrazeny výdaje na Boží dílo v příslušných oblastech zodpovědností a činností.

Tento řád byl stanoven proto, aby byly sbírány a rozdělovány prostředky na celém světě pro naplňování finančních potřeb církve. Finanční a hospodářská stránka díla je velmi důležitá. Nelze ji oddělit od zvěstování poselství o spasení, je jeho nedílnou součástí.

Systematická podpora a jednota – Finanční systém církve má širší záměr, než jak to vyplývá z našich finančních a statistických zpráv. Tento systém sdílení pro-

středků s oblastmi na celém světě, jak je stanoven pravidly Generální konference, je výrazným prvkem, který sjednocuje duchovní dílo církve na celém světě.

Jak mají být desátky používány – Desátky mají být považovány za svaté prostředky určené pro službu evangelia a vyučování Bible, pro udržování administrativy sdružení, k péči o sbory a pro misijní činnost. Desátky nemají být používány pro jiné účely, jako například k placení dluhů sborů a institucí nebo pro stavební činnost, kromě specifických výjimek určených Pracovními předpisy Generální konference. (Poznámka č. 1, str. 175.)

„Pán mi dal pro náš lid velmi jasné a zřetelné poselství. Vybídl mne, abych jim vytkla chybu, které se dopouštějí tím, že používají desátky k různým účelům, které ač jsou samy o sobě dobré, nejsou tím účelem, o němž řekl Pán, že se k němu mají desátky používat. Ti, kdo takto používají desátky, odchyľují se od Božího ustanovení. Bůh je bude brát k zodpovědnosti.“ (9T 248)

Jak se platí desátky – Desátek patří Pánu a má být jako projev uctívání Boha odveden do pokladny sdružení prostřednictvím sboru, ke kterému člen patří. Za mimořádných okolností se má člen poradit s vedoucími svého sdružení.

Pracovníci sdružení a sboroví činovníci mají být příkladem v dávání desátek – Od starších a dalších činovníků sboru, podobně jako kazatelů a zaměstnanců sdružení a institucí, se očekává, že budou v dávání desátek dobrým příkladem. Kdo tuto zásadu nepraktikuje, nemůže nadále působit jako činovník sboru nebo zaměstnanec sdružení.

DARY

Kromě odevzdávání desátek zdůrazňuje Písmo naši povinnost přinášet Pánu oběti – dary. Zadržování darů je stavěno na roveň se zadržováním desátek a je nazýváno loupeží (Mal 3,8). V Církví adventistů sedmého dne je od jejího počátku obvyklé, že členové přinášejí své dobrovolné dary na podporu Božího díla. To přináší dílu velkou prosperitu a požehnání.

Kromě tradičního ročního kalendáře sbírek, kde každá sbírka slouží specifickému účelu, schválila Generální konference také kombinovaný systém sbírek a osobní plán dávání. Každý výbor divize se může rozhodnout, který systém bude na svém území užívat.

Dary sobotní školy – Nejrozšířenějším způsobem přinášení pravidelných darů jsou sbírky našich sobotních škol. Dary sobotní školy jsou určeny pro celosvětové misijní dílo.

Jiné dary – Čas od času jsou sbírány i jiné dary pro celosvětovou evangelizaci, pro celocírkevní a místní projekty. V takovém případě má být celý vybraný obnos použit k určenému účelu, pokud dárcé výslovně neurčil jinak.

Zvláštní dary pro jednotlivé oblasti – Finanční podpora celosvětového díla církve je založena na rozpočtovém systému. Finanční prostředky jsou přidělovány jednotlivým oblastem na základě schválených rozpočtů. Je to úsporný a pečlivý způsob rozdělování peněžních zdrojů, který každé oblasti zajišťuje spravedlivý podíl příjmů.

Jestliže některá oblast nebo odvětví díla obdrží mimořádné prostředky nezahrnuté do rozpočtu, děje se tak vždy na úkor jiných oblastí. Jestliže je takovým způsobem zahájen nový projekt, pokud jeho další potřeby nebudou zahrnuty do řádného rozpočtu, hrozí nebezpečí, že po vyčerpání daru projekt zanikne. Tím by však jiné oblasti, snad ještě s většími potřebami, ale bez možnosti je propagovat, nedostaly spravedlivý díl, jestliže by jejich podíl byl věnován na udržení díla započatého pomocí mimořádných prostředků.

Zkušenosti znovu a znovu prokázaly pravdivost a moudrost spočívající v nabádání členů církve, aby štedře a věrně dávali oběti a dary obvyklým, schváleným způsobem, s klidným vědomím, že každá oblast má z těchto darů užitek.

Pomoc potřebným a lidem v tísní – Pro podporu členů církve, kteří nutně potřebují pomoc, se konají sbírky pro chudé a potřebné. Pro takové naléhavé případy má být veden rezervní fond. Navíc by měl být sbor připraven pomoci všem trpícím nouzí. Výbor sboru může z tohoto rezervního fondu uvolnit prostředky pro potřebné a pomoci takto zdravotnímu a dobročinnému dílu, které sbor koná pro rodiny v oblasti své působnosti.

Rozpočet sboru pro vlastní vydání – Nejpříjemnějším způsobem k zajištění úhrady výdajů místního sboru je sestavení plánovaného rozpočtu. Před začátkem nového roku má vedení sboru pečlivě vypracovat rozpočet výdajů spojených s činností sboru v příštím roce. Tento rozpočet má zahrnovat všechny opravy, otop, osvětlení, plat správce (je-li placen), výdaje církevní školy a plat učitele, sociální výpomoc atd. (Poznámka č. 2, str. 176 – příklad možného rozpočtu.)

Rozpočet má být předložen sboru k posouzení a přijetí. Zároveň má být vypracován plán, jak budou během roku kryty výdaje odpovídajícími příjmy. Peněžní prostředky k zajištění rozpočtových sborových výdajů mohou být získány dary a osobními závazky členů. Každý člen má podle svých finančních možností podporovat místní sbor i celé dílo církve.

VŠEOBECNÉ POKYNY

Regulace výzev k finanční podpoře – Následující pravidla regulují možnosti získávání finančních prostředků jinou než standardní cestou:

1. Žádné sdružení, sbor nebo instituce nesmí bez porady a dohody plánovat projekt vyžadující příjem prostředků z území mimo svou oblast. Každý příjem peněz v rámci vlastního území musí být v souladu s pravidly sdružení, unie, divize a Generální konference. Církevním pracovníkům, kteří zastupují zájmy v jedné oblasti, není dovoleno vybírat prostředky pro dílo v kterékoliv jiné oblasti nebo jiném sdružení bez dohody a písemného povolení činovníků příslušného sdružení.

2. Aby sbory byly chráněny před neoprávněnými, podvodnými sbírkami finančních prostředků, které nemají spojitost s církví adventistů, je nutno postupovat podle následujících zásad a metod:

a) Kazatelé a sboroví činovníci nesmějí povolit, aby z kazatelny vyzýval k jakékoli sbírce ve sboru někdo, kdo k tomu nebyl doporučen nebo pověřen příslušným sdružením. (Viz str. 109, 110.) Bez takového pověření není povoleno žádné vybírání peněz, ať veřejné, nebo soukromé.

b) Všechny peníze, které byly na výzvu vybrány pro jakýkoli účel, musejí projít předepsanou církevní účetní evidencí.

c) Činovníci sdružení a sboru musejí podniknout kroky potřebné k zamezení neoprávněných a nelegálních veřejných sbírek.

3. Jen celocírkevně schválené a organizované akce, jako například veřejná sbírka pro dobročinnou práci církve mimo sbor, k níž patří propagační tiskoviny a průkaz, mohou být prováděny ve prospěch vnitřní a vnější misie. Unie a sdružení musejí podniknout potřebné kroky, aby se zamezilo jakémukoli porušení těchto směrnic.

4. Zaměstnanci působící v několika divizích, kteří navštívili své mateřské sbory nebo jsou v písemném styku s domovskou základnou, jsou žádáni, aby požadovali prostředky pouze pro účely uvedené v rozpočtu výdajů a aby spolupracovali se sbory a sdruženími při získávání prostředků, které jsou potřebné ke krytí schválených částek, na nichž je misijní pole závislé. Všechny tyto prostředky musejí projít předepsanou účetní evidencí a být odeslány církví schváleným postupem.

Pochybné způsoby opatrování finančních prostředků – Místní sbory musejí vždy zaujmout rozhodné stanovisko proti všem pochybným metodám získávání finančních prostředků.

„K jakým prostředkům se mnohé sbory uchylují při vybírání peněz k náboženským účelům? K prodejním výstavám, večírkům, dobročinným bazarům, dokonce k loterii a podobným nápadům. Mnohdy je místo oddělené k bohoslužbě znesvěceno hodováním, kupováním, prodáváním a nemístnou veselostí. Úcta

k Božímu domu a důstojnost bohoslužeb se tím v mysli mládeže snižuje. Oslabují se tím bariéry sebekázně. Vzmáhá se sobectví, chuť a záliba v předvádění se; tyto vlastnosti sílí, když se jim holduje.“ (9T 91)

„Jak se dílo Boží rozrůstá, volání o pomoc přichází častěji a častěji. Aby toto volání našlo odezvu, měli by křesťané dbát na příkaz: ‚Přinášejte do mých skladů úplné desátky.‘ Budou-li lidé, kteří vyznávají, že jsou křesťany, věrně přinášet Bohu své desátky a dary, bude jeho pokladnice plná. Nebude potom příležitost uchylovat se k bazarům, loteriím a zábavným programům, aby byly získány prostředky na podporu evangelia.“ (AA 338)

Desátky a dary nejsou osobním vkladem – Desátky a dary odevzdané církvi netvoří peněžní vklad, jímž by mohl dárcе kdykoli opět disponovat. Tyto peníze mohou být použity pouze pro účely, pro které byly darovány.

Financování církevních staveb – Sbory, které pomýšlejí na koupi nebo stavbu nových budov, případně jiným způsobem chtějí finančně zatížit členy svého sboru, se musí předem poradit s činovníky sdružení. Pokud výbor sdružení a unie nedal souhlas a ujištění, že finanční ujednání jsou v souladu s platnými směrnici a potřebami, nemá sbor pro koupi nebo stavbu církevní budovy nikdy uzavírat finanční závazky nebo zahájit stavební činnost. Při poskytování finančních rad výbor sdružení bude brát v úvahu počet členů sboru, jeho finanční sílu a umístění budovy.

Použití finančních prostředků a odpovědnost za ně – Opatřování prostředků a hospodaření s nimi v Božím díle je svatou odpovědností. Správný postup, kterým tyto peníze plynou, vychází nejprve od jednotlivého člena k místnímu sboru. Pokladník sboru je přijímá a eviduje (viz str. 78–80). Vydává z nich částky určené pro potřebu sboru. Finanční prostředky pro sdružení nebo pro všeobecné účely odesílá pokladník sboru na sdružení. Všichni pokladníci, od místního sboru až po Generální konferenci, pracují podle pokynů výboru sboru nebo výborů příslušných organizačních složek. Nemohou vydat finanční prostředky samostatně, bez rozhodnutí příslušných výborů.

Audit hospodaření – Všechny účetní doklady, od účetních záznamů a dokladů místního sboru až po účetní záznamy Generální konference, jsou kontrolovány určenými revizory (auditory). Auditu rovněž podléhá účetní evidence každé církevní instituce. Toto pravidlo zajišťuje maximální bezpečnost při hospodaření s finančními prostředky. (Viz str. 80.)

ZÁSADY KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

POVOLÁNÍ K VYSOKÉ ÚROVNI V JEŽÍŠI KRISTU

Křesťanský život nevyžaduje jen mírné úpravy nebo zlepšení, nýbrž zásadní přeměnu lidské povahy. To znamená zemřít sobě a hříchu a být vzkříšen k novému životu jako nový člověk v Ježíši Kristu.

Srdce křesťana se vírou stává příbytkem Ježíše Krista. To se děje tím, že „přemýšlíme o Kristu, hledíme na něj a neustále milujeme svého drahého Spasitele jako nejlepšího a nejmávanějšího přítele, kterého bychom nikdy žádným jednáním nezarmoutili a neurazili“. Jen tak mohou křesťané prožívat „společenství jeho božské přítomnosti“. Jen tehdy, jsme-li si vědomi této přítomnosti, „naše myšlenky se poddávají Ježíši Kristu“ a naše životní zvyky se přizpůsobují jeho měřítkům. (TM 387.388)

Máme pamatovat na to, že „žádný vliv se nemůže vyrovnat vědomí Boží přítomnosti, neboť ono je štítem proti pokušení a inspirací pro čistotu a pravdu“ (Ed 255).

„Nic z našeho chování neunikne jeho pozornosti. Před Nejvyšším nemůžeme skrýt své cesty... Každý čin, každé slovo, každá myšlenka je tak zřetelně zaznamenána, jako by na celém světě byla pouze jedna osoba a pozornost nebes byla soustředěna na ni.“ (PP 217.218)

Bůh miluje všechny lidi a zvláště své děti. Jeho ucho vždy slyší volání Božího lidu, těch, kteří se odvrátili od světa a odevzdali se mu. Z tohoto posvátného vztahu vyrůstá respekt a úcta, která se projevuje každý den a všude.

Jako křesťané jsme členy královské rodiny, dětmi nebeského krále. Proto bychom neměli vyřknout žádné slovo, vykonat žádný skutek, který by způsobil zneuctění „onoho důstojného jména, podle něhož se jmenujeme“ (Jk 2,7). Jsme reformátoři. V každém údobí života bychom měli „pečlivě studovat jeho Boží i lidský charakter a stále se tázat: Co by činil Pán Ježíš, kdyby byl na mém místě? To by mělo být měřítkem, jak bychom měli jednat.“ (MH 491)

Prostřednictvím církve ostatku chce Bůh podat konečný důkaz celému vesmíru o tom, že evangelium má dostatečnou moc úplně zachránit lidi z moci

hříchu. Dnes je třeba, abychom jako členové této církve znovu zdůrazňovali vysoké požadavky křesťanského chování a abychom obnovili svou oddanost těmto Bohem daným zásadám. Všichni by měli dosáhnout vysoké úrovně křesťanského života a oddělit se od světa. Proto bychom měli zdůrazňovat napomenutí Páně: „Nemilujme svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není“ (1J 2,15).

STUDIUM BIBLE A MODLITBA

Duchovní život udržujeme duchovním pokrmem. Má-li naše posvěcení spět k dokonalosti, musíme si navyknout na osobní studium Písma a na modlitbu. V době, kdy jsme zaplaveni informacemi z knih, rádia, televize, internetu a dalších moderních sdělovacích prostředků, kdy je éter naplněn tisíci různými hlasy, které nás vyzývají, abychom jim naslouchali, máme povinnost zavřít oči a uši před mnohým, co se snaží proniknout do naší mysli, a věnovat se Boží knize, knize knih, knize života. Přestaneme-li být lidmi Bible, budeme ztraceni a naše poslání se mine cílem. Pouze tehdy, budeme-li denně vyzvat Boha v modlitbě a naslouchat jeho hlasu, mluvícímu k nám z Písma, můžeme doufat, že budeme žít život „skrytý s Kristem v Bohu“ (Ko 3,3) a že splníme svěřený úkol.

Modlitba je dvojsměrný rozhovor. Věřící člověk naslouchá Bohu a mluví s ním. „Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli.“ (SC 93) „Upřímnou modlitbou se setkáváme s myšlením Nekonečného“, avšak „bez soustavné modlitby a usilovné bdělosti nám hrozí nebezpečí, že v nás poroste lhostejnost a sejdem z pravé cesty.“ (SC 97.95)

Domov je základním kamenem církve a křesťanský domov je domem modlitby. „Otcové a matky, neopomíjejte při veškerém návalu práce shromažďovat svou rodinu kolem Božího oltáře... Lidé, kteří chtějí žít trpělivým, láskyplným a dobrotivým životem, se musejí modlit.“ (MH 393)

NÁŠ VZTAH K OKOLNÍMU SVĚTU

I když máme „občanství v nebesích, odkud i očekáváme Spasitele“ (Fp 3,20), jsme stále ještě ve světě jako nedílná součást lidské společnosti a musíme se svými bližními sdílet určité povinnosti v běžných životních problémech. Kdekoliv žijeme, máme být jako Boží děti známí jako dobří občané svou čestností a úsilím o společné blaho.

I když se naše nejdůležitější povinnosti týkají církve a jejího poslání kázat evangelium Božího království celému světu, jsme povinni svou službou a prostředky, pokud je to možné a shodné s našimi zásadami, podporovat všechny snahy o sociální spravedlnost. I když musíme stát stranou všech politických a sociálních sporů, máme vždy klidně a pevně zastávat nekompromisní stanovisko ve věci práva a spravedlnosti v občanských záležitostech, přitom se však přísně držet svého náboženského přesvědčení. Naši křesťanskou povinností je být lo-

jálními občany vůči své vládě a dávat „co je císařovo, císaři, a co Božího, Bohu“ (Mt 22,21).

ZACHOVÁVÁNÍ SOBOTY

Sobota je znamením Boží lásky k člověku. Je památkem Boží moci projevené při stvoření a také znamením Boží moci, která se projevuje znovustvořením a posvěcením života (Ez 20,12). Zachováváním soboty dokazujeme svoji věrnost Bohu a naše společenství s ním.

Sobota má v životě adventistů sedmého dne jedinečné postavení. Sedmý den týdne, od západu slunce v pátek večer do západu slunce v sobotu večer (Lv 23,32), je Boží dar, znamení jeho milosti v čase. Je to přednost, zvláštní setkání s Pánem, který nás miluje a kterého my milujeme, svatý čas oddělený věčným Božím zákonem, den radosti určený pro oslavu Boha a společenství s jinými lidmi (Iz 58,13). Věřící člověk uvítá sobotu s radostí a vděčností.

„Udělejte ze soboty skutečně ten nejkrásnější a nejpožehnanější den z celého týdne.“ (FLB 36)

„Sobota... je Božím časem, ne naším; když tento fakt nerespektujeme, okrádáme tím vlastně Boha... Bůh nám dal celých šest dní, v nichž můžeme vykonávat svou práci, a pro sebe si vyhradil jen jeden den. Má to být den, který nám přinese požehnání; den, kdy máme odložit naše světské záležitosti a zaměřit své myšlení na Boha a na nebe...“

Neměli bychom svým postojem naše děti přivést k tomu, aby se domnívaly, že v sobotu se nemohou radovat a trávit čas venku. Tak tomu není. Kristus v sobotu často bral své učedníky k jezeru a tam je učil. Jeho sobotní kázání vždy nezaznívala mezi čtyřmi stěnami budov.“ (HP 152)

„Boží láska stanovila meze nárokům práce. Na sobotu vložil svou milosrdnou ruku. Ve svém dni vymezil čas jako příležitost pro společenství se sebou samým, s přírodou a ostatními lidmi.“ (Ed 251)

Sobotní čas patří Bohu a jemu má být věnován. Vzdej čest Bohu tím, že se v sobotu „vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči“ (Iz 58,13). Shromažďujme se při západu slunce v rodinném kruhu, uvítejme sobotu modlitbou a zpěvem. Ukončeme tento den také modlitbou a projevem vděčnosti za podivuhodnou Boží lásku. Sobota je zvláštním dnem bohoslužby doma i ve sborech, dnem radosti pro nás i pro naše děti, dnem, v němž se více než kdy jindy učíme o Bohu z Bible a z velké knihy přírody. Je to doba pro návštěvy nemocných a práci pro záchranu lidí. Všechny běžné záležitosti šesti pracovních dnů mají být odloženy, abychom nekonali žádnou práci, která není nezbytně nutná. V tento svatý Boží den by nás neměly rozptylovat ani světské sdělovací prostředky.

„Sobota nemá být dnem neúčinného zahálení. Zákon zapovídá vykonávat v den Páně světskou práci. Činnost, kterou si člověk vydělává na živobytí, musí v sobotu ustát, stejně jako účast na světských zábavách a práce spojená se zis-

kem. Bůh ukončil v sobotu své stvořitelské dílo, odpočinul a požehnal ji. Stejně tak i člověk by měl v sobotu zanechat každodenní zaměstnání a věnovat čas zdravému odpočinku, bohoslužbě a dobrým skutkům.“ (DA 207)

Správně usměrněné činnosti, které jsou v souladu s duchem svěcení soboty, učiní tento požehnaný den nejšťastnějším a nejlepším v celém týdnu pro nás i pro naše děti – opravdovou předzvěstí našeho nebeského odpočinku.

ÚCTA K MÍSTU BOHOSLUŽBY

Křesťané, kteří si váží Boží všemohoucnosti, svatosti a lásky, budou vždy a za všech okolností projevovat Bohu, jeho slovu a bohoslužbě hlubokou úctu. „Všichni lidé, kteří přicházejí do Boží přítomnosti, se mají vyznačovat pokorou a úctou.“ (PP 252) Uznávají, že „hodina a místo modlitby jsou posvěceny Boží přítomností.“ (GW 178) Nebudou přicházet do domu bohoslužby lhotejně, ale budou přemýšlet, modlit se a budou se vyhýbat zbytečným hovorům.

Rodiče by měli poučit své děti, jak se mají uctivě chovat „v Božím domě“ (1Tm 3,15). Věrné poučování a kázeň v domově, v sobotní škole a ve sboru během dětství a mládí, pokud jde o úctu k Bohu a k bohoslužbě, budou mít dalekosáhlý vliv na jejich postoj i v následujících letech.

Kazatel, který vnímá svatost bohoslužby, bude podporovat svým příkladem, slovy a chováním za kazatelnou pravou úctu, jednoduchost, pořádek a důstojnost ve sboru.

ZDRAVÍ A STŘÍDMOST

Naše tělo je chrám Ducha svatého (1K 6,9). „Jak duševní, tak i duchovní zdatnost závisí do značné míry na tělesné síle a aktivitě; všechno, co napomáhá tělesnému zdraví, rozvíjí také mysl a vyvážený charakter.“ (Ed 195)

Proto se adventisté sedmého dne zajímají o rozumný životní styl, který je v souladu se zdravotními zásadami, jež berou v úvahu tělesné cvičení, dýchání, sluneční svit, čistý vzduch, správné užívání vody, spánek a odpočinek. Z přesvědčení se snaží stravovat zdravě, nosit vhodný oděv, dodržovat důležité hygienické návyky či volit správné oddechové aktivity a ochotně se řídí zdravotními zásadami sebeovládání a zdravé skladby potravy. Proto také neužívají alkohol, tabák a další návykové látky. Snaží se udržovat si tělesnou i duševní vyváženost tím, že se vyhýbají extrémům.

Zdravotní reforma a učení o zdraví a střídmosti jsou neoddělitelnou součástí adventistického poselství. Bůh poučil svůj lid prostřednictvím daru proroctví, že „lidé, kteří zachovávají jeho příkázání, se musejí Pánu posvětit a střídmostí v jídle a pití udržovat ducha i tělo v nejlepším stavu pro službu.“ (CH 132.133) „Bůh si přeje, aby obnovující vliv zdravotní reformy byl součástí posledního velkého úsilí při hlásání poselství evangelia.“ (MM 259)

Náležíme Bohu tělem, duší i duchem. Je proto naši náboženskou povinností zachovávat zdravotní zákony jak pro naše blaho a štěstí, tak i pro účinnější službu Bohu a našim bližním. Musíme ovládat svou chuť. Bůh dal člověku velkou různorodost potravin, které mohou uspokojit každou potřebu našeho těla. „Ovoce, obilniny, ořechy a zelenina jednoduše upravené... tvoří s mlékem nebo smetanou nejzdravější potravu.“ (CD 92)

Budeme-li zachovávat zásady zdravé životosprávy v praxi, nebudeme pociťovat potřebu používat povzbuzující prostředky. Zákon přírody nám zapovídá používat opojné látky a narkotika jakéhokoli druhu. Od samého počátku bylo odmítání lihovin a tabáku podmínkou členství v Církvi adventistů sedmého dne (viz str. 43, 45, 58, 88, 157, 158).

Bůh nám dal velké světlo o zdravotních zásadách. Moderní vědecké výzkumy tyto zásady potvrzují.

ODĚV

Jako adventisté sedmého dne jsme byli povoláni ze světa. Naše náboženství se promítne do všech oblastí našeho života. Naše návyky musí vyvěrat z našich zásad, a nikoli z příkladu světa kolem nás. Zvyky a móda se mohou časem měnit, avšak zásady správného života zůstávají stejné. Již na počátku dějin církve adventistů Ellen G. Whiteová napsala, že moudrý křesťanský přístup k oblékání bude „chránit Boží lid před zhoubným vlivem světa a napomáhat fyzickému a duchovnímu zdraví“. (4T 634) Radila také, abychom se při odívání vyhýbali přehnané okázalosti a přílišným ozdobám, extravaganci a módním extrémům, které by nebyly v souladu s principem zdravé skromnosti, a aby náš oděv byl pokud možno dobré kvality, vhodných barev a odpovídající svému účelu. Krása, skromná elegance a přiměřená, přirozená jednoduchost je nejlepší charakteristika oděvu křesťana (viz MYP 351.352).

Boží lid má stát vždy na straně těch, kteří jsou v otázce módy spíše konzervativní, a nedovolí, aby „téma odívání naplňovalo jejich mysl“ (Ev 273).

„Naší víře odpovídá jednoduchý oděv bez zbytečně okázalých ozdob a šperků všeho druhu.“ (3T 366) Písmo jasně ukazuje, že nošení šperků není v souladu s Boží vůlí. Apoštol Pavel vyzývá křesťany, „ať se zdobí upraveným oděvem, cudně a rozumně, ne nápadnými účesy, zlatem, perlami nebo drahými róbami“ (1Tm 2,9; B21). Nošení ozdob a klenotů vzbuzuje pozornost, což neodpovídá křesťanskému sebezapření a skromnosti.

V některých zemích a kulturách se považuje za důležité a potřebné nosit snubní prsten. V myšlení lidí se to stalo znamením věrnosti; v takovém případě není možno snubní prsten považovat za ozdobu. Za takových okolností nemáme právo tento zvyk odsuzovat.

Pamatujme, že o pravém křesťanském charakteru nesvědčí „vnější ozdoba“, ale „to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převážné“ (1Pt 3,3.4). Rovněž je třeba vyhýbat se takovému používání

kosmetiky, které by se vymykalo dobrému vkusu a zásadám křesťanské skromnosti.

Jestliže chceme ve svém životě správně reprezentovat Krista, našeho Pána, měl by se náš celý život vyznačovat čistotou a způsoby, kterým se učíme od Ježíše. Křesťanští rodiče mají zdůrazňovat tyto věci a svým příkladem, slovy a autoritou vést děti ke skromnému odívání, aby si tak získali úctu a důvěru lidí, kteří je znají. Jen tehdy se můžeme považovat za dobře oblečené, pokud vyhovíme požadavkům skromnosti a nosíme vkusné šaty spíše konzervativního stylu.

JEDNODUCHOST

Od samého vzniku byla jednoduchost základním rysem Církve adventistů sedmého dne. Musíme i nadále zůstat neokázalými. Vzestup okázalosti v náboženství jde vždy ruku v ruce s úpadkem duchovní síly. Jako byl „Ježíšův život v zřetelném protikladu“ k okázalosti jeho doby (Ed 77), tak i prostota a moc našeho poselství musí být v jasném protikladu ke světské okázalosti našich dnů. Pán odsuzuje „zbytečné, marnotratné utrácení peněz k uspokojování pýchy a pěstování okázalosti“ (TM 179). V souladu s těmito zásadami se mají různé naše slavnosti, svatby a všechna shromáždění vyznačovat jednoduchostí, prostotou a hospodárností.

MODERNÍ MÉDIA

Podobně jako tělo, i duchovní život člověka potřebuje zdravou stravu proto, aby se obnovoval a sílil (2K 4,6). Mysl člověka je obrazem jeho osobnosti. To, čím „žijíme“ naši mysl, je tedy velmi důležité k rozvoji charakteru a k uskutečnění životních cílů. Proto musíme pečlivě dbát na své duševní návyky. To, co čteme, posloucháme nebo sledujeme, ať už v knihách či časopisech, v rádiu, televizi, na internetu nebo prostřednictvím jiným moderních médií, formuje a ovlivňuje náš charakter.

Knihy a jiná literatura patří mezi nejcennější prostředky výchovy a kultury. Musíme je však dobře volit a správně používat. Existuje velké množství dobré literatury, ale zároveň také záplava špatné literatury, často velmi přitažlivé, která ale škodí naší mysli a mravům. Skutečné i smyšlené příběhy naplněné divokým dobrodružstvím a mravní uvolněností, které jsou různými médii prezentovány, nejsou vhodné pro křesťany v žádném věku.

„Lidé, kteří si libují ve vzrušující, napínavé četbě, ochromují své duševní síly a okrádají svou mysl o schopnost vážně přemýšlet a studovat.“ (CT 135) Je nám řečeno, že kromě ostatních špatných následků zaujetí pro smyšlené příběhy taková četba „zbavuje člověka schopnosti přemýšlet o velkých úkolech, povinnostech a smyslu života“ a „vyvolává nechuť k praktickým povinnostem života“. (CT 383)

Rádio, televize a internet změnily myšlenkové klima našeho světa a zprostředkovávají nám snadný kontakt se životem, způsobem myšlení lidí a s událostmi na celém světě. Určitě mohou být významnými vzdělávacími prostředky, díky nimž rozšíříme své vědomosti, seznámíme se se světovými událostmi, budeme sledovat zajímavé diskuse a naslouchat té nejkrásnější hudbě.

Žel moderní sdělovací prostředky mohou přinášet svým posluchačům téměř nepřetržitě herecká a další představení působící vlivem, který není užitečný ani povznášející. Nebudeme-li dost kritičtí a rozhodní, vnesou do našich domovů programy a zábavy laciného a nečistého druhu.

Bezpečí pro sebe a své děti nalezneme v tom, že se budeme s Boží pomocí řídit napomenutím apoštola Pavla: „Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fp 4,8).

REKREACE A ZÁBAVA

Rekreace je cílevědomá obnova tělesných a duševních sil. Silná, zdravá mysl nebude toužit po světské zábavě, ale najde obnovu sil v dobré rekreaci.

„Mnoho druhů zábavy, populárních v dnešním světě i u těch, kteří se považují za křesťany, směřuje k témuž cíli jako zábavy pohanů. Je mezi nimi opravdu velmi málo aktivit, které satan neobráčí a nepoužije ke svým zhoubným záměrům. Po celá staletí využíval divadelní, operní a jiná představení s uchvacující hudbou a tancem k rozdmýchání vášni a k oslavě neřesti. Hazardními hrami strhává hradby zásad a otevírá dveře smyslným požitkům. V každé zábavné společnosti, kde se propaguje pýcha a podporuje požitkářství, kde je člověk veden k tomu, aby zapomněl na Boha a ztratil z výhledu věčné zájmy, tam satan spoutá duši svými řetězy.“ (PP 459.460)

Musíme se vyhnout vši dramatické tvorbě, která názorně předvádí a svým způsobem i propaguje hříchy a zločiny, jako jsou vraždy, cizoložství, loupeže a podobné špatnosti. To vše nese do značné míry zodpovědnost za úpadek mravnosti. Místo toho můžeme nacházet opravdové potěšení ve velkém světě Boží přírody a v kráse lidské činnosti a Božího díla.

Jiným druhem zábavy, která má rovněž špatný vliv, je společenský tanec. „Taneční zábava ... je školou zkaženosti a kletbou společnosti.“ (MYP 399) (Viz 2K 6,15–18; 1J 2,15–17; Jk 4,4; 2Tm 2,19–22; Ef 5,8–11; Ko 3,5–10.)

Odpočinek a rekreace jsou velmi důležité. Avšak namísto toho, abychom se přidávali k celé řadě těch, kteří „více milují své rozkoše než Boha“ (2Tm 3,4), bychom měli usilovat o to, aby naše přátelské vazby a způsob trávení volného času posilovaly náš vztah ke Kristu a jeho církvi.

HUDBA

„Hudba byla stvořena, aby sloužila svatému účelu, aby povznášela myšlenky k tomu, co je čisté, ušlechtilé a vznešené, a aby probudila v duši zbožnost a vděčnost k Bohu.“ (PP 594) Pán Ježíš „zpěvem udržoval společenství s nebem“.
(DA 73)

Hudba je jedno z největších umění. Dobrá hudba neposkytuje jen potěšení, ale povznáší také mysl a probouzí nejlepší vlastnosti. Bůh často použil duchovní písně, aby se dotkl srdcí hříšníků a vedl je k pokání. Špatná hudba podkopává mravní citění a síly člověka a odvádí nás od našeho vztahu k Bohu.

Musíme být opatrní při výběru hudby – jak doma, tak při společných setkáních, ve škole nebo ve shromáždění. Melodiím, které mají povahu jazzu, rocku nebo podobného stylu, jakož i textům vyjadřujícím nesmyslné a povrchní city, je dobré se vyhýbat. (Viz str. 89, 92, 142.)

ZÁVĚR

Uprostřed nebezpečí posledních dnů, kdy cítíme odpovědnost za rychlé hlásání poslední nabídky záchrany celému světu, stojíme tváří v tvář Božímu soudu, který vyvrcholí nastolením úplné spravedlnosti. Posvěťme se opravdově Bohu, posvěťme své tělo, duši i ducha. Rozhodněme se dodržovat vysoká měřítká života, jimiž se vyznačují lidé, kteří čekají na příchod svého Pána.

MANŽELSTVÍ, ROZVOD A OPĚTOVNÝ SŇATEK

ROZVÍJENÍ MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ

Bůh nám dává možnost prožívat sociální vazby a vztahy, které nám přinášejí radost a potěšení. „Ve vzájemném kontaktu naše osobnosti rostou a zdokonalují se a budují se úzká a pevná přátelství, která vedou k jednotě srdcí a budují atmosféru lásky, která přináší radost i v nebesích.“ (6T 172)

Správné vztahy mezi ženami a muži jsou prospěšné pro obě strany. Musejí však být postaveny na patričně vysoké úrovni s ohledem na společenské zvyklosti, které nás mají chránit. Satan se totiž snaží zničit vše dobré a jeho překroucení dobrých darů je často tragické.

V dnešní době jsou však ideály, které měly udržovat vzájemné vztahy bezpečné a radostné, bořeny a alarmujícím způsobem odmítány. Pod vlivem touhy, která není svázána ani omezována morálními a náboženskými principy, vztahy mezi oběma pohlavími ve velké míře degenerují a vedou k nevázané volnosti, svévoli a sexuálnímu zvrácenostem, incestu a sexuálnímu zneužívání dětí.

Milióny lidí opustily biblické standardy správného jednání a vyměnily posvátný dar manželství a rodičovství za hořké a tragické ovoce hříchu. Nejenže toto zlo rozbíjí rodiny, a v důsledku toho i společnost, ale úpadek vážnosti rodiny má i další nešťastné důsledky. Obzvláště děsivé jsou důsledky, které ničí životy dětí a mladých lidí.

Toto zlo se stalo zjevnější a stále víc ohrožuje Boží ideály a záměry s křesťanskými rodinami. Cizoložství, pornografie, zneužívání dětí (včetně sexuálního zneužívání partnerů, dětí i starších lidí), incest a homosexuální a lesbické praktiky jsou jasným převrácením Božího původního plánu a ilustrují úpadek lidstva. Dnes jsou odmítána jasná biblická prohlášení (např. Ex 20, 14; Lv 18, 22. 29; 20, 13; 1K 6, 9; 1Tm 1, 10; Ř 1, 20–32) a jsou nahrazována lidskými názory a domněnkami. Výsledkem je morální nejistota a zmatek. Ve všech dobách a ve všech

civilizací usiloval satan především o to, aby lidé zapomněli, že Bůh je jejich Stvořitelem, který je stvořil ke svému obrazu, jako „muže a ženu“ (Gn 1,27).

Boží slovo nás varuje před stále horšími důsledky lidské posedlosti sexem a touhou po uspokojení vlastních smyslných tužeb. Kristus však přišel, aby zničil satanovo dílo a obnovil vztah lidských bytostí s jejich Stvořitelem. I když je náš život poznamenán Adamovým pádem a otroctvím hříchu, v Kristu můžeme přijmout plné odpuštění a získat znovu možnost vydat se novou cestou úplného obnovení. Díky kříži a moci Ducha svatého můžeme být všichni osvobozeni ze zajetí hříšných praktik a může v nás být obnoven obraz našeho Stvořitele.

Jako rodiče a ti, kterým je svěřena zodpovědnost za mladé lidi, potřebujeme empaticky vnímat problémy, které prožívají, pokusit se jim nabídnout křesťanské zázemí a duchovně se jim přiblížit tak, aby dokázali vnímat ideály, inspiraci a moc, kterou křesťanství člověku nabízí.

Bez ohledu na chyby, které udělali naši rodiče nebo naši vrstevníci, je naší zodpovědností a předností znát a propagovat ty nejvyšší ideály křesťanského pohledu na muže a ženy. Prostřednictvím upřímného studia Bible, poznávání Božího stvoření v přírodě, péče o naše tělo a zdraví, opravdového odhodlání, ale i skrze vytrvalou modlitbu a upřímnou, nesobeckou službu druhým může být posilován náš křesťanský charakter, a my tak můžeme působit povznášejícím vlivem v naší společnosti.

Společná setkávání mladší ale i starší generace mají být příležitostí k radostnému společenství, které bude duševně i duchovně posilovat, namísto aby vedlo jen k laciné zábavě. Skvělou a smysluplnou náplní takových setkání, která přinese požehnání a posílí všechny, může být dobrá hudba, zajímavá konverzace, příjemné oddychové aktivity, vhodné filmy, náležitě vybrané hry výchovně vzdělávacího charakteru, a především společné plánování evangelizačních aktivit. Oddělení mládeže při Generální konferenci vydalo informace a praktické návrhy k vedení takových společných setkání.

Nejlepším místem pro vzájemná setkávání jsou naše vlastní domovy. Ve velkých centrech, kde není možné zorganizovat taková setkání v domácnosti a kde sbor nemá vhodné vlastní prostory, je třeba spíše hledat místa, která budou podporovat u účastníků křesťanské hodnoty, než komerční centra zábavy a sportu, jako například společenské sály či hokejové stadiony, které mohou navozovat atmosféru v rozporu s křesťanskými hodnotami.

KLADNÝ VLIV STARŠÍ GENERACE

Oboustranně přátelský vztah mezi staršími a mladými je jedním z nejlhodnějších vlivů, které mohou ovlivnit život dětí a mladých lidí. „Pokud se rodičům a učitelům nepodaří navázat dostatečné úzké a dobré vztahy s jejich dětmi nebo žáky, mohou být následky velmi smutné.“ (CT 76) Důležitým úkolem našich rodin, škol i institucí je dbát na zdravý morální vývoj těch, za něž neseme zodpovědnost. Jako rodiče bychom měli podporovat jasné stanovení pravidel v rámci

institucí, které pracují s našimi dětmi a mladými lidmi, a podobná pravidla stanovit a respektovat i doma. To se však může podařit jen tehdy, když se naučíme být těmi, které děti rády přijmou jako své přátele a průvodce. O tom, jak velkým přínosem a požehnáním pro ně bude blízké přátelství a podpora starší generace, ve velké míře rozhodují svým postojem sami mladí lidé.

ZNÁMOST

Slovem známost bývá označované období, v němž se muž a žena, kteří k sobě cítí přitažlivost, spolu blíže seznamují a společně se připravují na zamýšlený vstup do manželství.

„Ti, kteří uvažují o vstupu do manželství, by měli důkladně zvážit všechny povahové rysy toho, s nímž zamýšlejí spojit svůj životní osud. Každý krok vstříc manželské smlouvě by měl být charakterizován skromností, prostotou, upřímností a opravdovou touhou líbit se Bohu a žít k jeho slávě. Manželství ovlivňuje nejen náš současný život na této zemi, ale i ten, který nás čeká po Ježíšově návratu. Upřímný křesťan nebude ve svém životě rozvíjet plány, s nimiž by Bůh nemohl souhlasit.“ (MH 359)

Nerespektování těchto principů v souvislosti se známostí s možným budoucím partnerem může vést v životě křesťana k tragédii. Předpokladem pro šťastný a úspěšný domov dvou lidí je sjednocení manželů v oblasti ideálů a životních cílů. Rozdílný pohled na náboženství s největší pravděpodobností povede k narušení rodinného štěstí a povede ke zmatku a chybám při výchově dětí. Bible proto radí: „Nedejte se zapřáhnout do společného jha spolu s nevěřícími“ (2K 6,14).

„Rodinné pouto je tím nejbližším, nejjemnějším a nejposvátnějším spojením na světě. Bůh si přál, aby tento svazek byl pro lidstvo požehnáním. A tímto požehnáním je skutečně tehdy, když lidé do manželství vstupují rozvázně, v bázni před Bohem a po důkladném zvážení zodpovědnosti, kterou tento svazek obnáší.“ (AH 18)

Společná bohoslužba, prožívání svatosti sobotního dne, rekreace, trávení volného času, hospodaření s finančními prostředky a výchova dětí – to vše jsou důležité prvky šťastných rodinných vztahů. Rozdílné pohledy na tyto oblasti pak mohou vést často k narušení vzájemného vztahu, k zmalomyslnění a někdy i k naprostému odchodu od Boha. A právě z těchto důvodů je nezbytné, aby se poradenství, poskytované párům, které zvažují sňatek, vážně těmto otázkám věnovalo.

„Půjdou spolu dva, jestliže se nedohodí?“ (Am 3,3). Štěstí a prospěch manželství závisí na jednotě obou partnerů. Věřící a nevěřící však mají podstatně rozdílné názory, náklonnosti a cíle. Ačkoli věřící člověk zastává čisté a správné zásady, vliv nevěřícího partnera bude směřovat k tomu, aby ho odvedl od Boha.“ (PP 174)

Ellen G. Whiteová ve svých inspirovaných spisech důsledně varuje jak před manželstvím mezi „věřícím a nevěřícím“, tak také před svazkem s tím, kdo je sice křesťanem, ale „nepřijal aktuální pravdu pro tuto dobu“. (5T 364) Pravděpodobnost, že manželství vydrží a rodinný život naplní Boží záměr, je daleko pravděpodobnější v situaci, kdy jsou spolu manželé spojeni také díky společným duchovním hodnotám a životnímu stylu. Z těchto důvodů tedy církev jasně odrazuje od manželství mezi adventisty sedmého dne a příslušníky jiných náboženství a výrazně nabádá své kazatele, aby takové páry neoddávali.

Církev uznává, že je právem každého člena, aby rozhodnutí o tom, koho si nakonec zvolí pro manželství, učinil sám. Zároveň však církev doufá, že pokud se některý člen církve rozhodne pro sňatek s někým, kdo není členem církve, pak tento pár bude chápat a respektovat skutečnost, že nemohou očekávat od žádného kazatele Církve adventistů sedmého dne, jehož úkolem je hájit a reprezentovat výše uvedené principy, že je oddá.

Pokud některý člen vstoupí do takového manželství, má mu církev projevit svou lásku a zájem a usilovat o to, aby tento pár mohl směřovat k jednotě v Kristu.

PŘEDMANŽELSKÁ VÝCHOVA/PORADENSTVÍ

Manželství je považováno za nejdůležitější a nejnáročnější ze všech vztahů. Proto má předmanželská výchova/poradenství pomoci párům, které manželství plánují, lépe se připravit na tento důležitý životní krok. Jeho hlavním cílem je připravit páry na výzvy, se kterými se mohou v manželském životě setkat. Má také posílit a zlepšit spokojenost manželského života a snížit rozvodovost. Předmanželskou výchovu/poradenství má vést odborný poradce nebo školený jednotlivec, včetně vyškoleného duchovního vedoucího. (Podrobnější informace viz Příručka pro starší sboru.)

MANŽELSTVÍ

Manželství je Boží zřízení. Bůh je ustanovil před pádem do hříchu, kdy všechno, včetně manželství, bylo „velmi dobré“ (Gn 1,31). „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gn 2,24). „Bůh oddal první manželský pár. Proto je původcem manželství Stvořitel vesmíru. Manželství ať mají všichni v úctě“ (Žd 13,4). Byl to jeden z prvních Božích darů člověku a je jedním ze dvou zřízení, které si Adam po pádu do hříchu odnesl s sebou za brány ráje.“ (AH 25.26)

Podle Božího záměru se manželství Adama a Evy mělo stát vzorem pro všechna budoucí manželství. Pán Ježíš potvrdil tento původní záměr slovy: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku ‚muže a ženu učinil je‘? A řekl: ‚Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo‘; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mt 19,4–6).

Manželství, které takto Bůh ustanovil, je monogamní heterosexuální vztah mezi jedním mužem a jednou ženou.

Manželství je veřejný, právně platný, celoživotní vzájemný závazek muže a ženy a také společný závazek manželského páru Bohu (Mk 10,2–9; Ř 7,2). Apoštol Pavel naznačuje, že oddanost Ježíše Krista k církvi je vzorem pro vztah mezi manželi (Ef 5,31.32). Podle Božího záměru měl být manželský vztah stejně trvalý jako vztah Ježíše Krista k jeho církvi.

Sexuální intimita v rámci manželství je posvátný Boží dar lidské rodině. Je to nedílná součást manželství, určená výhradně pro manželství (Gn 2,24; Př 5,5–20). Tato intimita, kterou podle Božího záměru mají sdílet pouze manžel a manželka, rozvíjí rostoucí vzájemnost a blízkost, štěstí a bezpečí a umožňuje zajistit pokračování lidského rodu.

Jednotu v manželství dosahují manželé vzájemným respektem a láskou. Ani jeden z nich není přednější (Ef 5,21–28). „Manželství, svazek na celý život, je symbolem spojení mezi Kristem a jeho církvi. Vztah, jaký Pán Ježíš projevil vůči své církvi, to je vztah, jaký si mají manželé projevovat navzájem.“ (7T 46) Boží slovo odsuzuje násilí v mezilidských vztazích (Gn 6,11.13; Ž 11,5; Iz 58,4,5; Ř 13,10; Ga 5,19–21). Duch Kristův vede člověka, aby ostatní miloval a přijímal, snažil se je podporovat a rozvíjet, nikoli aby je zneužíval a snižoval (Ř 12,10; 14,19; Ef 4,26; 5,28.29; Ko 3,8–14; 1Te 5,11). Mezi následovníky Ježíše Krista nemá místo tyranské ovládní druhého a zneužívání moci (Mt 20,25–28; Ef 6,4). Násilí v rámci manželství a rodiny je nepřijatelné. (Viz AH 343.)

„Ani manžel, ani manželka se nemají snažit vládnout. Pán nám sdělil zásady, kterými bychom se měli v této oblasti řídit. Manžel má milovat svou manželku tak, jako Kristus miloval svou církev. Manželka má respektovat a milovat svého manžela. Oba mají pěstovat ducha laskavosti, odhodlání druhého nikdy nezarmoutit a nezranit.“ (7T 47)

Vstup hříchu do světa zasáhl i manželství. Když Adam a Eva zhřešili, ztratili jednotu, kterou dříve prožívali s Bohem i navzájem (Gn 3,6–24). Jejich vztah poznamenala vina, stud, obviňování a bolest. Kdekoli vládne hřích, tam se projevuje i jeho negativní dopad na manželství, včetně odcizení, nevěry, zanedbávání, zneužívání, sexuálních perverzí, ovládní jednoho partnera druhým, násilí, rozchodu a rozvodu.

Manželství, která tvoří více než jeden muž a jedna žena, jsou také projevem důsledků hříchu na manželské zřízení. Taková manželství sice existovala ve starozákonní době, nejsou však v souladu s Božím záměrem. Boží plán pro manželství vyžaduje, aby jeho lid překonal způsoby jednání obvyklé ve společnosti, které však odporují biblickému pohledu.

Křesťanské pojetí manželství zahrnuje následující myšlenky:

1. Obnova Božího ideálu díky Kristu – Vykoupením světa z hříchu a jeho následků se Bůh snaží obnovit také manželství k jeho původní podobě. Totéž Bůh předpokládá v životě lidí, kteří se znovuzrodili pro Boží království, jejichž srdce

jsou posvěcována Duchem svatým a jejichž prvořadým životním zájmem je vyvýšit Ježíše Krista. (Viz 1Pt 3,7; TMB 64.)

2. Obnova jednoty a rovnosti díky Kristu – Boží slovo zdůrazňuje lásku a vzájemnou podřízenost manželů (1K 7,3; Ef 5,21). Manžel má být hlavou podle vzoru sebeobětavé lásky a služby, kterou Ježíš Kristus prokazuje své církvi (Ef 5,24.25). Jak apoštol Pavel, tak i Petr hovoří o potřebě úcty ve vztahu mezi manželi (1Pt 3,7; Ef 5,22.23).

3. Milost pro všechny – Bůh usiluje obnovit neporušenost a smířit se sebou i všechny ty, kteří nedosáhli Božích měřítek (2K 5,19). To zahrnuje i lidi, kteří prožili zkušenost narušeného manželského vztahu.

4. Role církve – Mojžíš ve Starém zákoně a apoštol Pavel v Novém zákoně řeší problémy způsobené narušenými manželstvími (Dt 14,1–5; 1K 7,11). Oba na jedné straně zvýrazňují a potvrzují ideál, na druhé straně usilují o pomoc a záchranu pro ty, kdo nenaplnili Boží požadavky. Podobně je i dnes církev povolána k tomu, aby vyvýšila a zvýraznila Boží ideál manželství a zároveň aby sloužila jako prostředí, které uzdravuje, vede ke smíření a odpuštění, aby projevila pochopení a soucit lidem, kteří prožívají bolest.

ROZVOD

Rozvod je v rozporu s původním záměrem, který Bůh sledoval ustanovením manželství (Mt 19,3–8; Mk 10,2–9), Bible však o něm nemlčí. Protože se rozvody objevily jako jeden z důsledků pádu do hříchu, Bible dává nařízení, která měla omezit důsledky rozvodu (Dt 24,1–4). Soustavně se snaží vyvýšit manželství a odrazovat od rozvodu tím, že popisuje radosti manželské lásky a věrnosti (Př 5,18–20; Pís 2,16; 4,9–5,1) tím, že k manželství připodobňuje vztah mezi Bohem a jeho lidem (Iz 54,5; Jr 3,1) tím, že ukazuje možnost odpuštění a obnovy manželství (Oz 3,1–3), tím, že ukazuje Boží odpor k rozvodu a bídě, kterou působí (Mal 2,15.16). Pán Ježíš obnovil původní pohled na manželství jako na celoživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou a mezi takovým párem a Bohem (Mt 19,4–6; Mk 10,6–9). Mnohá biblická nařízení potvrzují manželství a snaží se o nápravu problémů, které v důsledku oslabují nebo ničí základy manželství (Ef 5,21–33; Žd 13,4; 1Pt 3,7).

Manželství stojí na principech lásky, věrnosti, výlučnosti, důvěry a vzájemné podpory, které projevují oba partneři v poslušnosti Bohu (Gn 2,24; Mt 19,6; 1K 13; Ef 5,21–29; 1Te 4,1–7). Tam, kde dochází k přestupování jmenovaných zásad, je manželství ohroženo. Bible uznává, že tyto tragické okolnosti mohou manželství zničit.

Boží milost je jediný lék na narušenost způsobenou rozvodem. Když se manželství rozpadne, máme povzbudit bývalé manžele, aby přezkoumali své do-

savadní jednání a hledali Boží vůli pro jejich život. Bůh nabízí útěchu zraněným. Bůh také přijímá pokání lidí, kteří se dopustili nejdestruktivnějších hříchů, i těch, které způsobily nenapravitelné následky (2S 11; 2S 12; Ž 34,19; 86,5; JI 2,12.13; J 8,2–11; 1J 1,9).

Písmo uznává jako důvody k rozvodu nevěru a smilstvo (Mt 5,32) a odchod nevěřícího partnera z manželství (1K 7,10–15).

Bible nepodává přímé naučení o opětovném sňatku po rozvodu. Přesto slova Pána Ježíše, zaznamenaná v evangeliu Matouše 19,9, otevírají možnost nového manželství pro toho z rozvedených manželů, který v původním manželství zůstal věrný, ale jehož manžel nebo manželka porušil(a) manželský slib.

POSTOJ CÍRKVE K ROZVODU A OPĚTOVNÉMU SŇATKU

Církev bere vážně biblické učení o manželství, a proto si uvědomuje, že mnohá manželství ani zdaleka nedosahují ideálu. Problém rozvodu a opětovného sňatku můžeme v pravém světle vidět pouze z pohledu nebes a na pozadí událostí ze zahrady Eden.

Ústřední myšlenkou svatého Božího plánu pro tento svět bylo stvoření bytostí k Božímu obrazu, které měly mít děti, naplnit zemi a žít spolu v čistotě, souladu a štěstí. Bůh stvořil z Adamova žebra Evu a dal ji Adamovi jako manželku. Tak bylo zřízeno manželství – Bůh je autorem této instituce, Bůh také oddal první manželský pár. Když Bůh Adamovi sdělil, že Eva je opravdu kostí z jeho kostí a tělem z jeho těla, Adam nemohl pochybovat, že oba tvoří jedno tělo. Ani jeden z prvních manželů nemohl nikdy pochybovat o tom, že podle Božího záměru mělo jejich manželství trvat věčně.

Církev se bezvýhradně drží tohoto pojetí manželství a domova a věří, že ustupovat od tohoto postoje by znamenalo ustupovat od Božího ideálu pro manželství. Přesvědčení, že manželství je Bohem zřízená instituce, je založeno na Písmu. Naše uvažování o složitých otázkách rozvodu a opětovného manželství musíme také trvale a důsledně srovnávat s ideálem, který nám byl představen v zahradě Eden.

Církev je přesvědčena o platnosti Božího zákona, věří také v odpouštějící Boží milost. Je rovněž přesvědčena, že vítězství a spasení mohou dosáhnout i lidé, kteří se provinili ve věci rozvodu a opětovného sňatku, stejně tak jako lidé, kteří přestoupili jiné z Božích svatých ustanovení.

Ničím z toho, co bude dále uvedeno, nechceme snižovat Boží milost nebo odpuštění. V bázni Boží církev stanoví pravidla a zásady, kterými se musíme řídit v případě manželství, rozvodu a opětovného sňatku.

I když na počátku ustanovil manželství Bůh, uznáváme, že dnes jsou lidé na zemi podřízeni civilním vládám, proto bereme v úvahu, že manželství má jak Boží, tak i občanskou stránku. Boží stránka manželství se má řídit Božím zákonem, občanská zákony příslušné země.

V souladu s tímto poznáním představuje následující prohlášení postoj Církve adventistů sedmého dne:

1. Když Ježíš Kristus prohlásil: „A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“, stanovil tím pro církev v době milosti pravidla jednání, která musíme považovat za nadřazená nad světská nařízení, jež nerespektují Boží zákon vymezující vztahy v manželství. Pán Ježíš tím stanovil pro své následovníky pravidlo, kterým se mají řídit bez ohledu na to, zda světské zákony nebo místní zvyky umožňují větší volnost. „V kázání na hoře blahoslavenství Pán Ježíš jasně prohlásil, že rozvázání manželského slibu je nepřípustné. Jedinou výjimkou může být nevěra manželskému slibu.“ (TMB 63; viz také Mt 5,32; 19,9)

2. Nevěra manželskému slibu byla obvykle považována za cizoložství nebo smilstvo. Nicméně novozákonní termín překládaný slovem „smilstvo“ označuje ještě další sexuální úchytky (1K 6,9; 1Tm 1,9.10; Ř 1,24–27). Proto sexuální perverze, jako je incest (krvesmilstvo), zneužívání dětí nebo homosexuální praktiky, považujeme rovněž za zneužívání sexuality a znehodnocování Božího záměru pro manželství. Z tohoto důvodu je také považujeme za oprávněné důvody k odluce nebo rozvodu.

I když Písmo dovoluje rozvod z výše uvedených příčin, podobně jako v případě, že nevěřící partner opustí věřícího (1K 7,10–15), církev, stejně jako všechny zainteresované strany, musí vynaložit veškeré úsilí vedoucí ke smíření, vést manžele, aby si navzájem projevovali v Kristově duchu ochotu odpustit a obnovit manželství. Církev musí jednat s manželi laskavě a se snahou zachraňovat, aby jim mohla pomáhat v procesu usmíření.

3. V případě, že smíření není možné, ten z manželů, který zůstal věrný a jehož protějšek porušil manželský slib, má biblické právo požádat o rozvod a uzavřít další manželství.

4. S partnerem, který porušil manželský slib (viz výše uvedené body 1 a 2), zahájí sbor disciplinární řízení. (Viz str. 53–59.) Pokud projevuje opravdové pokání, může mu být uděleno spíše kázeňské opatření, než aby byl vyloučen z církve. Manželský partner, který neprojevuje plné a upřímné pokání, bude z církve vyloučen. Jestliže případ způsobil veřejnou pohanu Boží věci a církve, sbor může z důvodu udržení vysokého standardu a dobrého jména tohoto člověka vyloučit.

Sbor použije kterékoli z uvedených disciplinárních opatření tak, aby naplnil oba cíle sledované kázeňskými opatřeními – nápravu a záchranu. Evangelium Ježíše Krista vždy spojuje záchranné hledisko kázně s opravdovou proměnou hříšníka, aby se stal novým stvořením v Ježíši Kristu.

5. Partner, který porušil manželský slib a který je rozvedený, nemá morální právo uzavřít další manželství, dokud jeho partner, který neporušil manželský slib,

zůstává svobodný a žije mravně bezúhonně. Jestliže partner, který porušil manželský slib, uzavře další manželství, pokud zůstal členem církve, bude vyloučen. Osoba, se kterou se ožení nebo za kterou se provdá, pokud je členem církve, bude rovněž z církve vyloučena.

6. Uznáváme, že někdy se mohou vztahy v manželství narušit do té míry, že je lepší, aby se manželé od sebe odloučili. „Těm, kteří žijí v manželství, prikazuji – ne já, ale Pán – aby žena od muže neodcházela. A když už odejde, ať zůstane neprovdána nebo se s mužem smíří; a muž ať ženu neopouští“ (1K 7,10.11). V mnoha takových případech pak péče o děti, vyjasnění majetkoprávních poměrů nebo dokonce osobní bezpečí vyžadují, aby došlo ke změně právního vztahu mezi manželi. V takových případech je možno dosáhnout toho, co se v některých zemích nazývá zákonná manželská odluka. V mnoha zemích však tohoto stavu lze dosáhnout pouze rozvodem.

Jestliže došlo k odluce nebo rozvodu na základě např. fyzického násilí, aniž došlo k nevěře a porušení manželského slibu (viz výše uvedené body 1 a 2), nemá ani jeden z partnerů podle Bible právo uzavřít další manželství, pokud druhý partner v mezidobí neuzavřel manželství, nedopustil se cizoložství či smilstva nebo pokud nezemřel. Jestliže člen církve, který se rozvedl, uzavře další sňatek, aniž měl pro to biblické oprávnění, bude vyloučen z církve. Osoba, se kterou se ožení nebo za kterou se provdá, pokud je členem církve, bude rovněž z církve vyloučena. (Viz str. 57–63.)

7. Partner, který porušil manželský slib, rozvedl se, byl vyloučen z církve a uzavřel další manželství, nebo člověk, který se rozvedl z jiných důvodů, než je uvedeno v bodech 1 a 2 této kapitoly, a poté uzavřel další manželství a byl vyloučen z církve, se nemůže stát opět členem církve – kromě situací popsanych v dalších odstavcích.

8. Manželská smlouva je nejen posvátná, ale často i velmi komplexní, protože se dotýká třeba i dětí. Proto v případě, že by chtěl provinilý člověk požádat o opětovné přijetí do církve, mají být jeho nové možnosti ke vstupu velmi jasně regulovány. Před konečným projednáním má být taková žádost postoupena sborem prostřednictvím kazatele výboru sdružení k posouzení. Výbor sdružení doporučí, jaké kroky má pokání činící člověk nebo lidé podniknout, aby mohli být znovu přijati do církve.

9. Opětovné přijetí do církve osob vyloučených z důvodů uvedených v předcházejícím odstavci je za normálních okolností možné pouze na základě nového křtu. (Viz str. 47, 62, 63.)

10. Jestliže člověk, který byl vyloučen z církve, byl znovu do církve přijat, jak je to uvedeno v odstavci 8, je třeba pečlivě chránit jednotu a soulad ve sboru tím, že

takové osobě nesvěříme vedoucí služebnost ve sboru, zvláště ne takovou, která vyžaduje obřad ordinace. Výjimky jsou možné jen po pečlivém projednání záležitosti s vedením sdružení.

11. Žádný kazatel nesmí vykonat obřad nového sňatku osoby, která podle předcházejících odstavců nemá biblické právo uzavřít další manželství.

SBOR A SLUŽBA RODINÁM

Církev jako Kristův nástroj spasení má sloužit svým členům ve všech jejich potřebách a sytit každého tak, aby všichni rostli ke zralé křesťanské zkušenosti. Platí to zvláště v situaci, kdy členové stojí před celoživotním rozhodnutím, jakým je vstup do manželství, nebo prožívají tak bolestnou zkušenost, jakou je rozvod. Když se nějaké manželství ocitne v ohrožení, oba partneři, stejně tak jako členové sboru a rodiny, mají vynaložit veškeré úsilí, aby došlo ke smíření podle Božích principů pro nápravu narušených vztahů (Oz 3,1–3; 1K 7,10.11; 13,4–7; Ga 6,1).

Sbor nebo další organizační složky církve mohou pomoci členům budovat pevný křesťanský domov. Mezi pomůcky, které jsou k dispozici, patří zejména: (1) předmanželský seminář pro ty, kdo chtějí uzavřít manželství, (2) programy a semináře pro manželské páry a jejich rodiny a (3) programy pro narušené rodiny nebo rozvedené členy.

Pastorační péče je velmi důležitá v oblasti přípravy a poučení v případě manželství, uzdravování a obnovy v případě rozvodu. Pastorační péče v případě rozvodu zahrnuje jak kázeňská opatření, tak duchovní podporu. Zahrnuje také sdělování informací týkajících se daného případu. Ke sdělování citlivých informací je třeba velké rozvahy a zdrženlivosti. Toto etické hledisko nemůže být ale samo o sobě důvodem k nezavedení kázeňských opatření zmíněných v bodech 1–11.

Členové církve mají odpustit a znovu přijmout ty, kdo selhali, tak jako Bůh odpouští jim (Iz 54,5–8; Mt 6,14.15; Ef 4,32). Bible nás vyzývá, abychom sloužili lidem, kteří pochybili, s trpělivostí, soucitem a ochotou odpustit (Mt 18,10–20; Ga 6,1.2). V době, kdy jsou členové v církevní kázni nebo bývalí členové vyloučeni z církve, má sbor jako Bohem pověřený nástroj vykonat všechno, co je v jeho silách, aby s těmito lidmi udržoval kontakt a nabízel jim péči a duchovní podporu.

ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ VÝROKY CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Adventisté sedmého dne přijímají Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozují základní věroučné články. Dále uvedené věroučné výroky jsou výrazem toho, jak církev učení Písma chápe a vyjadřuje. K revizi těchto výroků může dojít při zasedání Generální konference, když církev pod vedením Ducha svatého dospěje k plnějšímu pochopení Písma nebo nalezne výstižnější výrazy k vyjádření toho, co učí svaté Boží slovo.

1. PÍSMO SVATÉ

Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je psané Boží slovo, které bylo dáno Boží inspirací. Inspirovaní autoři mluvili a psali pod vlivem Ducha svatého. V tomto slově Bůh svěřil lidstvu poznání nezbytné ke spasení. Písmo svaté je nejvyšším, autoritativním a neomylným zjevením Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách. (Ž 119,105; Př 30,5.6; Iz 8,20; J 17,17; 1Te 2,13; 2Tm 3,16.17; Žd 4,12; 2Pt 1,20.21)

2. TROJEDINÝ BŮH

Bůh je jeden: Otec, Syn a Duch svatý; jednota tří osob od věčnosti. Bůh je nesmrtelný, všemohoucí, vševědoucí, svrchovaný a všudypřítomný. Je nekonečný a přesahuje lidské chápání. Přesto však je znám prostřednictvím svého zjevení. Bohu, který je láska, patří navždy věčná úcta, sláva i služba všeho tvorstva. (Gn 1,26; Dt 6,4; Iz 6,8; Mt 28,19; J 3,16; 2K 1,21.22; 13,13; Ef 4,4–6; 1Pt 1,2)

3. OTEC

Bůh, věčný Otec, je Stvořitel, Původce, Udržovatel a svrchovaný Vládce celého stvoření. Je spravedlivý a svatý, milosrdný a milostivý, dlouhoshovívající a hojný

v neochvějně lásce a věrnosti. Moc a vlastnosti projevené v Synu a v Duchu svatém jsou rovněž ty, které má Otec. (Gn 1,1; Dt 4,35; Ž 110,1; J 3,16; 14,9; 1K 15,28; 1Tm 1,17; 1J 4,8; Zj 4,11)

4. SYN

Bůh, věčný Syn, se stal člověkem v Ježíši Kristu. Skrze něj byly stvořeny všechny věci, zjeven Boží charakter, uskutečnilo se spasení lidstva a svět je jím souzen. Věčný pravý Bůh se v Ježíši Kristu stal také pravým člověkem. Počat z Ducha svatého, narodil se z Marie, panny. Žil a byl pokoušen jako člověk, a přesto byl dokonalým ztělesněním Boží spravedlnosti a lásky. Svými záznaky projevil Boží moc a prokázal, že je Boží zaslíbený Mesiáš. Dobrovolně trpěl a místo nás zemřel na kříži za naše hříchy. Vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a slouží v nebeské svatyni v náš prospěch. Znovu přijde v slávě, aby provždy vysvobodil svůj lid a obnovil všechny věci. (Iz 53,4–6; Da 9,25–27; L 1,35; J 1,1–3.14; 5,22; 10,30; 14,1–3.9.13; Ř 6,23; 1K 15,3.4; 2K 3,18; 5,17–19; Fp 2,5–11; Ko 1,15–19; Žd 2,9–18; 8,1.2)

5. DUCH SVATÝ

Bůh, věčný Duch, spolupůsobil s Otcem a Synem při stvoření, vtělení a vykoupení. Duch svatý je osobou, stejně tak jako jimi jsou Otec a Syn. Inspiroval pisatele Bible. Naplňoval Kristův život mocí. Zve a přesvědčuje lidi. Ty, kteří ho poslechnou, obnovuje a proměňuje k Božímu obrazu. Poslán Otcem a Synem, aby byl vždy s Božími dětmi, obdarovává církev duchovními dary, zmocňuje ji k vydávání svědectví o Kristu a v souladu s Písmem ji uvádí do veškeré pravdy. (Gn 1,1.2; 2S 23,2; Ž 51,11; Iz 61,1; L 1,35; 4,18; J 14,16–18.26; 15,26; 16,7–13; Sk 1,8; 5,3; 10,38; Ř 5,5; 1K 12,7–11; 2K 3,18; 2Pt 1,21)

6. STVOŘENÍ

Bůh zjevil v Písmu spolehlivou a historickou zprávu o své stvořitelské činnosti. Stvořil vesmír a v nedávném šestidenním stvoření učinil „nebe, zemi, moře i všechno, co je v nich, a odpočinul sedmého dne“. Tak ustanovil sobotu jako trvalý památník svého díla vykonaného a dokončeného v průběhu šesti doslovných dnů, které společně se sobotou představovaly stejnou jednotku času, jaká je dnes nazývána týdnem. První muž a žena byli učiněni k Božímu obrazu jako vrcholné dílo stvoření. Obdrželi vládu nad světem a zodpovědnost pečovat o něj. Svět byl po dokončeném stvoření „velmi dobrý“ a zvěstoval Boží slávu. (Gn 1; 2; 5; 11; Ex 20,8–11; Ž 19,2–7; 33,6.9; 104; Iz 45,12.18; Sk 17,24; Ko 1,16; Žd 1,2; 11,3; Zj 10,6; 14,7)

7. PŘIROZENOST ČLOVĚKA

Muž a žena byli stvořeni k Božímu obrazu, vybaveni individualitou a schopností svobodně myslet a jednat. I když byli stvořeni jako svobodné bytosti, jsou závislí na Bohu životem, dýcháním a vším ostatním. Každý člověk je nedělitelnou jednotou tělesných, duchovních a duševních projevů. Když naši první rodiče neposlechli Boha, popřeli svou závislost na něm, a ztratili tím své vznešené postavení. Boží obraz v nich byl porušen a oni se stali kořistí smrti. Jejich potomci dědí tuto padlou přirozenost s jejími následky, rodí se se slabostmi a náklonnostmi ke zlému. Bůh však v Kristu smířil svět se sebou a svým Duchem obnovuje ve smrtelných lidech činících pokání obraz jejich Tvůrce. Stvoření k Boží slávě jsou povoláni milovat Boha, milovat se navzájem a starat se o své životní prostředí. (Gn 1,26–28; 2,7.15; 3; Ž 8,4–8; 51,5.10; 58,3; Jr 17,9; Sk 17,24–28; Ř 5,12–17; 2K 5,19.20; Ef 2,3; 1J 3,4; 4,7.8.11.20)

8. VELKÝ SPOR

Celé lidstvo je vtaženo do velkého sporu mezi Kristem a satanem, v němž jde o Boží charakter, Boží zákon a Boží svrchovanou vládu nad vesmírem. Tento spor začal v nebi, když se jedna ze stvořených bytostí, obdařená možností volby, začala povyšovat. Stala se satanem, Božím odpůrcem, který do odboje strhl část andělů. Svedl Adama a Evu do hříchu, a tím uvedl ducha vzpoury na naši zemi. Hřích znetvořil Boží obraz v lidech, narušil pořádek ve stvořeném světě a zapříčinil zkázu celé země potopou, jak to představuje historická zpráva v Genesis 1–11. Celé tvorstvo pozoruje náš svět, který se stal jevištěm vesmírného sporu, na jehož konci bude Bůh lásky obhájěn. Na pomoc v tomto sporu posílá Kristus svému lidu Ducha svatého a věrné anděly, kteří mají věřící vést, chránit a podporovat na cestě spasení. (Gn 3; 6–8; Jb 1,6–12; Iz 14,12–14; Ez 28,12–18; Ř 1,19–32; 3,4; 5,12–21; 8,19–22; 1K 4,9; Žd 1,14; 1Pt 5,8; 2Pt 3,6; Zj 12,4–9)

9. KRISTŮV ŽIVOT, SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Jediný smiřující prostředek za lidský hřích Bůh poskytl v Kristově životě dokonalé poslušnosti Boží vůli, v jeho utrpení, smrti a zmrtevýchvstání. Ti, kteří vírou přijímají toto smíření, mohou mít věčný život a celé tvorstvo může lépe chápat nekonečnou a svatou lásku Stvořitele. Toto dokonalé smíření obhajuje spravedlnost Božího zákona a milostivost Božího charakteru, protože odsuzuje náš hřích a poskytuje nám odpuštění. Kristova smrt je zástupná a očistující, smiřující a proměňující. Kristovo zmrtevýchvstání v těle zvěstuje Boží vítězství nad mocnostmi zla a těm, kteří smíření přijímají, zaručuje konečné vítězství nad hříchem a smrtí. Vyhlašuje vládu Ježíše Krista, před kterým se sklání každé koleno na nebi i na zemi. (Gn 3,15; Ž 22,1; Iz 53; J 3,16; 14,30; Ř 1,4; 3,25;

4,25; 8,3.4; 1K 15,3.4.20–22; 2K 5,14.15.19–21; Fp 2,6–11; Ko 2,15; 1Pt 2,21.22; 1J 2,2; 4,10)

10. ZKUŠENOST SPASENÍ

Z nekonečné lásky a milosrdenství Bůh kvůli nám ztotožnil s hříchem Krista, který hřích nepoznal, abychom se v něm směli stát před Bohem spravedlivými. Pod vlivem Ducha svatého si uvědomujeme svou ubohost, uznáváme svou hříšnost, litujeme svých přestoupení a věříme v Ježíše jako Spasitele a Pána, jako zástupce i vzor. Tato zachraňující víra vzniká působením Boží moci prostřednictvím Písma a je darem Boží milosti. Skrze Krista jsme ospravedlněni, přijati za Boží syny a Boží dcery a vysvobozeni z nadvlády hříchu. Skrze Ducha jsme znovuzrozeni a posvěceni. Duch obnovuje naši mysl, do našeho srdce vpisuje Boží zákon lásky a dává nám moc žít svatým životem. Zůstáváme-li v něm, stáváme se účastníky Božské přirozenosti a máme jistotu spasení nyní i na soudu. (Gn 3,15; Iz 45,22; 53; Jr 31,31–34; Ez 33,11; 36,25–27; Abk 2,4; Mk 9,23.24; J 3,3–8.16; 16,8; Ř 3,21–26; 5,6–10; 8,1–4.14–17; 10,17; 12,2; 2K 5,17–21; Ga 1,4; 3,13.14.26; 4,4–7; Ef 2,4–10; Ko 1,13.14; Tt 3,3–7; Žd 8,7–12; 1Pt 1,23; 2,21.22; 2Pt 1,3.4; Zj 13,8)

11. RŮST V KRISTU

Svojí smrtí na kříži Ježíš zvítězil nad mocnostmi zla. Jako ten, kdo během své pozemské služby přemáhal demony, zlomil jejich moc a zpečetil jejich konečný osud. V Ježíšově vítězství spočívá i naše vítězství nad mocnostmi zla, které se nás pokouší stále ovládat, i když s Kristem žijeme v pokoji, v radosti a v jistotě jeho lásky. Nyní nás posiluje Duch svatý, který v nás přebývá. Trvalé odevzdávání Ježíši jako Pánu a Spasiteli nás osvobozuje od břemen minulých hříchů. Nežijeme už v temnotách, ve strachu ze zlých mocností, v nevědomosti a bezsmyslnosti dřívějšího života. Ježíš, který nás vysvobodil, nás povolává, abychom neustále rostli v podobu jeho povahy, abychom s ním denně udržovali spojení v modlitbách, abychom se sytili jeho slovem, abychom hluboce uvažovali o jeho slovu a o jeho mocné péči, abychom ho chválili písněmi při společných bohoslužbách a abychom se zapojili do misijního úkolu svěšeného církvi. Jsme také povoláni následovat Kristův příklad v soucitné službě naplňování tělesných, duševních, společenských, emočních a duchovních potřeb lidí. Když se budeme věnovat službě lásky těm, kdo žijí kolem nás, a budeme svědky o jeho spasení, jeho neustálá přítomnost skrze Ducha svatého promění každý okamžik a každý úkol v duchovní zkušenost. (1Pa 29,11; Ž 1,1.2; 23,4; 77,11.12; Mt 20,25–28; 25,31–46; L 10,17–20; J 20,21; Ř 8,38.39; 2K 3,17.18; Ga 5,22–25; Ef 5,19.20; 6,12–18; Fp 3,7–14; Ko 1,13.14; 2,6.14.15; 1Te 5,16–18.23; Žd 10,25; Jk 1,27; 2Pt 2,9; 3,18; 1J 4,4)

12. CÍRKEV

Církev je společenství věřících, kteří vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele. V návaznosti na starozákonní Boží lid jsme povoláni ze světa k společné bohoslužbě, k vzájemnému společenství, k vzdělávání se v Božím slově, k slavení Večeře Páně, k službě lidstvu a k světoširému zvěstování evangelia. Církev přijímá svou autoritu od Krista, který je vtěleným Slovem, zjeveným v Písmu. Církev je Boží rodina; její členové, které Bůh přijal za své děti, žijí na základě nové smlouvy. Církev je společenství víry, Kristovo tělo, jehož hlavou je sám Ježíš Kristus. Církev je nevěsta, za kterou Kristus zemřel, aby ji mohl posvětit a očistit. Až se vrátí jako Vítěz, budou před něj postaveni věrní všech věků, které vykoupil svou krví. Bude to slavná církev bez vady a vrásky, svatá a bez úhony. (Gn 12,1–3; Ex 19,3–7; Mt 16,13–20; 18,18; 28,19.20; Sk 2,38–42; 7,38; 1K 1,2; Ef 1,22.23; 2,19–22; 3,8–11; 5,23–27; Ko 1,17.18; 1Pt 2,9)

13. OSTATEK A JEHO POSLÁNÍ

Univerzální církev tvoří všichni ti, kteří skutečně věří v Krista. V posledních dnech, v čase rozsáhlého odpadnutí, byl ostatek církve povolán zachovávat Boží přikázání a víru Ježíšovu. Tento ostatek oznamuje příchod hodiny soudu, zvěstuje, že spasení je možné jen v Ježíši Kristu, a hlásá blízkost jeho druhého příchodu. Toto zvěstování symbolizují tři andělé ze 14. kapitoly knihy Zjevení. Současně probíhá v nebi soud a na zemi je výsledkem zvěstování pokání a náprava. Každý věřící je povolán k osobní účasti na tomto světoširém svědectví. (Da 7,9–14; Iz 1,9; 11,11; Jr 23,3; Mi 2,12; 2K 5,10; 1Pt 1,16–19; 4,17; 2Pt 3,10–14; Ju 3,14; Zj 12,17; 14,6–12; 18,1–4)

14. JEDNOTA KRISTOVA TĚLA

Církev je jedno tělo s mnoha údy, které Bůh povolává z každého národa, pokolení, jazyku a lidu. V Kristu jsme nové stvoření. Nesmí nás dělit rasové, kulturní, vzdělanostní a národnostní rozdíly nebo rozdíly mezi urozenými a nízkými, bohatými a chudými, mezi mužem a ženou. Všichni jsme si rovni v Kristu, který nás jedním Duchem spojil se sebou a jednoho s druhým; nestranně a bez výhrad si máme navzájem sloužit. Díky zjevení Ježíše Krista v Písmu máme podíl na stejné víře a naději a hlásáme všem jednotné svědectví. Tato jednota má svůj zdroj v jednotě trojjediného Boha, který nás přijal za své děti. (Ž 133,1; Mt 28,19.20; J 17,20–23; Sk 17,26.27; Ř 12,4.5; 1K 12,12–14; 2K 5,16.17; Ga 3,27.29; Ef 2,13–16; 4,3–6.11–16; Ko 3,10–15)

15. KŘEST

Křtem vyznáváme svou víru v smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a svědčíme, že jsme zemřeli hříchu a chceme žít novým životem. Takto uznáváme Krista za Pána a Spasitele, stáváme se jeho lidem a jsme přijati za členy jeho církve. Křest je symbolem našeho spojení s Kristem, odpuštění našich hříchů i toho, že jsme přijali Ducha svatého. Je potvrzením víry v Ježíše Krista, jakož i znamením pokání, a koná se ponořením do vody. Křest následuje po důkladném vyučování z Bible a přijetí jejího učení. (Mt 28,19.20; Sk 2,38; 16,30–33; 22,16; Ř 6,1–6; Ga 3,27; Ko 2,12.13)

16. VEČEŘE PÁNĚ

Večeře Páně je účastí na symbolech Ježíšova těla a krve jako vyjádření víry v něho, našeho Pána a Spasitele. V tomto prožitku společenství je přítomen Kristus, který se setkává se svým lidem a posiluje ho. Svou účastí radostně zvěstujeme význam Kristovy smrti, dokud nepřijde. Příprava na tuto večeři zahrnuje zkoumání vlastního svědomí, pokání a vyznání hříchů. Kristus ustanovil umývání nohou jako symbol nového očištění a výraz ochoty vzájemně si sloužit v křesťanské pokoře a sjednotit svá srdce v lásce. Večeře Páně se smějí zúčastnit všichni věřící křesťané. (Mt 26,17–30; J 6,48–63; 13,1–17; 1K 10,16.17; 11,23–30; Zj 3,20)

17. DUCHOVNÍ DARY A SLUŽEBNOSTI

Bůh uděluje všem členům církve v každé době duchovní dary, které má každý člen s láskou použit ve službě pro společné dobro církve a lidstva. Působením Ducha svatého, který obdarovává každého člena podle své vůle, projevují se tyto dary ve schopnostech i služebnostech, které církev potřebuje pro splnění Bohem určených povinností. Podle Písma patří mezi dary Ducha: víra, uzdravování, proctví, zvěstování, vyučování, spravování, smiřování, milosrdenství, sebeobětavá služba, laskavá ochota pomáhat lidem a povzbuzovat je. Některé členy církve Bůh povolal a Duchem uschoptil pro splnění pastoračních, evangelizačních a učitelských úkolů, potřebných pro přípravu členů k službě, pro vzdělání církve k duchovní zralosti, k podpoře jednoty víry a poznání Boha. Používají-li členové tyto dary jako věrní hospodáři rozmanité milosti Boží, je církev chráněna před ničivým vlivem falešného učení, roste Božím růstem a buduje se ve víře a lásce. (Sk 6,1–7; Ř 12,4–8; 1K 12,9–11.27.28; Ef 4,8.11–16; 1Tm 3,1–13; 1Pt 4,10.11)

18. DAR PROROCTVÍ

Písmo dosvědčuje, že jedním z darů Ducha svatého je dar prorocství. Tento dar je příznačný pro církev ostatku a věříme, že se projevil v díle Ellen G. Whiteové. Její spisy promlouvají s prorockou autoritou a jsou církví pomoci, usměrněním,

poučením i napomenutím. Jasně též potvrzují, že Písmo je měřítkem, kterým je třeba posuzovat každé učení i každou zkušenost. (Nu 12,6; 2Pa 20,20; Am 3,7; Jl 2,28.29; Sk 2,14–21; 2Tm 3,16.17; Žd 1,1–3; Zj 12,17; 19,10; 22,8.9)

19. BOŽÍ ZÁKON

Velké zásady Božího zákona jsou vyjádřeny v Desateru a Ježíš Kristus je představil svým životem. Vyjadřují Boží lásku, vůli a úmysly týkající se lidského chování a vztahů; jsou závazné pro všechny lidi v každé době. Tyto příkazy jsou základem Boží smlouvy s jeho lidem i měřítkem na Božím soudu. Působením Ducha svatého odhalují hřích a probouzejí vědomí potřeby Spasitele. Spasení je pouze z milosti, ne ze skutků, jeho ovocem je poslušnost příkázání. Tato poslušnost rozvíjí křesťanský charakter a dává vnitřní uspokojení. Je svědectvím naší lásky k Pánu a našeho zájmu o naše bližní. Poslušnost víry dokazuje Kristovu moc proměnit život a tím umocňuje křesťanské svědectví. (Ex 20,1–17; Dt 28,1–14; Ž 19,8–15; 40,8.9; Mt 5,17–20; 22,36–40; J 14,15; 15,7–10; Ř 8,3.4; Ef 2,8–10; Žd 8,8–10; 1J 2,3; 5,3; Zj 12,17; 14,12)

20. SOBOTA

Milostivý Stvořitel po šesti stvořitelských dnech odpočinul sedmého dne a ustanovil sobotu pro všechny lidi jako památku stvoření. Čtvrté přikázání Božího nezměnitelného zákona vyžaduje zachovávání sedmého dne jako dne odpočinku, bohoslužby a služby v souladu s učením a konáním Ježíše Krista, Pána soboty. Sobota je dnem radostného společenství s Bohem a mezi věřícími navzájem. Je symbolem našeho vykoupení v Kristu, znamením našeho posvěcení, znakem naší oddanosti Bohu i předzvěstí věčné budoucnosti v Božím království. Sobota je trvalým znamením věčné smlouvy mezi Bohem a jeho lidem. Radostné zachovávání tohoto posvátného času od večera do večera (od západu do západu slunce) je oslavou Boha a jeho stvořitelských i vykupitelských činů. (Gn 2,1–3; Ex 20,8–11; 31,13–17; Lv 23,32; Dt 5,12–15; Iz 56,5.6; 58,13.14; Ez 20,12.20; Mt 12,1–12; Mk 1,32; L 4,16; Žd 4,1–11)

21. KŘEŠŤANSKÉ SPRÁVCOVSTVÍ

Jsme Božími správci; Bůh nám svěřil čas i příležitosti, schopnosti i majetek, dary země i přírodní zdroje. Jsme Bohu zodpovědní za jejich správné užívání. Boží vlastnictví uznáváme věrnou službou Bohu a bližním, odevzdáváním desátek a dobrovolných darů pro zvěstování evangelia a pro podporu a rozvoj církve. Křesťanské správcovtví je přednost, kterou nám Bůh daroval, abychom rostli v lásce a vítězili nad sobectvím a lakomstvím. Křesťané mají radost, když mají jiní prospěch z jejich věrného hospodaření. (Gn 1,26–28; 2,15; 1Pa 29,14; Ag 1,3–11; Mal 3,8–12; Mt 23,23; Ř 15,26.27; 1K 9,9–14; 2K 8,1–15; 9,7)

22. KŘEŠŤANSKÝ ZPŮSOB ŽIVOTA

Jsme povoláni, abychom žili zbožně, smýšleli, cítili a jednali ve všech oblastech našeho osobního i společenského života v souladu se zásadami Písma. Aby Duch svatý v nás mohl utvářet charakter našeho Pána, účastníme se jen toho, co bude podporovat křesťanskou čistotu, zdraví a radost v našem životě. To znamená, že i naše zábavy a činnost ve volném čase se řídí normami křesťanského vkusu a krásy. Při veškerém respektování kulturních odlišností má být náš oděv jednoduchý, skromný a čistý, jak se sluší na lidi, jejichž krása nespočívá v zevnějších ozdobách, ale v ozdobě šlechetného a tichého ducha. To znamená, že se máme rozumně starat o své tělo jako o chrám Ducha svatého. Kromě přiměřeného pohybu a odpočinku máme dodávat tělu nejzdravější stravu, jakou můžeme připravit, a zdržovat se těch pokrmů, které Písmo označuje za nečisté. Alkoholické nápoje, tabák a nezodpovědné užívání drog a narkotik škodí našemu tělu, a proto je nemáme užívat. Místo toho se máme zapojit do všeho, co naši mysl i tělo podřizuje Kristu, který má zájem o naše zdraví, radost a štěstí. (Gn 7,2; Ex 20,15; Lv 11,1–47; Ž 106,3; Ř 12,1.2; 1K 6,19.20; 10,31; 2K 6,14–7,1; 10,5; Ef 5,1–21; Fp 2,4; 4,8; 1Tm 2,9.10; Tt 2,11.12; 1Pt 3,1–4; 1J 2,6; 3J 2)

23. MANŽELSTVÍ A RODINA

Manželství ustanovil Bůh v ráji a Pán Ježíš je potvrdil jako celoživotní spojení muže a ženy ve společenství lásky. Manželský slib činí křesťan jak Bohu, tak i svému životnímu partnerovi. Do křesťanského manželství by měli vstupovat jen muž a žena stejného vyznání. Vzájemná láska, úcta, respekt a zodpovědnost jsou pojivem tohoto svazku, který má zrcadlit lásku, svatost, důvěru a trvalost vztahu mezi Kristem a jeho církví. O rozvodu Ježíš Kristus učil, že ten, kdo se rozvádí (s výjimkou smilstva partnera) a uzavírá nový manželský svazek, dopouští se cizoložství. I když některé rodinné svazky nejsou ideální, muž a žena, kteří se v Kristu odevzdávají v manželství jeden druhému, mohou pod vlivem Ducha svatého a péče církve dosáhnout jednoty lásky. Bůh žehná rodině a chce, aby si její členové vzájemně pomáhali k úplné zralosti. Upevňování soudržnosti rodiny je jedním z cílů poselství evangelia pro poslední dobu. Rodiče mají vést své děti, aby milovaly a poslouchaly Boha. Svým příkladem a slovy je mají učit, že Kristus je laskavý, vlídný a starostlivý průvodce, který si přeje, aby se staly údy jeho těla, členy Boží rodiny, jejíž součástí jsou svobodní i lidé v manželském svazku. (Gn 2,18–25; Ex 20,12; Dt 6,5–9; Př 22,6; Mal 4,5.6; Mt 5,31.32; 19,3–9.12; Mk 10,11.12; J 2,1–11; 1K 7,7.10.11; 2K 6,14; Ef 5,21–33; 6,1–4)

24. KRISTOVA SLUŽBA V NEBESKÉ SVATYNĚ

V nebi je svatyně, pravý svatostánek, jehož stavitelem je Pán, a ne člověk. V něm Kristus slouží v náš prospěch, zpřístupňuje věřícím požehnání své smiřující obě-

ti, přinesené jednou provždy na kříži. Po svém nanebevstoupení byl Kristus uveden do úřadu jako náš slavný Velekněz a začal svou prostřednickou službu, jejímž předobrazem byla služba velekněze v prvním oddělení pozemské svatyně. Roku 1844, na konci prorockého období 2 300 dnů (let), přešel k druhé a závěrečné fázi své usmiřující služby, jejímž předobrazem byla služba velekněze ve svatyni svatých pozemské svatyně. Je to dílo vyšetřujícího soudu, který je součástí závěrečného odstraňování veškerého hříchu. Předobrazem této skutečnosti bylo očišťování starodávné židovské svatyně v Den smíření. V předobrazné službě byla svatyně očištěna krví obětních zvířat, ale nebeské skutečnosti se očišťují dokonalou obětí Ježíšovy krve. Vyšetřující soud odhaluje nebeským bytostem, kdo z mrtvých zesnul v Kristu, a proto je v něm uznán hodným mít podíl na prvním vzkříšení. Tento soud také ukazuje, kdo z živých zůstává v Kristu, zachovává Boží přikázání a víru Ježíše Krista, a proto je v něm připraven k vstupu do věčného království. Tento soud obhajuje Boží spravedlnost zachraňující ty, kteří věří v Ježíše Krista. Prohlašuje, že lidé, kteří zůstali Bohu věrni, obdrží království. Dověření Kristovy služby v nebeské svatyni bude pro lidi před druhým adventem znamenat ukončení doby milosti. (Lv 16; Nu 14,34; Ez 4,6; Da 7,9–27; 8,13,14; 9,24–27; Žd 1,3; 2,16,17; 4,14–16; 8,1–5; 9,11–28; 10,19–22; Zj 8,3–5; 11,19; 14,6,7; 20,12; 14,12; 22,11,12)

25. DRUHÝ PŘÍCHOD JEŽÍŠE KRISTA

Druhý příchod Ježíše Krista je křesťanskou nadějí církve, slavným vyvrcholením evangelia. Spasitelův příchod bude doslovný, osobní, viditelný a celosvětový. Při Kristově návratu spravedliví mrtví budou vzkříšeni a spolu se spravedlivými živými budou oslaveni a vzati do nebe, avšak nespravedliví zemřou. Naplnění většiny prococtví a současný stav světa naznačují, že Kristův příchod je blízko. Bůh nám nezjevil čas této události, ale nabádá nás, abychom byli stále připraveni. (Mt 24; Mk 13; L 21; J 14,1–3; Sk 1,9–11; 1K 15,51–54; 1Te 4,13–18; 5,1–6; 2Te 1,7–10; 2,8; 2Tm 3,1–5; Tt 2,13; Žd 9,28; Zj 1,7; 14,14–20; 19,11–21)

26. SMRT A VZKŘÍŠENÍ

Důsledkem hříchu je smrt. Avšak Bůh, který jediný je nesmrtelný, dá svým vykoupeným věčný život. Až do dne příchodu Páně je smrt pro všechny lidi stavem nevědomí. Až se zjeví Kristus, který je naším životem, vzkříšení spravedliví a živí spravedliví budou oslaveni a uchváćeni vstříc svému Pánu. Druhé vzkříšení, vzkříšení nespravedlivých, bude o tisíc let později. (Jb 19,25–27; Ž 146,3,4; Kaz 9,5,6,10; Da 12,2,13; Iz 25,8; J 5,28,29; 11,11–14; Ř 6,23; 1K 15,51–54; Ko 3,4; 1Te 4,13–17; 1Tm 6,15,16; Zj 20,1–10)

27. TISÍCILETÍ A KONEC HŘÍCHU

Milénium znamená tisíciletou vládu Ježíše Krista s jeho svatými v nebi v době mezi prvním a druhým vzkříšením. V této době budou bezbožní mrtví souzeni; země bude úplně pustá, bez živých lidí, obývat ji bude satan a jeho andělé. Na konci tohoto období Kristus se svými svatými i se svatým městem sestoupí z nebe na zem. Tehdy budou vzkříšeni nespravedliví mrtví, kteří spolu se satanem a jeho anděly obklíčí Boží město, avšak oheň od Boha je spálí a očistí zemi. Takto bude vesmír navěky zbaven hříchu a hříšníků. (Jr 4,23–26; Ez 28,18.19; Mal 4,1; 1K 6,2.3; Zj 20; 21,1–5)

28. NOVÁ ZEMĚ

Na nové zemi, kde přebývá spravedlnost, Bůh poskytne vykoupeným trvalý domov, dokonalé prostředí pro věčný život, lásku, radost a vzdělávání ve své přítomnosti. Bůh sám tam bude přebývat se svým lidem a utrpení ani smrt tam už nebude. Velký spor skončí a hříchu již nebude. Všechno živé i neživé bude zvěstovat, že Bůh je láska. A Bůh bude vládnout navěky. Amen. (Iz 35; 65,17–25; Mt 5,5; 2Pt 3,13; Zj 11,15; 21,1–7; 22,1–5)

POZNÁMKY

Dále uvedené poznámky podávají vysvětlení, jak může sbor postupovat v uvedených případech. Sbor má právo řešit tyto otázky také jiným způsobem. Alternativní řešení však musí být v souladu se základními principy, které přijala Církev adventistů sedmého dne pro svou vnitřní organizaci a správu.

POZNÁMKY K 9. KAPITOLE

1. Svatební obřad (Viz str. 70.) – V některých zemích musí být kazatel úředně registrován, aby mohl vést obřad svatby. V mnoha zemích kazatel může vést celý svatební obřad, avšak oddací list může podepsat pouze příslušný úředník státní správy (matriky), který je obvykle přítomen obřadu a sleduje, zda snoubenci odpověděli na určené otázky předepsaným způsobem. V jiných zemích kazatel nemůže vůbec uzavírat manželství, protože se tam uzavření manželství považuje za civilně-právní akt. V takových případech kazatel vede zvláštní pobožnost v domově nebo v modlitebně, během níž vyprošuje pozhnání pro novomanžele. (Viz str. 143–152.)

2. Vzdělávání a pomoc starším sboru (Viz str. 71.) – Prvořadou odpovědnost za vzdělávání starších sboru nese pověřený kazatel. Kazatelské oddělení na sdružení ve spolupráci s odděleními je však vybízeno, aby připravovalo pravidelná setkání a školení pro starší sboru. Aby se prohloubila spolupráce mezi kazatelem a starším sboru, doporučujeme, aby se takových akcí organizovaných pro starší sborů sdružením účastnili také kazatelé. Přizvání by měli být rovněž vedoucí sborů a vedoucí skupin, kteří plní některé funkce starších sboru.

3. Vzdělávání a pomoc diakonům a diakonkám (Viz str. 74, 75.) – Hlavní odpovědnost za vzdělávání starších sboru nese pověřený kazatel. Oddělení pro kazatelskou službu při sdružení je však vybízeno, aby připravovalo pravidelná setkání a školení pro diakony a diakonky.

4. Péče a údržba majetku sboru (Viz str. 76–77.) – Úkolem diakonů a diakonek je zajistit úklid a údržbu modlitebny, stejně jako úklid a úpravu okolí

modlitebny. To zahrnuje také zajištění služby údržbářů a úklidu. Velké sbory musejí někdy zaměstnávat správce, který zajistí údržbu a úklid budovy. V takovém případě by diakoni měli výboru sboru doporučit vhodnou osobu, kterou výbor schválí, nebo může výbor sboru pověřit diakony, aby sami určili vhodnou osobu. Výbor sboru musí odsouhlasit rovněž všechna zásadní vydání na opravu modlitebny. Všechny faktury a účty za opravu a údržbu modlitebny, stejně jako platby za elektřinu, plyn, vodu a podobně, výbor předává pokladníkovi sboru k proplacení.

5. Sborové záznamy (Viz str. 76, 77.) – Zápisy z jednání výboru musejí být uchovány ve sborové knize nebo jiným vhodným způsobem, který určí sbor. Musejí obsahovat datum a čas shromáždění, počet přítomných členů a obsahovat záznamy o všech přijatých rozhodnutích. Tajemník také pořídí seznam všech podvýborů a komisí vytvořených během pracovních shromáždění sboru, zaznamená účel, pro který byly zřízeny, a pravomoce, které jim byly svěřeny. V některých zemích sborové knihy dodává naše církevní nakladatelství nebo knihkupectví.

Ve sborové knize se vedou záznamy o členech sboru, s uvedením, kdy byl člen přijat, případně propuštěn. Tyto záznamy musejí být vedeny chronologicky, ke každému zápisu musí být poznamenáno, kdy bylo přijato rozhodnutí o přijetí či propuštění člena. Evidence členů musí být vedena přesně a aktuálně, aby dokládala výkaz o aktuálním počtu členů daného sboru.

6. Korespondence se členy (Viz str. 76.) – Tajemník sboru má udržovat pravidelný písemný kontakt se členy sboru, kteří se neúčastní shromáždění ve sboru, má je informovat o zajímavých událostech a pokroku sboru, povzbuzovat je, aby také oni napsali o svých aktivitách alespoň jednou za čtvrtletí.

7. Placení objednaných časopisů a knih ve sboru (Viz str. 78.) – Tam, kde neexistuje církevní knihkupectví, mohou členové sboru dát v obálce potřebnou částku spolu s řádně vyplněnou objednávkou knih, časopisů, předplatným na tiskoviny, případně dalších produktů tajemníkovi oddělení osobní služby¹⁹. Pokladník sboru zašle tyto objednávky a prostředky církevnímu knihkupectví nebo nakladatelství podle místních podmínek, případně podmínek v příslušném sdružení. Na konci každého čtvrtletí tajemník oddělení osobní služby podá během pravidelného čtvrtletního členského shromáždění sboru zprávu o stavu finančních závazků sboru vůči církevnímu knihkupectví nebo nakladatelství. Kopii zprávy předá pokladníkovi sboru. (Viz str. 96.)

8. Ochrana dětí – Církev a sbory musejí být místem, které je pro naše děti bezpečné. Každý, kdo je zapojen do práce s dětmi a nezletilými, musí splňovat všechny požadavky stanovené státem i církví. V zájmu ochrany dětí by měly

¹⁹ Traktátník.

všechny sbory přijmout opatření, která poskytnou dětem dostatečné bezpečí. Mezi tato opatření mohou patřit:

- a) Přítomnost dvou dospělých – Během aktivit je třeba, aby s dětmi stále byli dva dospělí.
- b) Otevřené dveře – Ve všech situacích je třeba se vyhýbat situacím, kde by docházelo k příliš osobním kontaktům, a ponechat při takových nezbytných rozhovorech raději otevřené dveře. Tam, kde to není možné, je potřebné mít v blízkosti dalšího vedoucího.
- c) Kontrola dobrovolných spolupracovníků – Poté, co dobrovolník vyplní potřebný dotazník, je nutno všechny informace o něm prověřit, a pokud to vyžaduje zákon, pak požádat i o úřední prověření jeho minulosti.
- d) Pravidlo šesti měsíců – Toto pravidlo vyžaduje šestiměsíční období čekání pro nově pokřtěné nebo převedené členy, kteří projeví zájem pracovat s dětmi.
- e) Vzdělávání – Je důležité, aby se učitelé i dobrovolníci pravidelně vzdělávali, a tak mohli lépe rozumět dětem, chránit je a posilovat jejich víru.

Představitelé jednotlivých sborů by se měli obrátit na příslušné sdružení, které je seznámí s místními požadavky církve i státu na ty, kteří chtějí pracovat s dětmi. Další potřebné informace k tomuto tématu jsou dostupné na internetové adrese: www.adventistrisk.org.

9. Materiály pro oddělení dětí (Viz str. 82, 83.)

- The Children's Ministries Handbook; A Step-by-Step Guide for Children's Leaders Around the World, 2005
- The Children's Ministries Coordinator; A Step-by-Step Guide for Organizing Children's Ministries in the Local Church, 2005
- Pastor's & Elder's Handbook for Children's Ministries, 2005, Silver Spring MD: Children's Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení dětí při sdružení a na internetové adrese: www.gcchildmin.org.

10. Materiály pro oddělení křesťanského domova (Viz str. 87.)

- Caring for Families Today: A Guide for Family Ministries, 2009. Silver Spring MD: Family Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

Další informace je možné získat u vedoucího oddělení křesťanského domova při sdružení a na internetové adrese: www.adventistfamilyministries.org.

11. Materiály pro oddělení zdraví (Viz str. 88.)

- CELEBRATIONS (Podklady pro dvanáctidílný program o základech zdravého života, které zahrnují poznámky pro lektora a prezentace PowerPoint)
- CHARTERS (Série přednášek pro laickou veřejnost s prezentacemi PowerPoint)
- Foundations for Health Ministry (84 lekcí o základech zdravého životního stylu pro vedoucí oddělení zdraví)
- Breathe Free (Podklady pro seminář na pomoc těm, kteří chtějí přestat kouřit)
- Youth Alive (Program pro budování zdraví a odolnosti zaměřený na mládež)
- Vegetarian Cuisine Instructor's Course (Obsáhlá a srozumitelná příručka)
- Birthing Companions (Pomocný materiál pro mladé těhotné ženy)
- Regeneration (Dvanáctidílný program pro boj se závislostí)
- My Vegetarian Food Pyramid (Malé i větší plakáty)
- Adventistická služba lidem se speciálními potřebami – pro další informace o 7 kategoriích této služby a přístup ke zdrojům navštivte www.specialneeds.adventist.org

12. Materiály pro oddělení náboženské svobody (Viz str. 90.) Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení náboženské svobody při sdružení a na internetových adresách: www.parl.org nebo www.irla.org.

13. Materiály pro oddělení knižní evangelizace (Viz str. 90.)

- Literature Ministry Training Manual (Trojdílný manuál s prezentacemi PowerPoint)
- The Publishing Ministry and the Church (Brožura)
- Student Literature Evangelism Manual
- Miracles of Grace (Kniha obsahující 365 osobních svědectví knižních evangelistů z celého světa)
- The Literature Evangelist (Čtvrtletně vycházející časopis oddělení knižní evangelizace při Generální konferenci)

Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení knižní evangelizace a na internetové adrese: publishing.gc.adventist.org.

14. Materiály pro oddělení sobotní školy a osobní služby (Viz str. 91, 93.)

- Lekce sobotní školy pro jednotlivé věkové kategorie (CQ, Cornerstone Connections, Real-Time Faith, PowerPoints, Primary, Kindergarten a Beginner)
- In Step with Jesus (Lekce sobotní školy pro nové členy sboru)
- Sabbath School Handbook
- Personal Ministries Handbook
- Keys for Sabbath School & Personal Ministries Leaders (Série letáků)
- Reaching & Winning (Série brožur po osobní službu a práci s lidmi různého náboženského vyznání a jiných cílových skupin)
- Keys to Adventist Community Services (Letáky/příručka)
- The Sharing (Informační bulletin oddělení)
- Community Services and Urban Ministry Certification Program (www.sabbathschoolpersonalministries.org/acs_iicm)

Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení sobotní školy a osobní služby nebo na internetových adresách:

www.sabbathschoolpersonalministries.org
www.GraceLink.net
www.JuniorPowerPoints.org
www.RealTimeFaith.net
www.CornerstoneConnections.net
www.CQBibleStudy.org
www.SabbathSchoolU.org
www.InStepwithJesus.org
Sabbath School app (Mobilní aplikace)

15. Adventistická dobročinná a sociální služba (Adventist Community Services) (Viz str. 95.) – V některých oblastech působí společnost Dorkas a Adventističtí muži, nebo jiné organizace, které slouží v sociální oblasti mimo sbor, a byly schválené příslušnou regionální církevní administrací. V těchto případech má místní sbor zvolit koordinátora (ne vedoucího) Adventistické dobročinné a sociální služby (Adventist Community Services), který bude koordinovat dobročinně sociální aktivity všech jednotlivých oddělení a organizací sboru, včetně oddělení diakonů a diakonek.

Vedoucí společnosti Dorkas, Adventistických mužů a jiných schválených organizací místního sboru a koordinátor Adventistické dobročinné a sociální služby (Adventist Community Services) jsou členy rady oddělení osobní služby, kterou zastřešuje oddělení osobní služby, jak je to stanoveno v *Církevní příručce*.

Když se začíná plánovat a organizovat dobročinně-sociální činnost v dané oblasti, je doporučeno postupovat podle modelu Adventistické dobročinné a sociální služby (Adventist Community Services). Tento model zapojuje všechny členy sboru do široké škály aktivit, které odpovídají naplňování zjištěných potřeb v daném místě plánovaného působení.

Další informace je možné získat na internetové adrese www.sabbathschool-personalministries.org – Adventist Community Services.

16. Materiály pro oddělení křesťanského správcovství (Viz str. 96.)

– Steps to Discipleship, 2009. Silver Spring, MD: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

Další informace je možné získat u vedoucího oddělení křesťanského správcovství při sdružení a na internetové adrese: www.adventiststewardship.com.

17. Materiály pro oddělení služby žen (Viz str. 97.)

– Leadership certification levels 1–4

– Materiály pro zvláštní příležitosti, jako je Den modlitby, Den služby žen, nebo Den prevence zneužívání

– Pastor's and Elder's Handbook for Women's Ministries.

Další potřebné informace je možné získat u vedoucí oddělení služby žen na příslušném sdružení a na internetové adrese: www.adventistwomensministries.org.

18. Organizace oddělení mládeže (AYM) (Viz str. 98.) – Podrobnější informace ohledně organizační struktury oddělení mládeže v dané oblasti poskytne vedoucí tohoto oddělení příslušného sdružení. Důležité však je, aby každý sbor zmapoval situaci své mládeže, rodin, zdrojů, které má k dispozici, vhodných osob a místností a vypracoval nejlepší možný program pro mládež na základě svých podmínek a možností.

Pro název oddělení mládeže mohou být použity různé výrazy, jako například „sdružení“, „společenství“, „klub“ atd. Vždy by však z názvu mělo být patrné, že jde o „adventistickou mládež“.

19. Materiály pro oddělení mládeže (Viz str. 103.) Pro materiály a zdroje pro práci s mládeží se činovníci místního sboru mají přednostně obrátit na odpovědné pracovníky příslušného sdružení, unie a divize. Kromě toho je značné množství materiálu pro práci s mládeží všech věkových kategorií dostupné také na webových stránkách oddělení mládeže při Generální konferenci (www.youth.adventist.org).

POZNÁMKY K 10. KAPITOLE

1. Přehled možných činovníků sboru (Viz str. 107.) – Jmenovací výbor vybírá členy sboru, kteří by měli sloužit jako činovníci v různých oblastech sborového života. V malých sborech bude tento seznam samozřejmě kratší. Velké sbory naopak budou mít seznam činovníků delší. Zde je návrh, o kterých služebnostech lze uvažovat:

- starší sboru
- diakon
- diakonka
- tajemník
- pokladník a jeho zástupce
- koordinátor práce se zájemci
- výbor sboru
- správní rada školy
- vedoucí Adventist Community Services (Adventistická dobročinně sociální služba) nebo vedoucí společnosti Dorkas

tajemník-pokladník Adventist Community Services nebo tajemník-pokladník společnosti Dorkas
koordinátor ASLSP
vedoucí a zástupce vedoucího oddělení mládeže
poradce oddělení mládeže
tajemník-pokladník oddělení mládeže
vedoucí hudby a zpěvu při oddělení mládeže
klavírista či varhaník oddělení mládeže
vedoucí Klubu Adventurer
vedoucí Klubu Ambassador
koordinátor biblického korespondenčního kurzu
koordinátor oddělení dětí
vedoucí hudby nebo sborového zpěvu
sborový klavírista nebo varhaník
vedoucí oddělení komunikace nebo výboru komunikace
vedoucí oddělení výchovy
vedoucí oddělení křesťanského domova
vedoucí oddělení zdraví
vedoucí Klubu Pathfinder
vedoucí oddělení osobní služby
tajemník oddělení osobní služby
prayer Ministries director
koordinátor práce se studenty
vedoucí oddělení knižní evangelizace
vedoucí oddělení náboženské svobody
vedoucí a zástupce vedoucího sobotní školy
tajemník oddělení sobotní školy
vedoucí jednotlivých odvětví sobotní školy
investiční tajemník oddělení sobotní školy
koordinátor pro spisy Ellen Whiteové
vedoucí oddělení křesťanského správcovství
vedoucí prázdninové biblické školy
vedoucí oddělení služby žen

Je možno samozřejmě zvážit i jiné potřebné služebnosti.

Činovníci *Sdružení pro domov a školu* (vedoucí a tajemník): Pokud sbor provozuje jednu vlastní školu, dává jmenovací výbor své návrhy správní radě, která poté pověří tyto činovníky. Pokud sbor provozuje více škol, potom je celý proces veden správní radou školy. (Viz str. 85, 126.)

POZNÁMKY K 11. KAPITOLE

1. Sobotní škola (Viz str. 115.) – Obvyklá délka času, který je vyměřen pro sobotní školu, je hodina a deset minut. Tento zvyk však není překážkou k tomu, aby se určitá sdružení nemohla dohodnout na kratší či delší době. Je však třeba mít na paměti to, aby byl k dispozici dostatečný čas pro představení evangelizačních aktivit a činnosti světové církve, pro sbírku dobrovolných darů a alespoň třicet minut pro studium Bible.

2. Konkrétní podoba bohoslužby (Viz str. 115.) – Vlastní podoba bohoslužeb velmi závisí na prostředí, zemi a místní kultuře. Obecně je možné navrhnout dvě základní podoby:

Delší podoba bohoslužby

Úvodní hudba
 Oznámení
 Příchod účastníků na pódium
 Oslava a vzývání Boha²⁰
 Slavnostní společná modlitba
 Čtení z Písma
 Zpívaný chvalozpěv
 Modlitba
 Hudební příspěvek
 Sbírka
 Píseň
 Kázání
 Společná píseň
 Modlitba – prosba o požehnání²¹
 Krátká chvíle pro tichou modlitbu
 Závěrečná hudba

Kratší podoba bohoslužby

Oznámení
 Společná píseň
 Modlitba
 Sbírka
 Hudební příspěvek
 Kázání

²⁰ V angl. originálu „doxology“.

²¹ V angl. originálu „benediction“.

Společná píseň

Modlitba – prosba o požehnání

Krátká chvíle pro tichou modlitbu

3. Forma bohoslužby (Viz str. 111, 116.) – Ve chvíli, kdy účastníci bohoslužby na pódiu poklekají, mělo by se shromáždění tiše na místě sklonit a prosit o Boží přítomnost a požehnání. Chvilé důstojného ticha je vhodnou přípravou na to, co bude následovat.

Samotná bohoslužba se skládá ze dvou základních částí:

a) Sborové společenství vzdává Bohu chválu a úctu vyjádřenou písněmi, modlitbou a dary.

b) Poselství z Božího slova.

Ten, kdo vede shromáždění do Boží přítomnosti pastorální modlitbou, by měl k tomuto aktu přistupovat s úctou, pokorou a vědomím jeho důležitosti. Obvykle modlí se člověk pokleká tváří ke shromáždění, které je zase obráceno k němu. Je-li to možné a vhodné, poklekne shromáždění také. Modlitba by měla být krátká a stručná, ale měla by zároveň obsahovat projev chvály, poděkování i zmínku o osobních potřebách shromážděných a celosvětového společenství.

Důležitou součástí bohoslužby je také sbírka darů. Bible nás zve k bohoslužbě nejen slovy: „V nádheře svatyně se klaňte Hospodinu“, ale také: „Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho“ (Ž 96,9.8). Přinesení darů je tedy přirozenou součástí společné bohoslužby.

Je také vhodné, aby do této části bohoslužby byla zařazena zvláštní hudba nebo společný chvalozpěv.

Poté přichází jedna ze zásadních částí bohoslužby, při níž je Boží lid duchovně „sycen“. Síla a moc Boží slávy je cítit všude tam, kde je společenství náležitě duchovně posilováno a lidé vnímají, že „Bůh navštívil svůj lid“ (L 7,16). Ten, kdo přináší poselství, musí vnímat posvátnost tohoto úkolu a být vždy pečlivě připraven.

Při plánování pořadí a průběhu bohoslužby spolupracují s kazatelem starší sboru. Pokud nemá sbor svého přiděleného kazatele, potom tuto zodpovědnost nese starší sboru, který bohoslužbu vede nebo vedením pověří někoho jiného. Někdy může být bohoslužba zaměřena na osobní svědectví a chválu nebo lze dát prostor několika členům, aby se sdíleli o své zkušenosti z misijní práce.

4. Další shromáždění (Viz str. 116.) – Pro zdůraznění a posílení evangelizačního nasměrování členů sboru může oddělení osobní služby zorganizovat některá další shromáždění, jako např.:

a) Desetiminutové programy oddělení osobní služby každou sobotu po skončení sobotní školy, ještě před začátkem vlastní bohoslužby s kázáním.

b) Setkání uprostřed týdne spojené s modlitebním shromážděním. V takovém případě by první část setkání měla být věnována duchovnímu poselství, pak by měla následovat modlitební chvíle. Měli bychom mít na paměti, že uctívání Boha je životně důležité pro duchovní růst a přípravu ke službě. Zbývající čas pak může být věnován školení a přípravě členů pro evangelizační službu. V tomto rámci mají být členové seznamováni s různými evangelizačními metodami a mají mít možnost předkládat k diskusi problémy, na něž při své osobní práci narazili.

Setkání oddělení osobní služby se mohou konat v různou dobu, jak to nejlépe vyhovuje potřebám a možnostem sboru. Výbor osobní služby ve sboru má shromáždění oddělení osobní služby pečlivě připravovat, aby se stala příležitostí k duchovnímu oživení a praktické přípravě. Výbor má také dbát na to, aby se tato shromáždění konala stejně pravidelně a s návazností jako ostatní shromáždění sboru.

5. Umývání nohou (Viz str. 119.) – Při umývání nohou je třeba zajistit oddělené prostory pro muže a ženy. Tam, kde jsou v budově schody a jiné podobné překážky, je třeba myslet na možnosti tělesně handicapovaných. Na místech, kde je to společensky přijatelné a místní styl odívání tomu odpovídá, je možné mít také zvláštní prostory, kde si mohou umývat společně nohy manželé nebo rodiče a pokřtěné děti. Někteří ostýchaví nebo zvláště citliví členové mohou při volbě partnera pro umývání nohou prožívat trapné chvíle, proto vedoucí sboru mají určit vhodné osoby, které takovým členům pomohou najít partnera pro umývání nohou.

Před samotnou Večeří Páně by si všichni měli důkladně umýt ruce. Ti, kteří vedou obřad, by to měli z hygienických důvodů udělat veřejně.

6. Chléb a víno (Viz str. 119.) – Během doby, kdy se sbor znovu schází v modlitebně, kazatel a starší sboru zaujímají místa za stolem, na němž je připraven chléb a víno, a diakoni a diakonky zaujímají také svá určená místa, je možno zpívat vhodnou společnou píseň.

Poté je možné sejmout ubrousek, který přikrývá chléb.

Dále je příhodné číst vhodný text Písma, například: 1K 11,23.24; Mt 26,26; Mk 14,22; L 22,19, nebo může teprve nyní zaznít krátké kázání. To může být velmi účinné, jestliže zdůrazňuje symboliku chleba a vína a posluchači si pak myšlenky dobře pamatují, když přijímají symboly.

Když vysluhující kazatel a starší sboru prosí o požehnání pro chléb, obvykle poklekají. Shromáždění přítom může rovněž klečat nebo zůstat sedět.

Většina chleba, který bude rozdáván, je obvykle nalámána na potřebné kousky už před zahájením pobožnosti, jen malá část je ponechána v celku, aby ji mohl vysluhující kazatel nebo starší sboru rozlomit při samotném obřadu. (Všichni, kdo roznášejí chléb, si musejí po umývání nohou důkladně umýt ruce.) Kazatel a starší sboru pak předají podnosy s chlebem diakonům a ti jím slouží celému shromáždění. V menších sborech může všechny přítomné obsloužit kazatel nebo starší.

Během této doby může v modlitebně znít připravená hudba nebo píseň, vhodné osobní svědectví, krátké shrnutí kázání, vybraná četba, společný zpěv celého shromáždění nebo tichá hudba.

Každý účastník Večeře Páně podrží v ruce část chleba až do chvíle, kdy má v ruce chléb také vysluhující kazatel a starší sboru. Až mají všichni v ruce chléb, vyzve ten, kdo obřad vede, aby všichni společně přijali chléb. V době, kdy se jí chléb, se celé shromáždění tiše modlí.

Kazatel dále přečte vhodný text Písma, jako například 1K 11,25.26; Mt 26,27–29; Mk 14,23–25 nebo L 22,20. Vysluhující kazatel či starší sboru pokleknou k modlitbě o požehnání vína.

I v této chvíli diakoni nabídnou víno shromáždění. Čas roznášení vína může být vyplněn obdobně jako při roznášení chleba. Když mají kalíšky také vysluhující kazatel a starší sboru, všichni přijímají víno najednou.

Symbolsy mohou být podány těm, kdo se účastní Večeře Páně, také následujícím způsobem: Po požehnání je chléb rozlámán a položen na podnos vedle kalíšku s vínem. Věřící si vezmou z podnosu najednou chléb i víno. Shromáždění najednou přijme chléb a po modlitbě také najednou víno. Pak následuje tichá modlitba. Tam, kde jsou v lavicích nebo u sedadel také odkládací poličky pro kalíšky, je vhodné sbírat kalíšky až po skončení pobožnosti.

7. Členská shromáždění (Viz str. 121, 122.) – Zprávy mohou zahrnovat následující oblasti:

- a) Zpráva tajemníka o počtu členů sboru, včetně počtu členů přijatých a převedených z jiných sborů. Může se také zmínit o počtu, ne nutně o jménech, těch, kdo byli během roku zbaveni členství v církvi, i těch, kteří zemřeli. Stručný přehled usnesení výboru sboru by mohl zajímat všechny členy sboru.
- b) Zpráva vedoucího oddělení osobní služby má obsahovat přehled evangelizačních aktivit, včetně dobročinné (sociální) služby, a plány pro další činnost. Následovat by měla zpráva tajemníka oddělení osobní služby.
- c) Zpráva pokladníka má obsahovat částku přijatých desátků odeslaných pro sdružení a úplnou zprávu o přijatých a odeslaných misijních sbírkách. Dále má zpráva ukázat všechny příjmy a vydání sboru.

- d) Zpráva diakonů a diakonek o návštěvách členů, o práci pro potřebné a lidi v nouzi, případně o všech dalších činnostech, které spadají do jejich oblasti.
- e) Zpráva tajemníka oddělení mládeže o evangelizačních aktivitách mládeže a ostatních programech mládeže.
- f) Zpráva tajemníka sobotní školy o počtu členů sobotní školy a dalších otázkách týkajících se sobotní školy.
- g) Zpráva pokladníka o finanční situaci církevní školy, s uvedením potřeb vybavení nebo jiných otázek týkajících se školy.
- h) Zpráva ředitele nebo učitele církevní školy, která má uvést počet žáků, představit výchovný program školy, počet pokřtěných žáků během roku a výsledky zapojení žáků do sborových programů.
- i) Zpráva vedoucího sdružení pro domov a školu o činnosti a potřebách sdružení.
- j) Zpráva vedoucího oddělení komunikace týkající se tisku, rozhlasu, televize a dalších aktivit zahrnující sbor nebo oblast, kde sbor žije a působí.

8. Podvýbory a komise (Viz str. 126.) – Vedoucí jednotlivých výborů a podvýborů by měli pravidelně představovat své zprávy. Ve velkých sborech může výbor sboru vytvořit např. podvýbor pro evangelizaci. Tento podvýbor by měli tvořit vedoucí oddělení, která se zaměřují na působení mimo sbor, a předsedat by mu měl jeden ze starších sboru. Tento podvýbor bude podávat návrhy a zprávy výboru sboru a bude plnit úlohu koordinátora evangelizační činnosti jednotlivých oddělení.

9. Materiály pro oddělení mládeže (Viz str. 127.) – Pomůcky a materiál pro práci s mládeží lze získat od oddělení mládeže při divizi, unii a sdružení. Generální konference vydává čtvrtletně časopis *Youth Ministry Accent* zaměřený na práci s mládeží. Vydává také celou řadu drobných tematických tiskovin pro práci v této oblasti.

POZNÁMKY K 12. KAPITOLE

1. Materiály pro oddělení křesťanského správcovství (Viz str. 96.) – V angličtině je k dispozici publikace *Steps to Discipleship* (2009). Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists. Další informace je možné získat u vedoucího oddělení křesťanského správcovství při sdružení a na internetové adrese: www.adventiststewardship.com.

2. Příklad rozpočtu sboru – Příklad rozpočtu vypracovaného pro sbory v Česko-Slovenské unii lze najít v příručce „Pokyny pro vedení účetní evidence ve sborech Církve adventistů s. d.“, kterou lze získat u hospodáře každého sdružení.

SEZNAM ZKRATEK

AA	The Acts of the Apostles
AH	The Adventist Home
CD	Counsels on Diet and Foods
CG	Child Guidance
CH	Counsels on Health
CM	Colporteur Ministry
COL	Christ's Object Lessons
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CT	Counsels to Parents, Teachers, and Students
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages
Ed	Education
Ev	Evangelism
FLB	The Faith I Live By
GC	The Great Controversy
GCB	General Conference Bulletin
GW	Gospel Workers
HP	In Heavenly Places
MH	The Ministry of Healing
MM	Medical Ministry
MYP	Messages to Young People
PK	Prophets and Kings
PP	Patriarchs and Prophets
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ
T	Testimonies for the Church
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
TMB	Thoughts From the Mount of Blessing

CÍRKEVNÍ PŘÍRUČKA

Vydala Církev adventistů sedmého dne
Česko-Slovenská unie
Londýnská 30, Praha 2 – Vinohrady
Praha 2022

20. revidované vydání z roku 2022

ISBN 978-80-88026-45-7

